

מועד חתימת המסמך: 18 ינואר 2026
מועד אחרון להגשה: אין

בעניין:

ר.ל.פ.י חקלאות בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד יעקב סבו ו/או אורי ברעם
מרחוב דניאל פריש 3, תל-אביב 6473104
טל': 03-6078888; פקס: 03-6078889

המבקש:

- נ ג ד -

החלטה	ז' שבט תשפ"ו, 25/01/2026
תיק	31367-09-16
שופט רמי חיימוביץ	
1. הצדדים (המבקש ומשיבות 6-1) הגישו בקשה לאישור הסדר פשרה בהתאם לסעיף 18 לחוק תובענות ייצוגיות, תשס"ו-2006.	
2. לאחר עיון בבקשה ובהסדר לא נמצאה סיבה לדחותו על הסף.	
3. הצדדים יפעלו בהתאם לסעיף 18(ג) לחוק תובענות ייצוגיות.	
4. Mercedes-Benz Group AG (לשעבר: Daimler) המודעת שצורפה לבקשה תפורסם תוך שבעה ימים בשני עיתונים יומיים בעלי תפוצה רחבה. גודל האותיות לא יפחת מ-4 מ"מ. העתק הפרסומים יוגש לבית המשפט תוך 7 ימים מיום הפרסום.	
5. הצדדים ישלחו בתוך שבעה ימים עותקים של החלטה זו, הבקשה וכתבי הטענות (ללא נספחים) ליועץ המשפטי לממשלה (באמצעות פרקליטות אזורית מחוז מרכז) ולמנהל בתי המשפט.	
6. אדם או גוף הרשאי לפי סעיף 18(ד) לחוק תובענות ייצוגיות להגיש התנגדות לבקשה לאישור הסדר הפשרה וכן להמלצה המוסכמת בעניין גמול ושכר טרחה, ואדם המבקש להגיש בקשה לצאת מן הקבוצה לפי סעיף 18(ו) לחוק, יהיו רשאים להגיש את התנגדותם או את בקשתם תוך 45 ימים מפרסום.	
7. תזכורת פנימית עוד 60 ימים.	
8. המשיבות;	

1. MAN Truck & Bus SE
באמצעות ב"כ ממשד מיתר ושות'
דרך אבא הלל סילבר 16, ר"ג 5250608
טל': 03-6103100; פקס': 03-6103111

2. Volvo Lastvagnar AB

3. Renault Trucks SAS
באמצעות ב"כ ממשד פישר ושות'
מדרך מנחם בגין 146, תל אביב 6492103
טל': 03-6944141; פקס': 03-6941351

4. Mercedes-Benz Group AG (לשעבר: Daimler)
באמצעות ב"כ ממשד ארנון, תדמור-לוי
מדרך מנחם בגין 132, תל אביב 6701101
טל': 03-6846000; פקס': 03-6846001

5. Iveco S.P.A.
באמצעות ב"כ ממשד נשיץ, ברנדס, אמיר ושות'
מרחוב תובל 5, תל אביב 6789717
טל': 03-6235000; פקס': 03-6235005

6. DAF Trucks NV
באמצעות ב"כ ממשד הרצוג פוקס נאמן, עורר
מרחוב יצחק שדה 6, תל אביב 6777506
טל': 03-6922020; פקס': 03-6966464

7. Scania AB
באמצעות ב"כ עוה"ד חגי דורון ו/או אוריאל ו/או גיתית לוי גרינברג ו/או שרון דניאלי ממשד ש. הורוביץ ושות'
מרחוב אחד העם 31, תל-אביב
טל': 03-5670700; פקס: 03-5660974

בקשה לאישור הסדר פשרה בין המבקש לבין המשיבות 6-1

*** נחתם דיגיטלית ***

בהתאם לסעיף 18 לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006 (להלן: "החוק"), ולתקנה 12 לתקנות תובענות ייצוגיות, התש"ע-2010 (להלן: "התקנות"), המבקש בבקשה לאישור תובענה ייצוגית (להלן: "המבקש") והמשיבות 6-1 בבקשה לאישור תובענה ייצוגית (המבקש והמשיבות 6-1 יכוננו להלן יחד: "הצדדים") מתכבדים להודיע לבית המשפט הנכבד כי הם הגיעו להסדר פשרה (להלן: "הסדר הפשרה").

העתק הסדר הפשרה מצויב כנספח 1.

מהטעמים שיפורטו להלן, בית המשפט הנכבד מתבקש לאשר את הסדר הפשרה וכן :

- א. להורות על עיכוב כל הבקשות וההליכים העומדים בפני בית המשפט הנכבד במסגרת התובענה, כהגדרתה להלן, ככל שהם נוגעים למשיבות 1-6, עד שתינתן החלטת בית המשפט הנכבד בנוגע לאישור הסדר הפשרה (בהנחה שתינתן החלטה כזו).
- ב. להורות על פרסום הודעה בשני עיתונים יומיים בדבר הגשת הבקשה דנא (להלן: "**הבקשה**") בהתאם לסעיף 25(א)(3) לחוק, לפי הנוסח המצורף כנספח 2 להסדר הפשרה (להלן: "**ההודעה הראשונה**"), בתוך 14 ימי עסקים בישראל ממועד המצאת החלטת בית המשפט הנכבד לפיה לא נמצא לדחות על הסף את הבקשה לאישור הסדר הפשרה.
- ג. להורות על משלוח ההודעה הראשונה בצירוף העתק מהסדר הפשרה, מהבקשה דנא ומהבקשה לאישור תובענה ייצוגית ליועצת המשפטית לממשלה, לממונה על התחרות ולמנהל בתי המשפט – בהתאם לסעיף 18(ג) לחוק, בתוך 7 ימי עסקים בישראל ממועד המצאת החלטת בית המשפט הנכבד כאמור.
- ד. לקבוע כי בנסיבות העניין ולנוכח הטעמים המפורטים בבקשה מתייטר הצורך במינוי בודק כאמור בסעיף 19(ב)(1) לחוק.
- ה. לאשר את הסדר הפשרה בחלוף המועד להגשת התנגדויות, ליתן לו תוקף של פסק דין בתובענה נגד המשיבות 1-6 ולהורות על פרסום הודעה בדבר אישור הסדר הפשרה בהתאם לסעיף 25(א)(4) לחוק.
- ו. לקבוע גמול למבקש ושכר טרחה לבאי כוחו בהתחשב בהמלצת הצדדים.
- ז. לפטור מתשלום מחציתה השניה של אגרת בית המשפט.

ואלה נימוקי הבקשה :

א. עיקרי התובענה וההליכים עד כה

1. ביום 13.9.2016 הגיש המבקש בקשה לאישור תובענה ייצוגית נגד המשיבות, 7 יצרניות משאיות (לעיל ולהלן: "**בקשת האישור**" ויחד עם התביעה: "**התובענה**"). עניינה של בקשת האישור בטענה בדבר תיאומים והעברות מידע שנערכו לכאורה בין המשיבות משנת 1997 ועד ינואר 2011 בקשר למחירי משאיות במשקל 6 טון ומעלה ובקשר לטכנולוגיות להפחתת פליטות במדינות ה-EEA. בקשת האישור נתמכה, בין היתר, בחוות דעת כלכלית של מר חנן שרון. בית המשפט הנכבד התבקש לפסוק לחברי הקבוצה הנטענת פיצויים בסכום הנזק שנגרם להם (לטענת המבקש) כמפורט בחוות הדעת של מר שרון. יצוין כי בהמשך תוקנה בקשת האישור בהתאם להסדר דיוני שאושר על ידי בית המשפט הנכבד ביום 29.5.2017.
2. בספטמבר 2018 הגישו המשיבות תשובות לבקשת האישור. תשובות אלו נתמכו, בין היתר, בחוות דעת כלכלית של מר מנחם פרלמן, אשר הוגשה כחוות דעת משותפת מטעם המשיבות. במסגרת תשובותיהן דחו כל המשיבות את כל הטענות שהועלו בבקשת האישור על יסוד שורה ארוכה של טענות עובדתיות ומשפטיות. בין היתר הועלו על ידן טענות ההגנה הבאות (אשר המבקש חולק על כולן):

- 2.1. בקשת האישור נעדרת תשתית ראייתית מינימלית ונסמכת כל כולה על החלטת הנציבות האירופית מיום 19.7.2016 (להלן: "החלטת הנציבות"), אשר מהווה עדות מפי השמועה ומשכך אינה קבילה כראיה לאמיתות תוכנה, ואף לא ניתן להכיר בה כראיה קבילה מכ "מסלולי הקבילות" השונים שנטענו על ידי המבקש.
- 2.2. אפילו הייתה החלטת הנציבות קבילה כראיה, ממילא היא אינה רלוונטית באשר היא כלל אינה עוסקת בישראל ואינה יכולה ללמד דבר ביחס לישראל; החלטת הנציבות עוסקת אך ורק בדיני ההגבלים העסקיים של האיחוד האירופאי ומוגבלת להתנהגות שהתרחשה כולה בשטחי האיחוד האירופאי, שעניינה העברות מידע בנוגע למחירי מחירון באירופה. יצוין בהקשר זה, שתביעות שהוגשו בבתי משפט של האיחוד האירופי על ידי מי שרכשו משאות מחוץ לאיחוד נדחו על ידי בתי המשפט באיחוד (המחויבים לממצאי הנציבות) בשל העובדה שלא ניתן ללמוד מהחלטת הנציבות על פגיעה במקומות שמחוץ לאיחוד האירופי.
- 2.3. המבקש לא הוכיח את תחולת הדין הישראלי בעניינו; בהתאם לכלל ברירת הדין בנוזיקין הדין החל הוא דין מקום ביצוע העוולה, ובעניינו כל המעשים המיוחסים למשיבות בוצעו מחוץ לישראל; שאלת תחולתה של דוקטרינת ההשפעות בדין הישראלי טרם הוכרעה ואפילו חלה – המבקש לא הוכיח כי תנאיה מתקיימים במקרה דנא.
- 2.4. המבקש לא הוכיח כי העברות המידע המיוחסות למשיבות מהוות הפרה של חוק התחרות הכלכלית, התשמ"ח-1988, ולא הוכיח כי בעניינו מתקיימים כל היסודות של הסדר כובל כפי שהוגדרו בדין הישראלי. בעוד שבהתאם לדין האירופי העברות מידע מן הסוג האמור עשויות להיות אסורות כשלעצמן, השאלה האם העברות מידע מהוות הפרה של הדין הישראלי היא תלויה נסיבות ומחייבת ניתוח שוק מפורט שלא בוצע על ידי המבקש.
- 2.5. המבקש לא הוכיח כי המעשים המיוחסים למשיבות גרמו נזק בישראל. חוות הדעת של מר שרון לוקה בהנחת המבוקש וכלל אינה מנסה להוכיח קיומו של נזק שנגרם בישראל – לא על ידי ניתוח כלכלי-איכותני של מאפייני השוק הרלוונטי ואף לא על ידי ניתוח אקונומטרי של נתוני המכירות של המשיבות בישראל. מנגד, לפי חוות דעתו של מר פרלמן המעשים המיוחסים למשיבות לא יצרו תנאים לתיאום מחירים בישראל ולכן אין זה סביר שהם הביאו לעליית מחירים, ואף אין בסיס אמפירי לטענה כי מחירי המשאות בישראל במהלך התקופה הרלוונטית היו גבוהים ביחס לתקופה שלאחריה. יוער בהקשר זה, כי החלטת הנציבות, מעבר לעובדה שעניינה בדין האירופי, אינה קובעת – ואינה מתיימרת לקבוע – כל ממצא ביחס לישראל ולתחרות בה (וזאת גם במנותק משאלת קבילותה של החלטת הנציבות).
- 2.6. המבקש וחברי הקבוצה הנטענת לא רכשו משאות ישירות מהמשיבות, ומשכך מדובר לכל היותר בנפגעים עקיפים אשר זכות התביעה שלהם מעוררת קשיים ניכרים, בוודאי בנסיבות עניינו. אמנם המבקש טען כי הנזק שנגרם (לשיטתו) על ידי המשיבות מגולגל במורד שרשרת ההפצה, אלא שבעניינו גם אין מחלוקת כי המבקש וחברי הקבוצה אינם הגורם האחרון בשרשרת ההפצה, וממילא ברור כי ככל שאכן נגרם להם נזק כלשהו כפי הנטען, הם עצמם גלגלו אותו אל לקוחותיהם ולא ספגו בפועל כל נזק אמיתי, ולמצער כי הנזק שספגו נמוך בהרבה משיעור גביית היתר (וזאת גם במנותק מכך שגביית היתר או שיעורה לא הוכחו כלל).

2.7. בענייננו לא מתקיימים התנאים לאישור תובענה ייצוגית; בקשת האישור אינה מקיימת את דרישת ההומוגניות וגם הסכומים הנתבעים לכל חבר בקבוצה הנטענת מלמדים כי תובענה ייצוגית אינה הדרך היעילה וההוגנת להכרעה במחלוקת בנסיבות העניין.

3. לאחר הגשת התשובות לבקשת האישור, ובטרם הוגשה על ידי המבקש תגובה לתשובות המשיבות, התנהלו בין הצדדים הליכי גילוי מסמכים ממושכים שארכו מספר שנים. בקשת גילוי המסמכים של המבקש נדחתה תחילה, אולם בהמשך התקבלה בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש (רע"א 6646/19), והדיון בנושא גילוי המסמכים הוחזר לבית משפט נכבד זה. בהמשך לכך הוגשה על ידי המבקש בקשת גילוי מסמכים מעודכנת, אשר בסופו של יום נדחתה ברובה על ידי בית המשפט הנכבד.

4. ביום 15.6.2023 הגיש המבקש תגובה לתשובות לבקשת האישור. תגובה זו נתמכה, בין היתר, בחוות דעת משלימה של מר שרון. במסגרת התגובה המבקש חזר על כל טענותיו ואף הפנה להחלטות שונות של ערכאות שיפוטיות זרות שניתנו לאחר הגשת בקשת האישור ואשר תומכות, לשיטתו של המבקש, בטענות המועלות בבקשת האישור.

5. ביום 15.1.2024 הגישו המשיבות בקשה למחיקת התגובה לתשובות לבקשת האישור ולהוצאת חוות הדעת המשלימה של מר שרון וההחלטות הזרות שאליהן הפנה המבקש מתיק בית המשפט. לחלופין ביקשו המשיבות כי יותר להן להגיש תשובה משלימה. ביום 25.1.2024 התיר בית המשפט הנכבד הגשת תשובה משלימה מטעם המשיבות.

6. ביום 25.4.2024 הגישו המבקש והמשיבה Scania AB, 7 (להלן: "סקניה"), בקשה לאישור הסכם פשרה ביניהם (להלן: "פשרת סקניה"). ביום 2.5.2024 הורה בית המשפט הנכבד כי המבקש וסקניה יפעלו לפרסום הודעה בדבר הבקשה לאישור הסכם הפשרה ויעבירו עותק מבקשה זו ומכתבי הטענות שהוגשו בתיק ליועצת המשפטית לממשלה ולמנהל בתי המשפט. יצוין כבר עתה כי ביום 5.1.2025 הוגשה מטעם היועצת המשפטית לממשלה התנגדות לפשרת סקניה (להלן: "התנגדות היועמ"שית"). ביום 30.1.2025 הוגשה תשובת המבקש להתנגדות היועמ"שית, ביום 13.2.2025 הוגשו תשובת סקניה להתנגדות היועמ"שית, והתייחסות מטעם המשיבות 1-6 להתנגדות היועמ"שית.

7. ביום 7.7.2024 הגישו המשיבות 1-6 תשובה משלימה מטעמן. תשובה משלימה זו נתמכה, בין היתר, בחוות דעת משלימה של מר פרלמן. במסגרת התשובה המשלימה טענו המשיבות 1-6 כי כל הטענות אשר הועלו על ידי המבקש במסגרת התגובה לתשובות לבקשת האישור אינן יכולות לסייע למבקש, וכי דין בקשת האישור להידחות על הסף או, לחלופין, לגופה – הן מבחינה עובדתית, הן מבחינה משפטית והן בשל טעמים שבמומחיות כפי שפורטו גם בחוות הדעת המשלימה של מר פרלמן. המבקש מצדו חולק על טענות המשיבות 1-6.

8. במצב הדברים הנוכחי, כל אחד מהצדדים סבור כי הדין עמו, וכי יש לו טענות טובות להוכחת עמדתו. עם זאת, מתוך שקילה של הסיכויים והסיכונים, הצדדים באו ביניהם בדברים ובעקבות כך כל אחד מהם הגיע לכלל מסקנה כי טובת העניין מצדיקה הסדרת מלוא המחלוקות והפלוגתאות שבין הצדדים על דרך הפשרה.

9. כך, המבקש סבור כי דין בקשת האישור להתקבל במלואה על יסוד עובדות, ממצאים וטיעונים אשר הוגשו לבית המשפט הנכבד במסגרת בקשת האישור והתגובה לתשובות לבקשת האישור, לרבות החלטות הנציבות וערכאות שיפוטיות במדינות שונות באירופה המלמדות – לשיטת המבקש – על קיומם של החסדרים הנטענים ברמת הוכחה מספקת, על כך שישראל לא הוחרגה מחסדרים נטענים אלה, ועל כך שתברי הקבוצה הנטענת ספגו נזקי ממון כתוצאה מאותם חסדרים נטענים; כל זאת באופן המצדיק את קבלתה של בקשת האישור ואף של התביעה הייצוגית לגופה. עם זאת, המבקש סבר כי נוכח העלויות והסיכונים הכרוכים בניהול ההליך, נוכח טענות ההגנה של המשיבות 1-6, ובשים לב לכך שהסדר הפשרה יביא לסיום ההליכים בתובענה שבכותרת, טובת הקבוצה הנטענת מצדיקה התקשרות בהסדר הפשרה.

10. המשיבות 1-6 מצידן סבורות כי דין בקשת האישור להידחות, כי אין כל יסוד לטענות המועלות נגדן בכתבי הטענות מטעם המבקש, וכי אין באמור בכתבי טענות אלה כדי להקים נגדן עילת תביעה כלשהי, ובפרט עילת תביעה ייצוגית. לפיכך, המשיבות 1-6 סבורות כי סיכוייה של התביעה להתקבל קלושים, אם לא פחות מכך. חרף זאת, ומבלי להודות (בין במישרין ובין בעקיפין) באיזו מהטענות שהועלו בכתבי הטענות מטעם המבקש, המשיבות 1-6 מצאו לנכון להתקשר בהסדר הפשרה לפני משורת הדין, ובכך להימנע מהמשך ניהול הליכים משפטיים ארוכים ומורכבים בישראל, הכרוכים בהוצאות כבדות, בהסטת משאבי ניהול ובעלויות אחרות; כל זאת על אף שהמשיבות 1-6 סבורות כי באמור בכתבי הטענות מטעם המבקש אין כל יסוד.

11. בנסיבות אלו, חלף המשך ניהול הליכים משפטיים ארוכים, נשיאה בהוצאות נכבדות וצריכת זמן שיפוטי יקר, הצדדים מעדיפים לסיים את ההליכים ביניהם בדרך של פשרה. הצדדים סבורים כי הסדר הפשרה המובא בזה לאישורו של בית המשפט הנכבד מאזן באופן ראוי בין האינטרסים של כל אחד מהצדדים, כמו גם של חברי הקבוצה הנטענת, ומשקף נכונה את הסיכויים והסיכונים של כל אחד מהצדדים במסגרת התובענה. בהתאם לכך, הצדדים סבורים כי הסדר הפשרה ראוי, הוגן וסביר וכי סיום ההליך בהסדר פשרה זה הוא הדרך היעילה וההוגנת להכרעה במחלוקת בנסיבות העניין.

12. לחלף יפורטו עיקרי הסדר הפשרה וכן כל יתר העניינים הדורשים פירוט בהתאם לתקנה 12 לתקנות. למען הסר ספק יובהר, כי במקרה של אי בהירות או חוסר התאמה בין האמור בבקשה זו לבין האמור בהסדר הפשרה עצמו תגבר לשונו של הסדר הפשרה.

ב. עיקרי הסדר הפשרה

ב.1. הגדרת הקבוצה שעליה חל ההסדר

13. הקבוצה שעליה חל הסדר הפשרה (להלן: "הקבוצה") היא:

כל מי שרכש בישראל משאיות במשקל 6 טון ומעלה בתקופה הרלוונטית להגדרתה בהסדר הפשרה, קרי החל מתאריך 17.1.1997 ועד ליום 18.1.2011.

14. יובהר, כי הסכמתן של המשיבות 1-6 להגדרת הקבוצה הנ"ל למטרת הסדר הפשרה אינה מהווה כל הכרה או הודאה מצידן בקיומם של חברים כלשהם בקבוצה זו בישראל או בכל טענה אחרת שהעלה המבקש ביחס להגדרת הקבוצה. התקופה הרלוונטית נקבעה בהתאם לתקופת ההפרה הנטענת כפי שנקבעה בהחלטת הנציבות.

2.ב. התשלום לחברי הקבוצה

15. כנגד ויתור מלא, סופי ומוחלט על כל הטענות, הדרישות והתביעות של המבקש וחברי הקבוצה נגד המשיבות 1-6 והצדדים המשותפים (כהגדרתם בהסדר הפשרה), המשיבות 1-6 יעבירו לחשבון הבנק של הנאמן אשר ימונה על ידי בית המשפט הנכבד (בהתאם לסעיף 4.2 להסדר הפשרה) סך כולל, סופי ומוחלט של 1,000 דולר ארה"ב (להלן: "**הפיצוי למשאיות**"), כפול מספר המשאיות מתוצרת המשיבות 1-6 שנמכרו בישראל לבעלי משאיות יד ראשונה (כהגדרתם בהסדר הפשרה) במהלך התקופה הרלוונטית ואשר לא ניתנו לגביהן הודעות פרישה – העומד על 33,643 משאיות (להלן: "**מספר המשאיות**"). הסכום הכולל המתקבל ממכירת הפיצוי למשאיות במספר המשאיות (להלן: "**סכום הפיצוי**") ישולם על ידי המשיבות 1-6 בהתאם לחלוקה שלהלן:

15.1. המשיבה 1, MAN Truck & Bus SE, תשלם סך כולל, סופי ומוחלט של 5,461,000 דולר ארה"ב.

15.2. המשיבות 2-3, Renault Trucks SAS ו-Volvo Lastvagnar AB, תשלמנה סך כולל, סופי ומוחלט של 13,084,000 דולר ארה"ב.

15.3. המשיבה 4, Mercedes-Benz Group AG, באמצעות Daimler Truck AG, תשלם סך כולל, סופי ומוחלט של 4,220,000 דולר ארה"ב.

15.4. המשיבה 5, Iveco S.P.A, תשלם סך כולל, סופי ומוחלט של 3,247,000 דולר ארה"ב.

15.5. המשיבה 6, DAF Trucks NV, תשלם סך כולל, סופי ומוחלט של 7,631,000 דולר ארה"ב.¹

למען הסר ספק יובהר כי הסכומים דלעיל שאותם ישלמו המשיבות נקבעו ביחס לכל משיבה בנפרד, בהתאם למספר המשאיות שנמכרו על ידה ונכללות בהגדרת הקבוצה, ולא כאחוז מתוך סכום הפיצוי הכולל.

16. סכום הפיצוי כולל את כל מרכיבי הפיצוי, הריבית, העמלות וההוצאות הכרוכות בניחול החליק ובהסדר הפשרה ובכלל זה גם כל הוצאה, עלות יועצים ועלות מימושו של הסדר הפשרה (למעט העלויות המותרות, כמוגדר בסעיף 3.4 להסדר הפשרה), לרבות כל סכום מע"מ שיש לשלם בגינם. לדוגמה, במקרה שטרם הפיכת הסדר הפשרה לסופי ומחייב שיעור המע"מ בישראל ישתנה, לא יהא בכך כדי לשנות מסכום הפיצוי, שיישאר 1000 דולר למשאית כפול מספר המשאיות.

17. סכום הפיצוי יועבר לחשבון הבנק של הנאמן בתוך 30 ימי עסקים בישראל מהמועד בו החלטת בית המשפט הנכבד לאשר את הסדר הפשרה תהפוך חלוטה (להלן: "**המועד הקובע**"). בהתאם להסדר הפשרה, עם העברת סכום הפיצוי לחשבון הבנק של הנאמן, ייחשבו המשיבות 1-6 כמי ששילמו את סכום הפיצוי, והנאמן יהיה אחראי להעברת סכום הפיצוי וחלוקתו בהתאם להוראות הסדר הפשרה והוראות בית המשפט הנכבד. ניכוי מס ככל שיהיו, הוצאות ניהול התובענה, ודמי הנאמן ישולמו על ידי הנאמן, מתוך סכום הפיצוי.

¹ ביחס למספר המשאיות מתוצרת DAF מובהר כי המספר הכולל של משאיות DAF שנמכרו בישראל לבעלי משאיות יד-ראשונה בתקופה הרלוונטית עומד על 9,177 משאיות, אולם ביחס ל-1,546 משאיות אשר נרכשו על ידי תעבורה אחזקות בע"מ או חברות אחרות בקבוצת תעבורה (להלן יחד: "**תעבורה**") לשימוש עצמי ו/או החכרה ניתנה על ידי תעבורה הודעת פרישה ולפיכך DAF אינה נדרשת לשלם פיצוי עבור משאיות אלו, אלא עבור 7,631 משאיות סה"כ.

18. בנוסף על סכום הפיצוי, המשיבות 1-6 ישלמו גם גמול למבקש ושכר טרחת עו"ד בסך כולל של 163 דולר ארה"ב בתוספת מע"מ בשיעור 18% (היינו, 192.34 דולר ארה"ב) כפול מספר המשאיות, בצירוף גמול ושכר טרחה באותו שיעור כפול מספר המשאיות שלגביהן ניתנה על ידי תעבורה הודעת פרישה כאמור בסעיף 15 ובה"ש 1 לעיל. סכום הפיצוי בתוספת הגמול ושכר הטרחה (לרבות המע"מ על הגמול ושכר הטרחה) יהוו יחד את סכום הפשרה הכולל (להלן: "סכום הפשרה"). למען הסר ספק, מובהר ומודגש כי סכום הפשרה הוא מקיף, מלא, סופי ומוחלט, וכי המשיבות 1-6 (כולל הצדדים המשותפים) לא יידרשו לשלם כל סכום נוסף מעבר לסכום הפשרה מכל סיבה שהיא לרבות אם שיעור המע"מ ישתנה (ולמעט תשלום העלויות המותרות המפורטות בסעיף 3.4 להסדר הפשרה).

בנוגע להודעת הפרישה של תעבורה מובהר, כי הודעה זו ניתנה לאחר שהצדדים כבר ניהלו ביניהם משא ומתן והגיעו להסכמות לגבי הפיצוי למשאיות והגמול ושכר הטרחה המומלצים בגין כל משאיות. לפיכך, המבקש ובאי כוחו סבורים כי הם זכאים לגמול ושכר טרחה גם עבור המשאיות שלגביהן ניתנה הודעת הפרישה – הגם שתעבורה ויתרה על הפיצוי בגין – ו-DAF מצידה הסכימה לשאת בעלות נוספת זו. למען הסר ספק מובהר ומודגש כי ההסכמה בעניין הגמול ושכר הטרחה בגין משאיות אלו לא באה על חשבון סכום הפיצוי לחברי הקבוצה, אלא בנוסף לו.

19. ככל שלאחר פרסום ההודעה הראשונה תוגשנה ותאושרנה על ידי בית המשפט הנכבד הודעות על פרישה מן הקבוצה, סכום הפשרה (ובכלל זה הן סכום הפיצוי והן המלצת הצדדים לעניין גמול למבקש ושכר טרחה לעורכי דינו) יופחת באופן יחסי, בהתאם למנגנון הקבוע בהסדר הפשרה, ובפרט בסעיף 11 לו.

3.ב. חלוקת סכום הפיצוי

20. בית המשפט הנכבד יתבקש על ידי הצדדים למנות נאמן בהתאם לסעיף 20(ב)(1) לחוק לצורך חלוקת סכום הפיצוי, לרבות זיהוי בעלי משאיות יד ראשונה (כהגדרתם בהסדר הפשרה) וחלוקת סכום הפיצוי לחברי הקבוצה.

21. בהתאם להסדר הפשרה, סכום הפיצוי לחברי הקבוצה יחולק לשני מרכיבים מרכזיים:

21.1. **פיצוי לבעלי משאיות יד ראשונה** – 90% מתוך הסכום שיוותר מסכום הפיצוי לאחר ניכוי העלויות המפורטות בסעיף 3.3 להסדר הפשרה יחולקו על ידי הנאמן בין מי שרכשו משאיות מתוצרת המשיבות 1-6 בתקופה הרלוונטית ונרשמו במרשם המתנהל במשרד התחבורה כבעלים הראשונים (או מי שרכשו מהיבואנים, אף אם לא נרשמו כיד ראשונה), אשר אותרו ונמצאו זכאים לפיצוי, בהתאם למספר המשאיות שרכשו על ידי כל אחד מהם (למען הסר ספק, לפי הסדר הפשרה יבואנים מטעם כל אחת מהמשיבות 1-6 לא ייחשבו "בעלי משאיות יד ראשונה" ביחס למשאיות שרכשו לצורך מכירה, בניגוד לרכישה לכל מטרה אחרת (לרבות שימוש עצמי והחכרה) שאז ייחשבו היבואנים עצמם בעלי משאיות יד ראשונה לעניין אותן משאיות).

21.2. איתור בעלי משאיות יד ראשונה הזכאים וחלוקת הפיצוי מוטלים לפי הסדר הפשרה על הנאמן שימונה על ידי בית המשפט הנכבד. המנגנון של איתור בעלי משאיות יד ראשונה וחלוקת סכום הפיצוי לאותם חברי קבוצה מפורט בסעיף 5 להסדר הפשרה. בתמצית, המנגנון בנוי על סדר הפעולות הבא:

21.2.1. הנאמן יפעל באופן סביר לזיהוי בעלי משאיות יד ראשונה הזכאים לפיצוי בהתחשב באופי ההליך ובזמן שחלף מאז התקופה הרלוונטית.

21.2.2. הנאמן יפנה לבית המשפט הנכבד ויקבל צווים המופנים למשרד התחבורה, המנחים את משרד התחבורה, או כל אדם מטעמו, לספק לנאמן רשימה של בעלי משאיות יד ראשונה במשקל 6 טונות ומעלה מתוצרת המשיבות 1-6, שרכשו את המשאיות בתקופה הרלוונטית, ולשלוח למי שמופיע ברשימה מכתב המיידע אותם בדבר זכאותם ואופן מימושה (נספח 5 להסדר הפשרה). הנאמן יודא שהמכתבים נשלחו ויפרסם את נוסח המכתב בעיתונות.

21.2.3. במסגרת מכתבי ההודעה בעלי משאיות יד ראשונה ייקראו להגיש בקשת פיצוי (נספח 6 להסדר הפשרה) בתוך 90 ימים ממועד שליחת מכתבי ההודעה או ממועד פרסום מכתב ההודעה, לפי המאוחר.

21.2.4. רק בעלי משאיות יד ראשונה אשר רכשו בתקופה הרלוונטית משאיות (השוקלות 6 טון ומעלה) מתוצרת משיבות 1-6, ששמותיהם הופיעו ברשימה ואשר הגישו בקשת פיצוי כמפורט בהסדר הפשרה, יהיו זכאים לפיצוי ישיר.

21.2.5. הנאמן יחשב את הסכום המגיע לכל בעל משאית יד-ראשונה זכאי (שהינו סכום הפיצוי לבעלי משאיות יד ראשונה, בניכוי הוצאות ניהול התובענה ודמי הנאמן, כשההפרש מחולק למספר המשאיות, כהגדרת המונח לעיל), כפול מספר המשאיות של אותו בעל משאית יד-ראשונה שבקשת הפיצוי שלו בגינן התקבלה ואושרה.

21.2.6. למען הסר ספק, הנאמן רשאי לאשר למי מבעלי המשאיות יד-ראשונה זכאות בגין חלק מן המשאיות שלפי הנטען נרכשו על ידו בתקופה הרלוונטית, ולא בגין משאיות אחרות שבקשר אליהן הוגשה בקשת פיצוי.

21.2.7. הנאמן יעביר לכל אחד מבעלי משאיות יד-ראשונה הזכאים את הסכום המגיע לאותו בעל משאית זכאי. טרם התשלום הנאמן יפעל לניכוי מס שיידרש, אם יידרש, לפי דין.

21.2.8. כל יתרה מהסכום שיועד לפיצוי בעלי משאיות יד ראשונה שאותה הנאמן לא העביר לבעלי המשאיות יד ראשונה הזכאים מכל סיבה שהיא, תועבר על ידו לקרן לניהול וחלוקת כספים שהוקמה בהתאם לסעיף 27א לחוק (להלן: "הקרן"), כמפורט להלן.

21.2.9. הצדדים יציעו בהמשך נאמן שזהותו תידון ביניהם.

פיצוי לחברי הקבוצה הנותרים – כאמור מעלה, 90% מסכום הפיצוי ייועד כפיצוי לבעלי משאית יד ראשונה. 10% מסכום הפיצוי (קרן – 10% מסכום הפיצוי לאחר ניכוי העלויות המפורטות בסעיף 3.3 להסדר הפשרה), וכן כל יתרה מהסכום שיועד לפיצוי בעלי משאיות יד ראשונה אשר לא הועברה בפועל לבעלי משאיות יד ראשונה מכל סיבה שהיא) יועברו על ידי הנאמן לקרן, לצורך פיצוי חברי הקבוצה שאינם בעלי משאיות יד ראשונה.

הצדדים מסכימים כי בנסיבות העניין, ובכלל כד הזמן הרב שחלף ממועד רכישת המשאיות הנכללות בקבוצה (בין 14 ל-28 שנים) והאפשרות שהמשאיות עברו מספר ידיים במהלך התקופה הרלוונטית, כמו גם בשל אופי המוצר, קיימת מורכבות לכמת את שיעור הנזק הנטען שגולגל בשרשרת הייצור והוא עשוי להשתנות ממקרה למקרה. פעולת איתור כל רוכשי המשאיות "מיד ליד" לאורך השנים היא פעולה יקרה ומורכבת. הצדדים סבורים כי בנסיבות אלו מתקיימים תנאי סעיף 20(ג)(1) לחוק, ולפיכך בית המשפט הנכבד מתבקש להורות על העברת הפיצוי לחברי הקבוצה הנותרים לקרן. העברת הפיצוי לחברי הקבוצה הנותרים לקרן תייתר את הסרבול שבהזדקקות למנגנון בהסכם לצורך איתור חברי הקבוצה הללו, על כל המשתמע מכך, לרבות קבלת מספר גדול של תביעות לפיצוי, מיון, בדיקתן, הכרעה בהן, חישוב סכומי הזכאות על פיהן (אם הסכום ניתן לכימות), מתן אפשרות להשגות, ומשלוח הכספים לזכאים. פעולות אלו כרוכות בעלויות אשר סכומי הפיצוי הרלוונטיים לחברי הקבוצה הללו אינם מצדיקים את השקעתן.

21.3. אשר על כן, הצדדים הסכימו כי חברי הקבוצה שהם בעלי משאיות יד ראשונה יזכו לפיצוי ישיר כמפורט לעיל, כאשר 90% מסכום הפיצוי ישולם להם, ואילו חברי הקבוצה הנותרים יזכו לפיצוי על דרך של העברת 10% מסכום הפיצוי לאחר ניכוי העלויות המפורטות בסעיף 3.3 להסדר הפשרה וכן כל יתרה מהסכום שיועד לפיצוי בעלי משאיות יד ראשונה – לקרן.

4.ב. מעשה בית דין וויתור על תביעות

22. עם אישור הסדר הפשרה ומתן תוקף של פסק דין בתובענה נגד המשיבות 1-6 לאמור בהסדר הפשרה, ייווצר מעשה בית דין סופי ומחייב אשר ימנע כל טענה נגד כל אחת מהמשיבות 1-6 והצדדים המשוחררים (או מי מהם) מצד המבקש ו/או חברי הקבוצה בנוגע לענייני התובענה (ובכלל זה לכל חבות נטענת הנובעת מאיזו מן העובדות שנטענו בתובענה, מאיזו מן הטענות המשפטיות שנטענו במסגרתה, או הקשורה באופן אחר לעניינים שבתובענה). בנוסף, המבקש וחברי הקבוצה יוותרו וישחררו כל אחת מהמשיבות 1-6, יחד ולחוד, ואת הצדדים המשוחררים, באופן סופי, בלתי מותנה, בלתי הפיך ומוחלט ביחס לכל טענה ו/או דרישה מטעם המבקש וחברי הקבוצה בכל ענייני התובענה, והם (כמו גם ב"כ המבקש) מתחייבים שלא להגיש ולא ליזום, בעצמם ו/או באמצעות אחרים, כל סוג של תביעה (במישרין או בעקיפין) נגד מי מהמשיבות 1-6 והצדדים המשוחררים (או כל אחד מהם) ביחס לכל עניין מענייני התובענה, כהגדרתו של מונח זה בהסכם הפשרה.

23. המבקש או מי מחברי הקבוצה עשויים לנהל הליכים משפטיים אחרים נגד סקניה ו/או גורמים אחרים ("ישויות אחרות", כהגדרתן בהסדר) בקשר לענייני התובענה, והצדדים מאשרים ומסכימים כי הסדר הפשרה נועד, בין היתר, להסדיר את כל התביעות נגד הצדדים המשוחררים בקשר לענייני התובענה ולמנוע את האפשרות שלמי מהמשיבות 1-6 או הצדדים המשוחררים תהא חבות נוספת כלשהי בקשר לענייני התובענה, וכן למנוע תביעות שיפוי או השתתפות מטעם ישויות אחרות כלשהן בקשר לענייני התובענה נגד מי מהמשיבות 1-6 או הצדדים המשוחררים. מוסכם כי אם וככל שבמסגרת הליך משפטי כלשהו (לרבות, אך לא רק, ההליכים בבקשת האישור ובתובענה דנא) בית המשפט יתבקש לקבוע את חבותן של מי מבין הישויות האחרות או לקבוע את הנזקים שבגינם הן תשלמנה למבקש ולחברי הקבוצה פיצוי, המבקש וחברי הקבוצה מתחייבים לעתור תחילה לבית המשפט הדן באותו הליך כדי שיקבע את חבותן של המשיבות 1-6 ומי מהצדדים המשוחררים (או הנזקים שבגינם הם יחויבו לשלם), בנפרד ובמובחן משל ישויות אחרות, כך שבעניין מעשי חבותן של הישויות האחרות תופרד מחבות

המשיבות 6-1 והישויות האחרות לא תחויבנה בתשלום כלשהו בגין חלקן של המשיבות 6-1 ומי מהצדדים המשותפים בנוק או בחבות (למען הסר ספק, המבקש או חברי הקבוצה, לפי העניין, מתחייבים לפעול כך גם ביחס לכל תביעה הנובעת ממכירת משאיות מתוצרת המשיבות 6-1 בישראל ו/או חלקן של המשיבות 6-1 בטענות כלשהן ביחס ל"הפסדי מטריה", ל"אובדן כמות" ול"הפסדי חדלות פירעון", כהגדרתם בהסדר הפשרה).

24. כמו כן, במסגרת הליכים כאמור נגד הישויות האחרות, המבקש וחברי הקבוצה מתחייבים לנכות מהנוקים הנתבעים את הגדול מבין השניים: סכום המשקף את שיעור האחריות היחסית של המשיבות 6-1 ומי מהצדדים המשותפים לענייני התובענה כפי שייקבע על ידי בית המשפט, שאותו המשיבות 6-1 ומי מהצדדים המשותפים היו נדרשים לשלם במישרין או בעקיפין אלמלא הסדר הפשרה, או סכום הפיצוי לפי הסדר הפשרה.

ב.4.א. אי אישור הסדר הפשרה על ידי בית המשפט

25. במקרה שמי מהמשיבות 6-1 לא תחויב על ידי בית המשפט לשלם את חלקה היחסי כקבוע בהסדר הפשרה (היינו, אם בית המשפט הנכבד לא יאשר את הסדר הפשרה ביחס לאותה משיבה), הסדר הפשרה יחול רק כלפי מי מבין המשיבות 6-1 שלגביהן אושר ההסדר. במצב זה הסכום שאותו הייתה אמורה לשלם המשיבה שההסדר לא אושר ביחס אליה יופחת מסכום הפשרה ובנוסף יופחתו באופן יחסי הגמול למבקש ושכר הטרחה לבאי כוחו.

26. משיבה שהסדר הפשרה לא אושר ביחס אליה תיחשב כאחת מבין הישויות האחרות כהגדרתן בהסדר.

ב.4.ב. אי תשלום על ידי משיבה שההסדר אושר ביחס אליה

27. כאמור בס' 8.2.3 להסדר הפשרה, המבקש יהיה רשאי לגבות ישירות בהליכי הוצאה לפועל את חיובה של משיבה שהסדר הפשרה אושר ביחס אליה אך אינה משלמת את סכום הפיצוי המגיע ממנה (להלן: "משיבה שאינה משלמת"). פסק דין המאשר את הסדר הפשרה ייחשב כפסק דין כספי לחיוב קצוב של המשיבה שאינה משלמת בגובה הסכום שהיא צריכה לשלם לפי הסדר הפשרה.

28. המבקש, באי כוחו וחברי הקבוצה מתחייבים לנקוט בכל הצעדים הנדרשים על מנת להבטיח שהם אינם תובעים כל אדם או ישות בגין סכום כלשהו אשר בגינו אותו גורם יהיה זכאי לשיפוי ו/או לחשתתפות מכל סוג מהמשיבות 6-1 ו/או הצדדים המשותפים בקשר לענייני התובענה.

29. בהקשר זה יצוין כי הוראות הסדר הפשרה בעניין ניהול הליכים כנגד ישויות אחרות בקשר עם ענייני התובענה עולות בקנה אחד עם פסיקת בית המשפט העליון ברע"א 7848/18 מדינת ישראל (משרד התחבורה – רשות הספנות והנמלים) נ' פלונית, פס' 14 (נבו 2018.12.21). באותו עניין נדונה האפשרות של נתבע שלא התפשר לעורר תביעת השתתפות נגד נתבע שהתפשר, מקום בו התובע התחייב לנכות מהחבות הכוללת שתיקבע בהתדיינות עם הנתבע שלא התפשר את חלקו של הנתבע שהתפשר. בית המשפט העליון פסק כי במקרה כזה לא תעמוד לנתבע שלא התפשר תביעת השתתפות:

"התובעת הבהירה כי המשך ניהול התביעה נגד המדינה יעסוק בשיעור חבות המדינה בלבד, תוך שהתובעת מתחייבת לנכות מהחבות את חלקם של הנתבעים האחרים, כפי שתקבע על ידי בית המשפט... משמעותו של הסדר מסוג זה היא שתהיה אשר תהיה פסיקת בית המשפט בהליך נגד המדינה, לא תעמוד למדינה זכות להשתתפות נגד הנתבעים האחרים, שכן בהגדרה היא לא תישא בחבות העולה על חלקה היחסי".

5.ב. זכות לביטול הסדר הפשרה

30. במקרה שבו בית המשפט הנכבד לא יאשר את הסדר הפשרה בכללותו - למעט בענייני הגמול למבקש, שכ"ט ב"כ המבקש, או הוצאות ניהול התובענה (ובכללן התשלום למשרד האוספלד, שהמבקש עותר לאשרו, כאמור להלן) - או אם בימ"ש יודיע לצדדים, בהתאם לסמכותו לפי סעיף 19(ד) לחוק, כי אישור כאמור מותנה בשינויים החורגים מהסכמות הצדדים לפי הסדר הפשרה, יהיה כל אחד מהצדדים רשאי להודיע על ביטול הסדר הפשרה או על פרישתו ממנו. במקרה של הודעה כאמור, ההליכים נגד משיבה שהודיעה על פרישה יימשכו מאותה נקודה בה הם מצויים עתה.

31. במקרה שבו לאחר חתימת הסדר הפשרה יוגשו על ידי חברי קבוצה הודעות פרישה מהסדר הפשרה, ומספר הודעות הפרישה של חברי הקבוצה שיאשרו על ידי בית המשפט יעלה על 5 הודעות ביחס לחברי קבוצה שרכשו משאיות מתוצרת משיבה ספציפית מבין המשיבות 1-6, או אם סך הפיצוי שאותם חברי קבוצה שרכשו משאיות מתוצרת משיבה ספציפית מבין המשיבות 1-6 ושהודעות הפרישה שלהם אושרו היו זכאים לו (לולא הגישו הודעות פרישה) עולה על 2% מן הסכום שאותה משיבה ספציפית תורמת לסכום הפיצוי, תהיה אותה משיבה ספציפית רשאית (אך לא מחויבת), לפי שיקול דעתה הבלעדי, ליתן הודעה בכתב על ביטול הסדר הפשרה ביחס אליה, בתוך 30 ימי עסקים, הכל כמפורט בהסדר הפשרה עצמו.

32. במקרה שחלק מהמשיבות 1-6 יודיעו על ביטול הסדר הפשרה או על פרישה ממנו כאמור לעיל, הסדר הפשרה ימשיך לחול כלפי מי מהמשיבות 1-6 שלא הודיעו על ביטולו, ואילו ביחס למי מבין המשיבות 1-6 אשר נתנה הודעת ביטול או פרישה כאמור לעיל הסדר הפשרה יהיה בטל וחסר תוקף, וההליכים נגדה יימשכו מאותה נקודה בה הם מצויים כעת, כאמור בסעיף 30 לעיל. סכום הפשרה, סכום הפיצוי והמלצת הצדדים לגבי שכר טרחה וגמול יופחתו כך שתרומתה של המשיבה הרלוונטית (או המשיבות הרלוונטיות) לסכום הפיצוי ולגמול ושכר הטרחה יופחתו.

33. בכל מקרה שבו לאחר פרסום ההודעה הראשונה הוגשו ואושרו הודעות פרישה של חברי קבוצה, אך הסדר הפשרה לא בוטל על ידי מי מבין המשיבות 1-6 אשר המשאיות שנרכשו על ידי חברי הקבוצה הפורשים יוצרו על ידה, סכום הפיצוי לחברי הקבוצה והמלצת הצדדים לגבי שכר טרחה וגמול, ובהתאם לכך גם תרומתה של המשיבה הספציפית לסכומים אלה, יופחתו באופן יחסי בהתאם למספר המשאיות שנרכשו על ידי חברי הקבוצה הפורשים מתוך כלל המשאיות, כמפורט בהסדר הפשרה. למען הסר ספק מובהר כי האמור בסעיף זה אינו חל על הודעת הפרישה של תעבורה הנוכרת בסעיף 15 ובה"ש 1 לעיל, וכי סכום הפיצוי הנקוב בסעיף 15 כבר מגלם את הפחתת המשאיות לפי הודעת פרישה זו.

34. במקרה של ביטול הסדר הפשרה בהתאם לאחד התרחישים המפורטים בו בהקשר זה, או מכל סיבה אחרת, מוסכם על הצדדים כי הסדר הפשרה, כמו גם הבקשה לאישורו, וכל מה שנכתב, נטען והוחלף בהקשר זה, יהיה בטל מעיקרו ולא יהיה בעל תוקף משפטי כלשהו, לא ניתן יהיה להסתמך עליהם ולא ניתן יהיה לעשות בהם כל שימוש.

ג. הסדר הפשרה ראוי, הוגן וסביר

35. הצדדים סבורים כי הסדר הפשרה ראוי, הוגן וסביר בהתחשב בעניינם של חברי הקבוצה (ולשיטת המשיבות 1-6 הרבה מעבר לכך).
36. הסעד המבוקש במסגרת התובענה הוא פיצוי כספי לקבוצה וזהו אכן הסעד שהושג בהסכם הפשרה. בהתאם להסדר הפשרה, סכום הפיצוי הכולל שישולם על ידי המשיבות 1-6 לקבוצה הוא 33,643,000 (שלושים ושלושה מיליון, שש מאות ארבעים ושלושה אלף) דולר ארה"ב (על מנת לסבר את האוזן, סכום זה מגיע לכ- 106,446,452 ₪ לפי שער של 3.164 ₪ לדולר, הוא השער היציג הידוע בתאריך 07.01.2026).
37. הצדדים סבורים, כאמור, כי סכום הפשרה הוא ראוי, הוגן וסביר וזאת ממספר טעמים אשר יפורטו להלן.
38. ראשית, המשיבות 1-6 העלו שורה של טענות הגנה כבדות משקל (לשיטתן). בין היתר נטען כי בקשת האישור נעדרת תשתית ראייתית מינימלית; כי החלטת הנציבות אינה רלוונטית ואינה יכולה ללמד דבר ביחס לישראל; כי המבקש לא הוכיח את תחולת הדין הישראלי בעניינו; כי המבקש לא הוכיח שההתנהגות המיוחסת למשיבות 1-6 מהווה הפרה של חוק התחרות הישראלי; כי המבקש לא הוכיח שהמעשים המיוחסים למשיבות 1-6 גרמו נזק בישראל; כי הראיות שבפני בית המשפט הנכבד, ובכלל זה חוות הדעת וחוות הדעת המשלימה של מר פרלמן, מוכיחות בבירור כי לא נגרם כל נזק כאמור; כי המבקש וחברי הקבוצה הם, לכל היותר, נפגעים עקיפים שזכות התביעה שלהם הוגבלה בדין הישראלי; כי גם אם אכן נגרם למבקש ולחברי הקבוצה נזק כלשהו סביר כי ממילא גלגלו אותו אל לקוחותיהם; וכי בעניינו גם לא מתקיימים התנאים לאישור תובענה ייצוגית. לשיטת המשיבות 1-6, די בכל אחת מטענות אלו – לא כל שכן במשקלן המצטבר – כדי להצדיק את דחיית בקשת האישור.
39. בהקשר זה המשיבות 1-6 גם מוצאות לנכון להפנות את בית המשפט הנכבד לפסק דינו של בית המשפט העליון שניתן לא מכבר בע"א 7125/20 **הצלחה לקידום חברה הוגנת** נ' UBS AG (נבו, 2.1.2025), במסגרתו נדחה ערעור על החלטה לסלק על הסף בקשה לאישור תובענה ייצוגית בעניין הסדר נטען לתיאום שנערך בחו"ל (להלן: **"עניין הליבור"**).²
40. בעניין הליבור ציטט כב' השופט כבוב את דברי בית המשפט המחוזי לפיהם "יש לבחון בזהירות רבה בקשות לייבא לבתי המשפט בישראל... סוגיות כלל עולמיות הנדונות בערכאות זרות", והבהיר כי "גם בחלוף למעלה משנים עשר שנים מאז נחשפה פרשת הליבור... לא ידוע על אף גוף ישראלי שפתח בהליך משפטי שכזה, לבטח שלא הליך ייצוגי... גם גופים כגון מדינת ישראל ובנק ישראל בחרו שלא לפתוח בהליכים שכאלה... הימנעותם של גופים אלה מפתוח בהליך משפטי 'מקרינה', במישור הראייתי, על הטענות שהעלו המערערים בבקשת האישור" (עניין הליבור, פס' 46 ו-219-220).
41. לשיטת המשיבות 1-6 דברים אלה עשויים להיות רלוונטיים עד מאוד גם לעניינו. גם בעניינו אף אדם או גוף בישראל (מלבד המבקש עצמו) לא פתח בהליך משפטי בנושא תובענה זו כנגד מי מבין המשיבות; והליך כאמור לא ננקט גם בידי רגולטור או רשות כלשהי.

² יצוין כי בעניין זה נדחתה בקשה לדיון נוסף – דנ"א 46246-01-25 **הצלחה - לקידום חברה הוגנת (ע"ר) נ' UBS AG ואח'** [נבו, 02.03.2025].

42. יצוין כי החלטת בית המשפט המחוזי בפרשת הליבור התייחסה גם לשאלת תחולתו של חוק התחרות הישראלי על פעולות שנעשו מחוץ לתחומי המדינה. נקבע, תוך הפניה להחלטת בית משפט נכבד זה (כב' השופטת הדס עובדיה) מיום 8.9.2019 במסגרת ההליך שבכותרת, כי **"בכל מקרה שמדינה מסוימת אינה המוקד המרכזי של פעילות הקרטל, קרי, ההסדר הכולל לא כוון לפגוע ספציפית באותה מדינה, הרי שאין תחולה להוראות חוק התחרות הכלכלית המקומי"** (ת"צ (מחוזי ת"א) UBS AG 65546-02-18 נ' הצלחה התנועה הצרכנית לקידום חברה כלכלית הוגנת, פס' 76-77 (נבו 22.9.2020)). יובהר כי דברים אלה צוטטו על ידי כב' השופט כבוב בפסק דינו (עניין הליבור, פס' 46), אולם בעניין הליבור – כמו גם במסגרת בקשת רשות הערעור אשר הוגשה בעניינו (רע"א 6646/19) – בית המשפט העליון לא הכריע בשאלת יישומה של דוקטרינת ההשפעות בדין הישראלי.

43. יש באמור כדי להמחיש ולו מקצת מן הסיכונים הטמונים בניהול הליכים משפטיים מורכבים ומאתגרים דוגמת ההליך שבכותרת. כאמור לעיל, סיכונים אלה נשקלו על ידי הצדדים במסגרת המשא ומתן לכריתת הסדר הפשרה וכחלק מבחינת סבירותו והגינותו של ההסדר דנא.

44. המבקש, מצידו, מאמין אמונה מלאה בצדקת ההליך ובסיכויי התובענה וסבור כי יש בידו מענה ראוי לכל אחת מטענות ההגנה שהועלו על ידי המשיבות 1-6. בפרט מדגיש המבקש ביחס לנטען בפרק זה שבעניין הליבור הוכרה זכות התביעה של נפגעים עקיפים, כמו חברי הקבוצה, תוך שביהמ"ש העליון עמד על חשיבות תביעתם לצורך הגשמת מטרות דיני הנזיקין של פיצוי והרתעה. עוד מדגיש המבקש שהגישה השלטת כיום בפסיקה היא כי חוק התחרות חל על קרטלים בינלאומיים שהשפיעו באופן משמעותי, ישיר וצפוי על המשק הישראלי (רע"א 6646/19 ר.ל.פ.י נ' MAN ועמדת היועמ"ש שם). יחד עם זאת, אין מחלוקת כי מדובר בחליך משפטי סבך, מורכב ומאתגר המערור שאלות משפטיות חדשניות ומורכבות וכן מערכת עובדתית אשר טעונה הוכחה, שאירעה כולה מחוץ לישראל והראיות לה טעונות "יבוא" לישראל, על הקשיים הכרוכים בכך. ניהולו של ההליך, ובכלל כך ניהול הליכי ערעור צפויים, עתיד לארוך עוד שנים לא מעטות. בידי המבקש אין, כמובן, כל ערובה לכך שבקשת האישור ותקבל, שגם התביעה עצמה תצלח את כל המהמורות והמשוכות בתיק, ושגם הנזק הנתבע יוכח וייגבה במלואו. ברי כי לא ניתן להתעלם מהסיכונים והעלויות הכרוכים בניהול ההליך, המוטלים כל כולם על המבקש ובאי כוחו.

45. זאת ועוד. הסדר הפשרה המובא לאישור בית המשפט הנכבד במסגרת הבקשה דנא הוא, כאמור, ההסדר השני המובא בהליך זה – אחרי פשרת סקניה. כמפורט בהרחבה בבקשה לאישור פשרת סקניה וכן בהתייחסות המשיבות 1-6 להתנגדות היועמ"שית לפשרת סקניה, הרי שנוכח מערך הסיכויים והסיכונים הכולל בתיק סבורים הצדדים כי פשרת סקניה, לגופה, היא פשרה ראויה, הוגנת וסבירה.

46. מבלי לגרוע מן האמור יובהר כי סכום הפיצוי בפשרה דנן חושב לפי סכום פיצוי של **1,000 דולר** לכל משאית (כאשר גמול ושכר טרחה מתווספים על סכום זה ואינם נגרעים ממנו). מן האמור בהסדר הפשרה בעניין סקניה ובבקשה לאישורו עולה בחישוב אריתמטי פשוט כי סכום הפיצוי לכל משאית בפשרת סקניה הינו **כ-619 דולר** (לא כולל גמול ושכר טרחה). סכום הפשרה הכולל בעניין סקניה הינו 3,150,000 דולר כשמתוכו ממליצים הצדדים על שכר טרחה וגמול בסכום כולל של 840,000 דולר; מדובר בסכום פיצוי של 2,310,000 דולר מחולק ל-3,729 משאיות).

47. **קרי, סכום הפיצוי לכל משאית בפשרה דנו גבוה בלמעלה מ-60% מסכום הפיצוי לכל משאית לפי פשרת סקניה.** קל וחומר שהסדר הפשרה בענייננו גם הוא ראוי, הוגן וסביר בהתחשב בעניינם של חברי הקבוצה, ואף למעלה מכך.

48. ודוק, במסגרת הבקשה לאישור פשרת סקניה נטען על ידי המבקש כי קיימים טעמים בגינם על סקניה לשלם, במסגרת הפשרה, סכום נמוך מזה שעל משיבות אחרות לשלם. לתמיכה בטענה זו הופנה בית המשפט הנכבד לנייר עבודה של מר פרנסיסקו מרקוס (Francisco Marcos) אשר סקר סכומי פיצויים שנפסקו נגד כל אחת מהמשיבות על ידי ערכאות ערעור בספרד (להלן: **"נייר העבודה הספרדי"**).³

49. המשיבות 1-6 חולקות מכל וכל על הטענות בעניין זה. כפי שיפורט להלן, המשיבות 1-6 סבורות כי הערכה שקולה של מצב הדברים מובילה למסקנה כי, מנקודת המבט של היום, מצבה של סקניה לכל הפחות אינו טוב יותר משל משיבות אחרות. ובכל מקרה, אין כל הצדקה עניינית שהמשיבות 1-6 יידרשו לשלם במסגרת פשרה סכום גבוה יותר מסקניה:

50. ראשית, הטענה לגבי מעורבות פחותה של סקניה בהעברות המידע הנטענות, מנקודת המבט של היום, מופרכת. כפי שעולה מן ההחלטות שניתנו בעניינה, סקניה הייתה מעורבת – לפי אותן החלטות (לא קבילות) – בהתנהלות נטענת שהיא בעיקרה דומה להתנהלות הנטענת ביחס למשיבות האחרות. למעשה, סקניה היא המשיבה **היחידה** שביחס אליה קיימת החלטה שיפוטית חלוטה של ערכאת הערעור באיחוד האירופי לפיה היא הייתה מעורבת בהתנהלות המפרה את דיני התחרות באיחוד האירופי. זאת בעוד שהמשיבות 1-6 בחרו, משיקולים שונים, להתפשר ולא לנהל הליכים משפטיים נגד הנציבות. בנסיבות אלו ברור כי אין הבדלים מהותיים בין המשיבות וסקניה.

51. שנית, ככל שגובה הפיצוי "פר-משאית" נקבע כאחוז ממחיר המשאית, סקניה אינה "במצב טוב יותר". כפי שעולה מחוות הדעת המשותפת של מר פרלמן שהוגשה מטעם המשיבות כולן, וביניהן סקניה עצמה, סקניה מכרה בישראל במהלך התקופה הרלוונטית לתובענה אך ורק משאיות כבדות (במשקל 16 טון ומעלה), בעוד שמשיבות אחרות מכרו גם משאיות קטנות יותר (במשקל 6-16 טון). מחיר האחרונות, בדרך כלל, נמוך יותר משל הראשונות.

52. שלישית, נייר העבודה הספרדי אינו יכול ללמד על הבדל ענייני כלשהו בין סקניה לבין המשיבות האחרות – לא בספרד ובוודאי לא בישראל. ההבדל היחיד בין סקניה לבין המשיבות האחרות הוא, כאמור, שבניגוד ליתר המשיבות סקניה בחרה לנהל הליכים משפטיים נגד הנציבות. כתוצאה מכך נוצר מצב שבו בשלב הראשון, לפני שהייתה נגד סקניה החלטה חלוטה של מוסדות האיחוד האירופי, נפתחו נגדה פחות הליכים משפטיים במדינות השונות באירופה, ואלה שנפתחו אף נתקלו בקשיים שלא היו קיימים בהליכים נגד המשיבות האחרות (שבעניין כבר הייתה החלטת פשרה חלוטה שהוסכמה עם הנציבות בדבר הפרת דיני התחרות, אשר בתי המשפט באיחוד האירופי כפופים לה ומחויבים לפעול בהתאם לה). מצב זה השתנה לאחר שהחלטת ערכאת הערעור באיחוד האירופי נגד סקניה הפכה חלוטה, ובעקבות כך סקניה נאלצה (וככל הנראה תיאלץ גם בעתיד) להתמודד עם מספר תביעות חדשות. כלומר, נייר העבודה הספרדי מציג, למעשה, מדגם לא מייצג של ההליכים אשר

³ F. Marcos, "Trucks Cartel Damages Claims: Thousand and Odd Judgments Issued by Spanish Appeal Courts"

התנהלו (ועודם מתנהלים) נגד סקניה. סקניה החליטה, מטעמיה שלה, ליטול סיכון: אם יצלחו הליכי ההשגה שלה על החלטת הנציבות, יהיה מצבה טוב בהרבה משל המשיבות האחרות. לעומת זאת, אם אלה לא יצלחו, יהיה עליה להתמודד עם תביעות אזרחיות ב"גל שני". כך עשתה, והסיכון התממש. אך אין בהצגת נתונים מן ה"גל הראשון" כדי לבסס את הטענה שמצבה של סקניה טוב במאום ממצבן של המשיבות האחרות.

53. רביעית, לאחר שפורסם נייר העבודה הספרדי ניתנה החלטה של בית המשפט העליון בספרד אשר במסגרתה נקבע כי שיעור גביית היתר המיוחס **לכל אחת מיצרניות המשאיות** יהיה זהה. למעשה, מחבר נייר העבודה עצמו (Francisco Marcos) התייחס לפסיקה זו במסגרת נייר עבודה עדכני יותר, שפורסם על ידו בחודש מאי 2024⁴, ואף הטעים בעניין זה כי בשים לב לכך שמדובר באותה הפרה נטענת "אין זה סביר שהאומדן השיפוטי של גביית היתר בתביעות נגד סקניה יהיה שונה":

"The Supreme Court lowers all the estimates to that figure and orders that the judicial estimate be the same... Moreover, it is unlikely that the judicial estimation of the overcharge in the claims against Scania will be different".

העתק נייר העבודה מחודש מאי 2024 מצ"ב כנספח 2.

54. קרי, גם מחבר נייר העבודה הספרדי המקורי הבחיר כי בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון בספרד, שיעור הפיצוי שייפסק על ידי בתי המשפט הספרדיים ביחס לכל אחת מיצרניות המשאיות יהיה זהה.

55. לבסוף, לשיטת המשיבות 1-6, בענייננו גם לא מתקיים הרציונל של מתן "הנחת מתפשר ראשון" (early bird) לסקניה. הנחה למתפשר הראשון ניתנת כאשר כל הקבוצה צפויה ליהנות מכך שבעקבות הפשרה הראשונה נתבעים נוספים יסכימו להתפשר. בענייננו פשרת סקניה היא, למעשה, פשרה עם רוכשי משאיות סקניה בלבד, והפיצוי הניתן במסגרתה ניתן רק לרוכשי משאיות אלה (כאשר החלק המהווה פיצוי לרוכשים עקיפים – 25% מסכום הפיצוי הכולל – יועבר לקרן). מקום בו הפשרה בענייננו של כל אחד מהנתבעים כוללת פיצוי שיינתן רק לאותם חברי קבוצה שרכשו משאיות מתוצרת אותו נתבע, ולא לכלל חברי הקבוצה – הענקת "הנחת מתפשר ראשון" משמעה, למעשה, "הקרבה" של חברי הקבוצה הרלוונטיים לאותו מתפשר ראשון לטובת קידום עניינם של חברי הקבוצה האחרים, הרלוונטיים ליתר המשיבות. המבקש חולק על טענת המשיבות וסבור, כי לסקניה מגיע לקבל "מקדם פשרה" מיוחד בגין נחשונות הפשרה עימה, העיתוי בו הושגה, תרומתה לניהול ההליך בכלל ולפשרה מושא הסדר זה בפרט, וכן שיקולים נוספים, שעיקרם פורט בבקשה לאישור הסדר הפשרה עם סקניה.

56. ויובהר שוב: המשיבות 1-6 אינן סבורות כי הפשרה בעניין סקניה היא נמוכה מדי. ההפך הוא הנכון. המשיבות 1-6 סבורות כי נוכח מערך הסיכויים והסיכונים בתיק ולאור חולשתו של התיק, הפשרה בעניינה של סקניה חוצה בנקל את הרף הנדרש לצורך אישורה. וככל שכך הוא, הדברים נכונים מקל וחומר ביחס לפשרה דנן.

⁴ F. Marcos, "Equality in Truck Cartel Damages Compensation: The Spanish Supreme Court Judgments" of 14 March 2024

57. לאור כל האמור לעיל, המשיבות 1-6 סבורות כי אין יסוד לטענה לפיה קיימים טעמים בגינם על סקניה לשלם סכום נמוך יותר מזה שעל משיבות אחרות לשלם. יחד עם זאת, המשיבות 1-6 סבורות, כאמור, כי פשרת סקניה היא פשרה הוגנת, ראויה וסבירה כשלעצמה. לפיכך ברור כי גם הסדר הפשרה דגא – במסגרתו ניתן לחברי הקבוצה פיצוי "פר-משאית" הגבוה בלמעלה מ-60% מזה שניתן בפשרת סקניה – הוא הסדר ראוי, הוגן וסביר בהתחשב בעניינם של חברי הקבוצה, וזאת בבחינת קל וחומר.

58. כאן המקום להתייחס לעניין נוסף הקשור אף הוא ל"הסתמכות" (שאינה ברורה כלל ועיקר) על המתרחש בבתי משפט בספרד. במסגרת התנגדות היועמ"שית לפשרת סקניה נטען כי יש לבחון את סכום הפיצוי שהוסכם במסגרת פשרת סקניה לאור סכומי הפיצוי המתוארים בנייר העבודה הספרדי. על פי הנתען, סכום הפיצוי לכל משאית בהתאם לפשרת סקניה נמוך מ-30% מסכום הפיצוי הממוצע העולה מנייר העבודה הספרדי. לאור האמור נטען כי פשרת סקניה עלולה לקפח את חברי הקבוצה.

59. הצדדים חולקים מכל וכל על העמדה שביסוד התנגדות היועמ"שית. ההשוואה לספרד אינה במקומה, תמוהה ואין בה הגיון. לשיטת הצדדים מדובר בעמדה פשטנית המתעלמת כליל מן הסיכונים והעלויות הכרוכים בנייהול החליף ואינה מביאה בחשבון הבדלים מהותיים בין ההליכים המתוארים בנייר העבודה הספרדי לבין ההליך שבכותרת.

60. כמפורט בתשובת המבקש להתנגדות היועמ"שית, התנגדות היועמ"שית אינה מבוססת על מחקר אמפירי אשר השווה את מחירי המשאיות בישראל במהלך התקופה הרלוונטית לתובענה עם מחיריהן לפני או אחרי תקופה זו, ואף לא נטען בה באופן פוזיטיבי כי בפועל שיעור גביית יתר נטענת כלשהי במהלך התקופה הרלוונטית היה גבוה מן הפיצוי שעליו הוסכם במסגרת פשרת סקניה. התנגדות היועמ"שית מבוססת – כל כולה – על סכומי הפיצוי המתוארים בנייר העבודה הספרדי. דא עקא, ההשוואה לספרד אינה הולמת מלכתחילה. ראשית, משום שבתי משפט בישראל כפופים לדין הישראלי (השונה מן הדין האירופי) ואינם כפופים להחלטת הנציבות האירופית, בעוד שבתי משפט מדינתיים באירופה (ובכלל זה בספרד) כפופים להחלטת הנציבות ואינם יכולים לפסוק בניגוד לה; ושנית, משום שבספרד אין הליכים ייצוגיים, ולא דין פיצויים בתביעה אישית כדינם בתביעה ייצוגית (ס' 10 ו-19 לתשובת המבקש להתנגדות היועמ"שית).

61. יתר על כן, ביום 13.2.2025 הוגשה התייחסות מטעם המשיבות 1-6 להתנגדות היועמ"שית לפשרת סקניה. במסגרת זו עמדו המשיבות 1-6 בהרחבה על כך שהחלטותיהן של הערכאות בספרד, כפי שתוארו בנייר העבודה הספרדי, אינן רלוונטיות לצורך בחינת סבירותה של פשרת סקניה (או לבחינת סבירותו של כל הסכם פשרה אחר מחוץ לספרד בכלל, ובישראל בפרט). נעמוד להלן, בתמצית, על הטעמים העיקריים לכך:

62. ראשית יוער, כי בניגוד לרושם שנוצר למקרא התנגדות היועמ"שית, מהבקשה לאישור פשרת סקניה עולה בבירור שהצדדים לפשרת סקניה בעצמם – הן המבקש והן סקניה – לא סברו שיש לראות בסכומי הפיצוי המוצגים בנייר העבודה הספרדי אמת מידה לעניין סכום הפיצוי (או סכום הפשרה) הראוי במסגרת ההליך שבכותרת בישראל. ההפניה לנייר העבודה הספרדי נועדה, כאמור, לתמוך בטענה לפיה קיימים טעמים שבגינם על סקניה לשלם במסגרת פשרה סכום נמוך מזה שעל משיבות אחרות לשלם (טענה שהמשיבות 1-6 חולקות עליה מכל וכל, כמוסבר לעיל). התנגדות היועמ"שית מבקשת, אפוא, להתייחס אל נייר העבודה הספרדי במנותק לחלוטין מן החקשר שלשמו הוצג.

63. שנית, נייר העבודה הספרדי אינו מאמר אקדמי, וגם אין מדובר במסמך ניטרלי שכתב גורם אובייקטיבי ובלתי נגוע. מחבר המסמך הבהיר על גבי המסמך עצמו כי נכון למועד פרסום המסמך הוא שימש יועץ בתשלום לפירמת עורכי דין המייצגת תובעים רבים שהגישו תביעות לפיצוי בגין הקרטל הנטען, ובכלל זה גם הליכים ספציפיים הנזכרים בנייר העבודה עצמו (ר' בתחתית העמוד הראשון לנספח 2 לבקשה לאישור פשרת סקניה).

64. שלישית, סכומי הפיצוי המוצגים בנייר העבודה הספרדי כלל אינם מייצגים את תמונת המצב האמיתית אפילו בספרד עצמה. על פי האמור בנייר העבודה, הטבלה שעליה נסמכת התנגדות היועמ"שית מרכזת נתונים אך ורק מתוך פסקי דין שניתנו על ידי ערכאות ערעור בספרד ואשר במסגרתם נפסק פיצוי כלשהו לתובעים (פס' 3.3.2. לנייר העבודה הספרדי). הנתונים בטבלה אינם כוללים פסקי דין שבמסגרתם לא נפסק פיצוי, פסקי דין של הערכאות הדיוניות, מקרים שבהם התובע משך את תביעתו, מקרים בהם הצדדים התפשרו, וכיו"ב. ממילא לא ניתן לראות בנתונים שבטבלה מדגם מייצג, אף לא לגבי ההליכים בספרד עצמה.

65. רביעית, סכומי הפיצוי הנזכרים בנייר העבודה הספרדי ודאי אינם מייצגים את הסכומים הנפסקים באירופה כולה. מספר ההליכים הגבוה יחסית בספרד נובע מכך שבספרד אין, כאמור, הליכים ייצוגיים או קיבוציים בעניינו של ההסדר לתיאום הנטען. למעשה, העובדה שבספרד מדובר בהליכים אינדיבידואליים מלמדת, כשלעצמה, כי סכומי הפיצוי הנפסקים בספרד אינם מייצגים את הסכומים הנפסקים באירופה כולה, וממילא גם לא ניתן ללמוד מהם על סכום הפיצוי הראוי בישראל במסגרת הליך ייצוגי.

66. יצוין גם כי ההחלטות מספרד אינן יכולות ללמד דבר לעניינו גם משום שהן כלל אינן מבוססות על ניתוח כלכלי וראיות קונקרטיות. בתי המשפט בספרד (בשונה מערכאות במדינות אחרות באיחוד האירופי) נמנעו מלבחון ראיות באשר לנזק שנגרם לכאורה, והתבססו על הנחות תיאורטיות ומחקרי מטא בדיקת על מנת להימנע מכימות גביית היתר, כימות שהיה מחייב שמיעת ראיות קונקרטיות בסוגיה במספר בלתי נתפס של הליכים (כאמור, בספרד אין הליכים ייצוגיים). על כל פנים, תמונת הדברים בספרד לחלוטין אינה משקפת את מצב הדברים בערכאות שונות במדינות אחרות באיחוד האירופי, אשר לא אימצו את הגישה הספרדית. המשיבות 1-6 הפנו לשורת החלטות ממדינות שונות באירופה שבמסגרתן נדחו תביעות פיצויים בנוגע להסדרים לתיאום מחמת שכלל לא הוכח עצם קיומו של נזק (ר' לעניין זה ס' 27-33 להתייחסות המשיבות 1-6 להתנגדות היועמ"שית, וההפניות שם). יתרה מכך, בהליכים בבתי המשפט בספרד, כולם, לא נדונו כלל טענות לגלגול, מלא או חלקי, של גביית היתר הנטענת; בתי המשפט בספרד לא נדרשו כלל לאפשרות זאת, ומהנתבעות נשללה אפוא האפשרות להוכיח שנזקם האפשרי של רוכשי המשאיות (לו היה כזה) היה קטן יותר בפועל, משום שגולגל – רובו או כולו – ללקוחותיהם (ר' לעניין זה ס' 22-23 להתייחסות המשיבות 1-6 להתנגדות היועמ"שית). בנסיבות אלו אין כל טעם מבורר לבחון את סבירותו של הסדר הפרשה בישראל ביחס לפסיקותיהן של הערכאות בספרד דווקא.

67. חמישית, כל קביעה הנוגעת לאמידה של גביית היתר (שהיא הנזק הנטען בעניינו) היא, מעצם הגדרתה, קביעה עובדתית הנוטעה עמוק במאפייניו של השוק הרלוונטי שלגביו נקבעים הממצאים. קביעה כזו תלויה, לשיטת משיבות 1-6, בנתונים ספציפיים, דוגמת הביקוש וההיצע, רמת התחרות ושאר מאפייניו של השוק הרלוונטי. אין כל סיבה להניח שהשוק הספרדי דומה לשוק הישראלי, או ששיעור גביית יתר בשוק הספרדי (ככל שישנה) דומה לגביית יתר בשוק הישראלי (ככל שישנה).

68. על כל אלה יש להוסיף כמובן את טענות ההגנה כבדות המשקל (לשיטת המשיבות 1-6) הייחודיות לישראל. כך, למשל, ישראל אינה חלק מהאיחוד האירופי והשוק הרלוונטי בה שונה לחלוטין; ישראל מצויה מחוץ לגבולות הגיאוגרפיים של החלטות הנציבות האירופית; החלטות הנציבות אינן מתיימרות לחול על מכירות לישראל וכלל אינן מתייחסות אליהן; והחלטות הנציבות אינן כוללות ממצא כלשהו בדבר העברת מידע הנוגע לשוק הישראלי. כפי שהוזכר מעלה (סעי' 2.2), במקרים דומים, בהם הובאו בפני בתי משפט במדינות האיחוד האירופי טענות בנוגע למשאיות שנמכרו מחוץ ל-EEA, דחו בתי המשפט שם את התביעות, בהיעדר רלוונטיות לממצאי הנציבות האירופית וכפועל יוצא – בהיעדר תשתית עובדתית. היינו, בתי המשפט של האיחוד האירופי – המחוייבים לכל ממצאיה של החלטת הנציבות – מצאו כי לא ניתן לבסס באמצעותה כל מסקנה בדבר פגיעה בתחרות מחוץ ל-EEA. בנוסף, החלטות הנציבות אינן מחייבות את בתי המשפט בישראל (להבדיל מבתי המשפט באיחוד האירופי, ובכלל זאת בספרד); דיני התחרות האירופיים שונים מדיני התחרות בישראל. הנה, בכל מובן אפשרי סכומי פיצוי שנפסקו בספרד אינם רלוונטיים להערכתו של הסדר פשרה שנעשה בישראל.

69. בהתחשב בכל האמור לעיל, הצדדים סבורים כי סכום הפיצוי המשמעותי בענייננו – 1000 דולר ארה"ב לכל משאית – תואם את משקל הסיכויים והסיכונים בתיק והינו הוגן, ראוי וסביר בנסיבות העניין, ואף הרבה למעלה מכך.

70. חגם שכל אחד מהצדדים מאמין בצדקתו ונכון לחגן על עמדותיו, הצדדים סבורים כי בחינתן היתרונות הגלומים בהסדר הפשרה, אל מול הסיכונים הכרוכים בניהול התובענה, מתקיים התנאי לפיו יתרונו הסדר הפשרה עולים על התועלת מהמשך ניהול התובענה נגד המשיבות 1-6.

ד. המלצה מוסכמת בדבר תשלום גמול למבקש ושכר טרחה לבאי כוחו

71. בהתאם לסעיף 18(ז)(2) לחוק, הצדדים רשאים להגיש לבית המשפט הנכבד המלצה מוסכמת לעניין תשלום גמול למבקש ושכר טרחה לבאי כוחו, לרבות שיעורו ותנאיו וזאת בנוסף על סכום הפיצוי.

72. סעיף 19(ו) בחוק תובענות ייצוגיות קובע:

”אשר בית המשפט הסדר פשרה, יקבע גמול למבקש או לתובע המייצג, לפי העניין, בהתאם להוראות סעיף 22, ושכר טרחה לבא כוח המייצג בהתאם להוראות סעיף 23, ורשאי בית המשפט להתחשב בהמלצה מוסכמת שהוגשה לו על ידי הצדדים לעניין זה”.

73. סעיף 22 בחוק תובענות ייצוגיות דן בגמול לתובע המייצג וקובע:

”(א) הכריע בית המשפט בתובענה הייצוגית, כולה או חלקה, לטובת הקבוצה, כולה או גם חלקה, לרבות בדרך של אישור הסדר פשרה, יורה על תשלום גמול לתובע המייצג, בהתחשב בשיקולים כאמור בסעיף קטן (ב), אלא אם כן מצא, מטעמים מיוחדים שיירשמו, שהדבר אינו מוצדק בנסיבות העניין.

(ב) בקביעת שיעור הגמול יתחשב בית המשפט, בין השאר, בשיקולים אלה:

(1) הטרחה שטרחה התובע המייצג והסיכון שנטל על עצמו בהגשת התובענה הייצוגית ובניהולה, בפרט אם הסעד המבוקש בתובענה הוא סעד הצהרתי;

(2) התועלת שהביאה התובענה הייצוגית לחברי הקבוצה;

(3) מידת החשיבות הציבורית של התובענה הייצוגית”.

74. סעיף 23 בחוק תובענות ייצוגיות דן בשכר טרחתו של בא כוח מייצג וקובע:

"(א) בית המשפט יקבע את שכר הטרחה של בא הכוח המייצג בעד הטיפול בתובענה הייצוגית, לרבות בבקשה לאישור; בא הכוח המייצג לא יקבל שכר טרחה בסכום העולה על הסכום שקבע בית המשפט כאמור.

(ב) בקביעת שיעור שכר הטרחה של בא כוח מייצג לפי סעיף קטן (א), יתחשב בית המשפט, בין השאר, בשיקולים אלה:

(1) התועלת שהביאה התובענה הייצוגית לחברי הקבוצה;

(2) מורכבות ההליך, הטרחה שטרח בא הכוח המייצג והסיכון שנטל על עצמו בהגשת התובענה הייצוגית ובניהולה, וכן ההוצאות שהוציא לשם כך;

(3) מידת החשיבות הציבורית של התובענה הייצוגית;

(4) האופן שבו ניהל בא הכוח המייצג את ההליך;

(5) הפער שבין הסעדים הנתבעים בבקשה לאישור לבין הסעדים שפסק בית המשפט בתובענה הייצוגית."

75. בע"א 2046/10 עזבון המנוח משה שמש נ' זן רייכרט (נבו) (23.5.2012) (להלן: "עניין רייכרט") פורטו השיקולים הרלבנטיים שעל בית המשפט לבחון בבואו לפסוק גמול ושכר טרחה. שיקולים אלו חולקו לשלושה סוגים עיקריים: סוג ראשון – שיקולים שעניינם איזון בין השאיפה לעודד הגשת הליכים ייצוגיים ראויים לבין הצורך למנוע ניהול של הליך סרק; הסוג השני – שיקולים שעניינם התנהלותו של בא-הכוח המייצג, תוך ששכר הטרחה משמש תמריץ לניהול ההליך בצורה יעילה והגונה; הסוג השלישי – היחס בין הגמול ושכר הטרחה לבין התביעה הייצוגית בכללותה, מתוך הנחה שיש להימנע מפסיקת גמול ושכר טרחה המפחיתים באופן בלתי סביר מהתועלת הצומחת לקבוצה (פסקה 2 בפסק הדין שם).

76. בע"א 689/16 עבדאלקאדר נ' עיר השעשועים בע"מ (נבו) (7.5.2018) הוסיפה כב' הש' ברון בעניין זה, כדלקמן:

"...לבית המשפט תפקיד ייחודי בקביעת גמול ושכר טרחה גם משום שמדובר בכלי חשוב ומרכזי להתוויית מדיניות ראויה בהגשה וניהול של הליכים ייצוגיים. "האינטרס הכלכלי הוא הקטר המניע את רכבת התובענות הייצוגיות" כלשונו של המשנה לנשיאה א' רובינשטיין...

... על הערכאה הדיונית מוטל אפוא לעשות שימוש מושכל בכלי הגמול ושכר הטרחה, באופן שיקדם הגשתן של תובענות ייצוגיות ראויות ובה בעת ימנע מצב שבו "המרוץ לגמול ולשכר הטרחה ישטוף ויטביע את המטרה הציבורית" (המשנה לנשיאה, שם). בהיבט זה, פסיקת גמול ושכר טרחה חורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך וטומנת בחובה השלכות רחב הנוגעות לתחום הייצוגי כולו. (פסקה 14, שם).

77. לעניין שיטת חישוב שכר הטרחה בתובענות ייצוגיות שעניינן בסעד כספי, נקבע בחלכת רייכרט כך:

"אנו סבורים שבתביעות ייצוגיות שעניינן בסעד כספי יש לאמץ את שיטת האחוזים כשיטה המקובלת לקביעת שכר הטרחה של עורך הדין המייצג. שיעור האחוזים שייפסק יושפע הן מנסיבותיו הספציפיות של ההליך, הן מהאופן בו הסתיים ההליך והן מגובה הסכום שנפסק. כמו כן, יחושב שיעור שכר הטרחה מתוך הסכום שנגבה על ידי הקבוצה בפועל. כמו כן, מן הראוי לפסוק את שכר הטרחה בשיעור מדורג, במובן זה שכלל שסכום הזכייה גדל, אחוז שכר הטרחה קטן."

78. לאור האמור, המלצת הצדדים המוסכמת לעניין גמול למבקש ושכר טרחה לבאי כוחו היא כדלקמן:
- 78.1. לב"כ המבקש ישולם יחדיו סך של 163 דולר ארה"ב (שהם 16.3% מהפיצוי (כשכום זה כולל את הגמול למבקש, כמפורט להלן)), בגין כל משאית (לרבות המשאיות שלגביהן ניתנה הודעת הפרישה של תעבורה כאמור בסעיף 15 ובה"ש 1 לעיל), בתוספת מע"מ כדין.
- 78.2. הגמול למבקש בסך של 35,000 דולר ארה"ב בצירוף מע"מ כלול בסכום שכה"ט המבוקש.
79. במקרה ששיעור המע"מ בישראל יעלה ללמעלה מ-18%, כל עליה מעל לשיעור זה תופחת מהגמול למבקש ומשכר הטרחה לבאי כוחו.
80. במסגרת ההמלצה לעניין גמול למבקש ושכר טרחה לבאי כוחו נלקחו בחשבון, בין היתר, השיקולים הבאים:
81. ראשית, היקף ההטבה (המשמעותית) המוענקת במסגרת הסדר הפשרה, באמצעותה מושגת לשיטת המבקש תכלית ההליך הייצוגי. זאת, במיוחד בהתחשב בכך שההליך מתנהל מזה למעלה מ-9 שנים ואף גרר הליכים ערעוריים (טרם נערכו דיוני הוכחות בשלב בקשת האישור, ואם ימשך, יכול ההליך לארוך שנים רבות). מדובר בהיקף הטבה משמעותי ביותר של עשרות מיליוני דולרים.
82. שנית, ההמלצה בענין שכה"ט גובשה בהתאם לפסקי דין שניתנו על ידי בתי המשפט בתחום התובענות הייצוגיות העוסקות בטענות לקיומם של קרטלים גלובליים; ובהקשרנו ממש, פסק הדין של בית המשפט הנכבד בתובענת קרטל הקומפרסורים – ת"צ (מחוזי מרכז) 42389-01-16 זילברברג נ' Panasonic Corporation (נבו) 29.12.2022, ור' גם סי' 29 לפסק דין נוסף מיום 14.4.2024 שניתן באותו הליך), ופסק הדין בת"צ 53990-11-13 הצלחה נ' AU (נבו) 20.4.2019. לפי המבקש, שכר הטרחה והגמול המבוקשים נמוכים מהשיעורים שפסק בית המשפט במקרים דומים אחרים, בכל הכבוד פחות מורכבים (ר', למשל, ת"צ (כלכלית תל אביב) 37908-11-12 פרילוק נ' קול החזקה בע"מ, בעמ' 35-38 (נבו) 8.12.2015).
83. שלישית, עיקר הפיצוי מועבר בפועל לחברי הקבוצה – אלה שעל פי הנטען בבקשת האישור שילמו overcharge בגין המשאיות שרכשו. אין מדובר בפיצוי המועבר לקרן. אין מדובר בפיצוי לקבוצת לקוחות שהיא קירוב של קבוצת רוכשי המשאיות הרלוונטיות. מדובר בפיצוי כספי של אלפי ₪ בגין כל משאית שנרכשה בישראל בתקופה הרלוונטית, המועבר ברובו המוחלט לרוכשי המשאיות עצמם. סכום הפיצוי לחברי קבוצה שרכשו בתקופה הרלוונטית מספר רב של משאיות יכול להגיע כדי עשרות ואף מאות אלפי שקלים לכל חבר קבוצה.
84. למיטב הידיעה, הפשרה דנן (הן פשרת סקניה והן הפשרה הנוכחית) היא המקרה הראשון בישראל שבו ניתן פיצוי פרטני לחברי קבוצה שנפגעו, על פי הנטען, מקרטל שנערך בחו"ל ואשר לא כוון דווקא לישראל.
85. רביעית, תביעה ייצוגית היא בסופו של יום אוסף של תביעות פרטניות. בעניינו מדובר בשש תביעות ייצוגיות שאוגדו יחדיו במסגרת הליך אחד. כאשר ביחס לכל משיבה ומשיבה מדובר, לפי הטענה, באלפי חברי קבוצה.

86. חמישית, ב"כ המבקש מבקשים להדגיש כי לו היו עוברים בין רבבות חברי הקבוצה, ומציעים לכל אחד מהם הסכם שכ"ט לפיו ייצגו אותו חניס בתביעה נגד המשיבות, ואותו חבר קבוצה יהא זכאי לפיצוי כספי במקרה של הצלחה, אך לא יידרש לשלם מאומה במקרה של אי הצלחה וגם לא יידרש לממן את התביעה, וגם לא יידרש לשאת בסיכונים ובעלויות של התביעה, סביר להניח שכל אחד ואחד מחברי הקבוצה היה מסכים בחפץ לב להסדר לפיו ישלם לב"כ המבקש את שכ"ט המבוקש על פי הסדר פשרה זה, ואף למעלה מכך, כאשר שכ"ט משולם רק במקרה של הצלחה מתוך הגביה בפועל, ומנגד אותו חבר קבוצה אינו חשוף לשום סיכון, עלות או הוצאה.

87. שכ"ט המבוקש הינו, אפוא, סביר, ראוי והוגן אל מול סכום החטבה שב"כ המבקש, בעמלם, ביוזמתם ובמימונם מעניקים לכל אחד ואחד מחברי הקבוצה.

88. שישית, שכ"ט המבוקש (הכולל גם את הגמול) אינו מדורג, אלא אחיד, כי הוא 'מתחילי' מ'מדרגה נמוכה' של כ-16.3% בלבד. מבוקש להותיר את שכ"ט על שיעור אחיד ונמוך יחסית זה, של כ-16.3%. זהו שיעור שכ"ט סביר בנסיבות, ואין מקום 'לאבחן' בין שכ"ט שמשלם בעל המשאית ה'ראשונה' לבין שכ"ט שמשלם בעל המשאית ה'אחרונה'. בהתחקות אחר אומד דעת חברי הקבוצה, לו כל אחד מהם היה מיוצג, ראוי שכל אחד ואחד מבעלי המשאיות חברי הקבוצה יישא בשכ"ט נמוך יחסית של כ-16.3% (שמתווסף לסכום פיצוי של 1,000 דולר למשאית ולא בא מתוכו), באופן זהה.

89. שביעית, לשיטת המבקש, המומחיות הנדרשת לצורך הכנת התובענה וניהולה – הן בדיני תחרות, הן בסוגיות ראייתיות, הן בסוגיות של דיני תובענות ייצוגיות והן בסוגיות כלכליות מורכבות המאפיינות טענות לקרטלים בכלל ולמעשים הנטענים במקרה דנא בפרט, בהחלט מצדיקים את שכ"ט המבוקש. ר' גם רע"א 1248/19 **החברה המרכזית לייצור משקאות קלים בע"מ נ' גפניאל**, פס' 3 לפסק דינו של כב' השופט הנדל (נבו 26.7.2022): **"זהו אחד מהמאפיינים החשובים בדיני התחרות... זהו שדה חדור מומחיות והבנה לעומק של הליכים שוקיים"**. הכנת התובענה וניהולה הצריכו מומחיות כלכלית, מומחיות בדיני תחרות, מומחיות בליטיגציה של תובענות ייצוגיות, מומחיות בדין האירופי, ומומחיות במאטריה עובדתית ייחודית של ההתנהגות הנטענת בעניינו לפרטי פרטיה. זאת בשילוב יכולת לרכז מומחים ויועצים שהעמידו יחד עם ב"כ הקבוצה תביעה מבוססת (לשיטת המבקש), שנוחלה היטב והביאה להגשמה מלאה של כל ארבע מטרות חוק תובענות ייצוגיות המפורטות בסעיף 1 לו, וכן להגשמה מלאה של מטרות דיני הנזיקין - פיצוי והרתעה.

90. שמינית, לשיטת המבקש, מהותה של התובענה – בעניין הסדר כובל נטען שנערך מחוץ לישראל ע"י צדדים שאין להם זיקה ישירה לישראל – מורכבותה, תקדימיותה, הקושי הניצב בפני מי שנוטל על עצמו להגיש ולנהל תובענה שכזו (מול תת-האכיפה והרתעת החסר הקיימת בתחום – ר', ת"צ 10538-13 **02-הצלחה נ' אל על** (נבו 19.1.2020)), מצדיקים אף הם את שכ"ט המבוקש. יודגש בהקשר זה כי עצם החלת החוק הישראלי על הסדר כובל כמו זה הנטען בתובענה זו אינה טריוויאלית. בעניינו ב"כ המבקש השיגו על קביעת בית המשפט הנכבד בעניין זה במסגרת הליכי גילוי המסמכים בתיק, והחלטת בית המשפט העליון בערעור (רע"א 6646/19 **ל.פ.י נ' MAN** (12.10.21)), צוטטה בתובענות אחרות שעסקו בקרטלים בינלאומיים נטענים, באופן המביא לכך שלשיטת המבקש חשיבותה של תובענה זו חורגת בהרבה מגבולותיה.

91. תשיעית, לשיטת ב"כ המבקש, זהות המשיבות, תאגידים רב-לאומיים עם משאבים מספיקים לניהול ההליכים המתנהלים נגדם המיוצגים ע"י מיטב משרדי עוה"ד בישראל ובמדינות נוספות, מלמדת על הקושי מולו ניצבה התובענה ומצדיקה את שכה"ט המבוקש.

92. עשירית, לשיטת ב"כ המבקש גם פיצוי לקרן (כ-10% מסכום הפיצוי) ממלא את מטרות החוק – פיצוי והרתעה – ומשמש ליעודים חשובים ומטרות ציבוריות, אשר אלמלא התובענה הייצוגית לא היו זוכים למימון ולא היו יוצאים אל הפועל.

93. אחת עשרה, בהיבט של שיקולי מדיניות והכוונה – התובענה הניבה תועלת ייחודית, לשיטת המבקש (ויעבירות כלכליות הן רעה חולה שתמיד יש מי שנפגעים מהן... הדברים נכונים... בפרט ביחס לעבירות שעניין הסדר כובל" (ע"פ 4475/24 יונגסטר נ' מ"י, ס' 16 (1.9.25)). לשיטת המבקש, קיימת תועלת רבה לציבור הישראלי מאכיפה פרטית של הדין בישראל על צדדים זרים שהיו צד לקרטל בינלאומי שלא כוון דווקא לישראל, ואשר רשויות המדינה לא פעלו כלל נגדו. לכך מתווספת התועלת מכך שחברי הקבוצה מקבלים פיצוי ממשי מצדדים זרים בנוגע להסדר הנטען שנערך בחו"ל, ובאפקט ההרתעה המתלווה לכך. ודוק, העובדה כי רשות התחרות לא נקטה בשום הליך נגד המשיבות מדגישה לשיטת המבקש את חשיבותה הרבה של האכיפה הפרטית בתחום זה המגולמת בתובענה, ומצדיקה אף היא את שכה"ט המבוקש.

94. שתים עשרה, התובענה הייתה כרוכה בהשקעת עלויות ותשומות כבדות. התובענה דנא וניהולה הצריכו משאבים אדירים של זמן והון. אלפי שעות עבודה, תוך התמודדות עם מאטריה משפטית, כלכלית ועובדתית מורכבת, שדרשה יכולת ללמוד ולהכיר לעומק את המסמכים, להבין את טיעוני המשיבות ואת הדרך לפצחם, ולנתח שיטות אקונומטריות לחישוב נזק ומתודולוגיות אקונומטריות מורכבות. ניהול התובענה נמשך שנים, בחלק מהזמן באינטנסיביות. הליכי גילוי המסמכים כללו מעבר על חומר רב שמקורו מחוץ לישראל, והדבר הצריך השקעת משאבים מרובה. ההליכים גם הגיעו לביהמ"ש העליון (רע"א 6646/19).

95. שלוש עשרה, הסיכון בתובענה אינו רק שעות עבודה, הוצאות בעין, תקורות, הפסד הכנסה אלטרנטיבית ועוד, אלא גם סיכון לחוב בסכומי הוצאות ניכרים אם חלילה הייתה נדחית בקשת האישור. ודוק, מאחר ועסקין בשש משיבות, שכל אחת מנהלת את הגנתה לעצמה, עלול היה המבקש לעמוד חלילה, אם בקשת האישור הייתה נדחית, ובוודאי ככל שהתובענה תדחה לגופה, בסיכון הוצאות של מאות אלפי ש"ח ואף יותר. לאחרונה חויב מבקש בתובענה ייצוגית שנדחתה בשלב האישור (ולא בתיק העיקרי) בהוצאות ושכ"ט עו"ד בהיקף של מאות אלפי ש"ח בהליך אחד (ראו ת"צ 56923-10-20 יעקב בנימין נ' יצוא, (2.9.25)). צא וראה את עצמת הסיכון שנטל על עצמו המבקש ונטלו באי כוחו בהעמדת תביעה מול שבע משיבות.

96. ארבע עשרה, לשיטת המבקש, כדי לעודד פשרות ראויות ויעילות, ולהימנע מיצירת תמריץ שלילי המונע הסכמי פשרה ראויים וגורם להתמשכות הליכים שלא לצורך, יש לתגמל באי כוח המשכילים להביא מחלוקות, לא כל שכן מחלוקות קשות ומורכבות כמו המחלוקת דנא, לכדי סיום בצורה יעילה, המביאה תועלת כלכלית, מגשימה את מטרות החוק, ואינה משעבדת את מערכת המשפט יתר על המידה.

97. כמוסבר לעיל, המבקש ובאי כוחו סבורים כי הם זכאים לגמול ושכר טרחה גם עבור המשאיות שלגביהן ניתנה הודעת הפרישה של תעבורה, באשר הודעה זו ניתנה לאחר שהצדדים כבר ניהלו ביניהם משא ומתן והגיעו להסכמות לגבי הפיצוי למשאיות והגמול ושכר הטרחה המומלצים בגין כל משאית. למען הסדר הטוב יודגש, פעם נוספת, כי ההסכמה בין המבקש לבין DAF בעניין הגמול ושכר הטרחה בגין משאיות אלו לא באה על חשבון סכום הפיצוי לתבירי הקבוצה, אלא בנוסף לו.

תחשיבים אלטרנטיביים לשכר הטרחה והגמול

98. לשיטת המבקש, כאמור, עפ"י הפסיקה על שכה"ט להגזר באחוזים מסכום הפרשה. המדרגות שהתקבעו בפסיקת בתי המשפט הינן כדלקמן:

על 5 מ' הראשונים – 25%

על 5 מ' הבאים – 20%

על 20 מ' הבאים – 15%

על 30 מ' הבאים – 12%

מעל סכום זה 10%.

על הסכום המתקבל על פי חישוב זה יש להוסיף מע"מ.

99. ביישום מדרגות אלה לענייננו, ניתן באופן תיאורטי להסתכל על ההליך דנא כהליך אחד ובהתאם לחשב את שיעור שכה"ט. אולם, לשיטת המבקש, בהינתן שמדובר ב- 5 נתבעות שונות, המיוצגות ע"י 5 משרדי עו"ד מן העילית שבעילית שבמשרדי עורכי הדין בישראל; שכל אחת הגישה כתב תשובה מפורט מטעמה. כל אחת מגובה בגוף התאגידי ובמחלקות המשפטיות של המשיבות, שמצידן נעזרות במשרדי עורכי דין מן השורה הראשונה באירופה. נוכח העובדה שהמבקש ובאי כוחו נאלצו להתמודד עם כל אחת ואחת מהן, זולת בכל הקשור לחוות הדעת הכלכלית שהמשיבות הגישו במאוחד; ונוכח העובדה שבעולה מחסכם הפרשה בפנינו חמישה (5) הסכמי פשרה נפרדים ועצמאיים, יש לבחון, לשיטת המבקש, את הסדר הפרשה בנפרד ביחס לכל משיבה. ודוק: כל משיבה לעצמה. כל משיבה ומשאיותיה. כל משיבה ועורכי דינה. כל משיבה והקבוצה שרכשה את משאיותיה. כל משיבה והסכום שעליה לשלם בנפרד ובאופן בלתי תלוי במשיבות האחרות, ואין מדובר בהתחייבות יחד ולחוד. הנה, בפנינו חמש התחייבויות נפרדות. חמש משיבות נפרדות. חמישה הסכמי פשרה נפרדים.

100. רק לאחרונה התייחס לעניין זה בית המשפט המחוזי מחוז מרכז (הש' מיכל נד"ב) בת"צ 30028-04-11 יצחקי נ. כלל חברה לביטוח בע"מ (פורסם בנבו 15.8.2024) והכיר בכך שבעניין זה שכר הטרחה נגד מספר משיבים יחושב בגין כל משיבה בנפרד (ס' 153 לפסק הדין):

"אשר להערת היועמ"שית כי יש לחשב את שכר הטרחה מסכום כל התיקים המאוחדים – לא מצאתי לקבל ההערה. אני מקבלת את טענת בא כוח המבקשים כי יכול היה לבחור לנהל כל תיק בנפרד, וכי הדבר לא היה יעיל ואינני סבורה שיש לעודד פרקטיקה כזו. אני גם מקבלת את הטענה כי ב"כ התובעים למעשה ניהל את כל התיקים שכן בכלום נשמעו עדים רלבנטיים לכל תיק. אני גם מקבלת את הסתייגותו מעקרון השוויון הנטען שנדרש בין הנתבעות.

זאת ועוד. אני סבורה כי הוראת סעיף 23(י) בהצעת החוק תומכת בטענת ב"כ התובעים שכן היא מלמדת שביררת המחדל בהצעת החוק היא שבית המשפט יעשה חישוב לגבי כל נתבעת בנפרד וכי החריג הוא שבית המשפט רשאי לקבוע שיש לראות את סכום הפיצוי לעניין חישוב גמול ושכר טרחה כסכום המצרפי כפי שנפסק בכלל התביעות או הסדרי הפשרה. אני סבורה כי ראוי שכל נתבעת תשלם לב"כ הקבוצה את שכר הטרחה בנפרד בהתאם לסכומי החזר שלה, כפי שהוסכם בין הצדדים (ההדגשה שלנו – ב"כ המבקש)".

משפט משווה – ארה"ב

101. יצוין כי פרטי הטיעון המופיעים בפרק זה (ובפרק הקודם) הם לשיטת המבקש. המשיבות מצטרפות למסקנתו של המבקש לפיה מדובר, בנסיבות העניין, בשכ"ט ובגמול הולמים. ממילא, מצטרפות המשיבות להמלצה. זאת, בלא להצטרף לכל פרט מפרטי הטיעון של המבקש בעניין זה.

102. לשיטת המבקש, השוואה לארה"ב, מולדת התובעות הייצוגיות, מלמדת כי שכ"ט המבוקש הינו צנוע.

103. בארה"ב, לעיתים קרובות נפסק לב"כ מבקשים בתביעה ייצוגית בדיני תחרות שכ"ט בחיקף של 20% עד 30% מסכום הפשרה (ולא מסכום הפיצוי, כלומר "מלמעלה"). ר' למשל מן העת האחרונה - C. 2:13- *Blue Cross Blue Shield Antitrust Litigation*, CV-20000-RDP, המצורף **כנספת 3** לבקשה זאת, שם נפסק בהליך של הגבלים עסקיים שכ"ט של 626.5 מיליון דולר בגין פשרה בת 2,670 מיליון דולר, שהם כ-23.47% מסכום הפשרה, וכן נפסק החזר הוצאות של כ-40.9 מיליון דולר.

104. בהחלטה האמריקנית האמורה בעניין Blue Cross, נימק בית המשפט האמריקני את הענקת שכ"ט בשיעור האחיד האמור של 23.47% ובסה"כ בסכום בלתי נתפס העולה על חצי מיליארד דולר, במספר נימוקים היפים לענייננו (ר' סי' 5 להחלטה):

105. הסדר הפשרה הניב תוצאה מעולה לקבוצה – קופת מזומנים שתשולם במישרין לחברי הקבוצה, תוך תקופת זמן קצרה.

The Settlement has resulted in a substantial monetary award and in significant injunctive relief for the class. [...]

The Settlement has created a common fund of \$2,670,000,000 in cash that is to be paid within 30 calendar days of the Effective Date.

106. התובענה עוסקת בסוגיות משפטיות ועובדתיות מורכבות וחדשניות והצריכה גילוי מסמכים נרחב, ניתוח חוות דעת, פסיקה השוואתית ומעקב אחר החלטות במדינות הים. התובענה אף הניבה החלטה של בית המשפט העליון שצוטטה לאחר מכן בהליכים נוספים.

The case presented a myriad of difficult factual issues, requiring substantial discovery to resolve, including the production of millions of pages of documents and the taking of scores of depositions. [...]

The case raised novel and complex legal questions;

107. הלימות הייצוג ונחישותם של ב"כ המבקש.

Subscriber Counsel are among the most experienced litigators in the country, and they conducted the litigation and worked to achieve the Settlement with skill, zeal, and expertise.

108. ב"כ המבקש נטלו על עצמם סיכון עצום שלא יקבלו כל שכ"ט אם התובענה תדחה ובמקרה כזה לא יקבלו שכר והם יפסידו גם את ההכנסה האלטרנטיבית מתיקים אחרים שיכלו לטפל בהם.

The fee in this case was contingent upon obtaining relief for the Class, and there was a significant risk that Subscriber Counsel would recover nothing.

109. לא היו קופצים רבים על ניהול ההליך. מעט עו"ד בישראל היו יכולים ומוכנים לקחת על עצמם ניהול הליך זה על פני שנים רבות, תוך סיכון אדיר. בישראל הסיכון כפול ומכופל שכן בארה"ב הצד המפסיד לרוב אינו נושא בהוצאות הצד המנצח.

Given the enormous commitments of time and resources, as well as the significant risk entailed in developing and litigating this case, few attorneys would have been willing to take it on.

110. הכנת כתבי הטענות בתיק השביתה את ב"כ המבקש לתקופה ארוכה, והאכיפה שנעשתה לא על ידי רשויות המדינה האמונות על ציד קרטלים אלא על ידי עו"ד פרטיים – הצריכה משאבים עצומים.

This private enforcement action required a substantial commitment of time, personnel, and other resources to this case effectively precluded Subscriber Counsel from other employment.

111. החלטה זאת של בית המשפט המחוזי בארה"ב (מקבילו של מותב נכבד זה) לאשר את שכר הטרחה המוסכם בשיעור של 23.47% מההווים כ- 626.5 מליון דולר, ועוד 40 מליון דולר הוצאות, היתה נשוא ערעור שהגישו חלק מחברי הקבוצה. בית המשפט הפדרלי לערעורים דחה את הערעורים וקבע כי שיעור שכ"ט של כ-25% הינו סביר, ראוי והוגן (מצ"ב כנספח 4; ר' עמ' 41 להחלטה).

112. בתובענת קרטל הקבלים בארה"ב, שתביעה בעניינו התקיימה גם בישראל (ת"צ 62701-07-17 פ.מ.א. נ' Panasonic), פסק ביום 6.3.23 בימ"ש בארה"ב שכ"ט של 66 מיליון דולר, שהיו יותר מ-30% מסכום הפשרה, תוך שעמד על סבירות הסכום ביחס לשכר הטרחה בתביעות אחרות (בגין חלקן מתנהלים הליכים גם בישראל):

The proposed \$66,000,000 in attorneys' fees **amounts to 40%** of the Settlement Fund created by the present round of settlements, and a **cumulative 31.01%** of the total settlements reached for the benefit of the Class. **These amounts are well within the range of reasonable fees awards, especially in light of the complexity of these antitrust cases, and the degree of work and skill required to obtain highly beneficial results for the class.** See, e.g., In re Lenovo Adware Litig., No. 15-md-02624, 2019 U.S. Dist. LEXIS 69797, 2019 WL 1791420, at *7-9 (N.D. Cal. Apr. 24, 2019) (**30% of \$8,300,000 recovery**);

In re Lithium Ion Batteries Antitrust Litig., No. 13-md-02420-YGR, 2018 U.S. Dist. LEXIS 226312, 2018 WL 3064391, at *1 (N.D. Cal. May 16, 2018) (**30% of \$139,000,000 recovery**); In re TFT-LCD (Flat Panel) Antitrust Litig., No. M 07-1827 SI, 2013 U.S. Dist. LEXIS 6607, 2013 WL 149692, at *2 (N.D. Cal. Jan. 14, 2013) (**30% of \$68,000,000 recovery**); Meijer, Inc. v. Abbott Labs., No. C-07-05985 CW, 2011 U.S. Dist. LEXIS 175364, 2011 WL 13392313, at *2 (N.D. Cal. Aug. 11, 2011) (**33 1/3% of \$52,000,000 recovery**); see also, e.g., In re Polyurethane Foam Antitrust Litig., No. 1:10 MD 2196, 2015 U.S. Dist. LEXIS 23482, 2015 WL 1639269, at *7 (N.D. Ohio Feb. 26, 2015) (**30% of \$147,800,000 recovery**); In re Checking Account Overdraft Litig., 830 F. Supp. 2d 1330, 1366 (S.D. Fla. 2011) (**30% of \$410,000,000 recovery**); In re Linerboard Antitrust Litig., No. MDL 1261, 2004 U.S. Dist. LEXIS 10532, 2004 WL 1221350, at *19 (E.D. Pa. June 2, 2004) (**30% of \$202,572,489 recovery**); In re Ikon Office Sols., 194 F.R.D. 166, 170 (E.D. Pa. 2000) (**30% of net \$116,000,000 recovery**).

Case 3:14-cv-03264-JD In re Capacitors Antitrust Litig., (March 6, 2023).

מקל וחומר, ובהינתן כל הנימוקים דלעיל, ובפרט העובדה כי ניסיון להתחקות אחר אומד דעת הקבוצה היה מגלה כי אילו היה מדובר בתביעות פרטניות חברי הקבוצה היו שמחים לשלם את שיעור שכה"ט המבוקש, שיעור שכר הטרחה המבוקש הינו סביר, ומבוקש, בהרכנת ראש, שלא להפחיתו.

113. לסיום פרק זה יצוין, כי הסיכון בהגשת התובענה מתבטא לא רק באפשרות שהשקעת משאבים עצומה תרד לטמיון, אלא גם באפשרות שהיו נפסקים נגד המבקש סכומי הוצאות ניכרים לו הייתה נדחית בקשת האישור וזאת, בוודאי כך היה מתבקש, לכל אחת מן המשיבות בנפרד. מעבר לנושא התובענה החדשני, מורכבותו, התועלת הציבורית באכיפת הדין הישראלי על צדדים להסדר נטען לתיאום שנערך בחו"ל, ההרתעה שבתובענה – בתחום הסובל מתת-הרתעה ותת-אכיפה, וכמובן סכום הפשרה המשמעותי כשלעצמו, בייכ המבקש עוסקים כמעט אך ורק באכיפה פרטית של הדין, בעיקר באמצעות תביעות ייצוגיות, והם נזקקים למלוא שכר הטרחה עליו הוסכם והומלץ, בין היתר כדי שיוכלו להמשיך במלאכה אשר נטלו על עצמם, שדורשת התמסרות מלאה ואלפי שעות עבודה לפני קבלת תגמול כלשהו. ללא תשואה הולמת על ההשקעה האדירה, ובטחון לקבלת תקבול משמעותי, יפחת עד מאוד התמריץ ליטול סיכון רב הטמון בהשקעה. אם לא יהיה בשכר הטרחה המתקבל במקרי הצלחה כדי לפצות גם על הליכים (רבים, רבים) המסתיימים בדחיה או הסתלקות, לעתים אחרי אלפי שעות עבודה, יהיה בכך כדי להכחיד ובוודאי להחליש את תחום האכיפה הפרטית. למצער הכוחות המקצועיים שפועלים בו ינטשו לאפיקים רווחיים יותר. התוצאה תהיה פגיעה במשק, בפרטים שבו וברוחות הצרכן הישראלי.

114. לא לחינם אמרו חז"ל: **לפום צערא אגרא**, שתרגומו: לפי הצער - השכר. זהו יסוד מרכזי בתורת הגמול היהודית. ככל שהקושי גדל כך גם השכר על העמל יהיה גדול יותר. וכך יש לנהוג בענייננו, שבו הקושי (הצער) רב, ובהתאם גם השכר.

115. הצדדים סבורים כי הגמול המומלץ למבקש ושכר הטרחה המומלץ לבאי כוחו הם ראויים, וזאת לאחר שקילה ואיזון של מכלול השיקולים הרלוונטיים. סכומים אלה מידתיים ביחס לסך התשלום לחברי הקבוצה ולתועלת שבהסדר הפשרה, בשים לב לפסיקה של בתי המשפט בהקשר זה.

ה. תשלום למשרד האוספלד

116. המבקש עותר לאשר לנאמן לשלם מתוך סכום הפיצוי, סך של 1,433,951.75 דולר ארה"ב (40.75 דולר ארה"ב בגין כל משאית, המהווים 25% מסכום שכה"ט), למשרד האנגלי Hausfeld, שתמך וסייע לקבוצה בכל הקשור להליך עוד טרם הגשתו ובכל מהלכו – כשמונה שנים (והכל בכפוף לאמור בהסכם).

חשבון משרד האוספלד מצורף כנספח 5. בחשבון זה מפורט מעט מזעיר מהסיוע שהעמיד משרד זה למבקש ולקבוצה וזאת מטעמי חסיון שבין המשרד ללקוחותיו האחרים.

117. משרד Hausfeld⁵ באמצעות שלוחותיו האירופיות, בצרפת, אנגליה, גרמניה, הולנד ועוד, מנהל הליכים דומים וכן מקבילים להליך דנא בכל רחבי אירופה. חלק מההליכים הינם פרטיים (של בעלי ציי משאיות) וחלקם הליכים קיבוציים/ ייצוגיים, כמתאפשר עפ"י דיני מדינות אירופה השונות ואף תובענות ייצוגיות. Hausfeld העמיד את ניסיונו, ידיעותיו ויכולותיו לטובת הקבוצה.

118. כך, משרד Hausfeld תמך ותומך בניהול התובענה דנא עוד טרם הגשתה והדברים כבר גולו לבית המשפט הנכבד ולמשיבות (ס' 8 לבקשת האישור). המבקש סבור כי תמיכה זאת של משרד Hausfeld, קידמה עד מאוד את הפשרה בהליך דנא. ודוק, משרד האוספלד העמיד לרשות הקבוצה, מהידע והניסיון שנצברו אצלו בניהול הליכים מקבילים בכל רחבי אירופה, שיתף במידע ובמסמכים לגביהם לא הייתה לו מחויבות לחיסיון, ייעץ כלכלית, לרבות באמצעות מומחים המלווים את ההליכים באירופה, וייעץ בנוגע לאסטרטגיית ניהול ההליך לרבות במגעים לפשרה. בעניין זה קיבלו ב"כ המבקש מידע אודות הליכי פשרה מקבילים באירופה, וכן קיבלו נתונים נוספים, הפניות למסמכים ועדכונים עיתניים על התפתחויות בפסיקה באירופה, לרבות כאלה שאינם בשפה האנגלית.

119. ב"כ המבקש נועצו במשרד Hausfeld, בניתוח טיעונים שהעלו המשיבות, השוואתם עם טיעונים שהעלו אותן משיבות בהליכים במדינות אחרות, וסיוע בהפרכתם, בכלל זאת, בנושאים קריטיים כמו תיאוריית הנזק הנטענת, השימוש ב"קונפיגורטורים" וב"פרוקסיס" ברגרסיות, וכן סיוע בהבנת יחסי המשיבות עם נציגותיהן במדינות השונות (חברות בת, דילרים עצמאיים), קרי כיצד "פעל" ההסדר הכובל הנטען, ובכלל זה מידע אודות מידת האוטונומיה שניתנה לאנשי מכירות משאיות של כל משיבה והשפעתם.

120. משרד האוספלד סייע למבקש ובאי כוחו בחישובים הנוגעים למתודולוגיה לקביעת ה-overcharge וליישומה, לרבות ברגרסיות ובמשתנים המסבירים ביסודן. משרד האוספלד סייע למבקש וב"כ בנוגע לכדאיות השימוש במדדי ייחוס לעלויות הייצור לצורך הרגרסיות ולצורך פתרון בעיות השוואה שנבעו מאספקת מערכי נתונים שונים על ידי כל אחת מהמשיבות.

121. תחום נוסף בו נסתייעה הקבוצה במשרד האוספלד נוגע לגילוי מסמכים המוזכרים בהליכים הקשורים למשאיות.

122. מכל האמור מבוקש על-ידי המבקש לאשר תשלום הוצאות למשרד האוספלד, מתוך הפיצוי לקבוצה.

⁵ <https://www.hausfeld.com>

123. יודגש כי התשלום למשרד האוספלד אינו בבחינת שכר טרחה ואינו יכול להיות בבחינת שכר טרחה (שכן האוספלד אינו חבר לשכת עוה"ד בישראל). תרומתו של האוספלד לא באה על חשבון עבודתם ותורמתם של ב"כ המבקש להישג הגלום בהסכם הפשרה שמבוקש לאשרו. אדרבא, מדובר בתשלום שווה ערך לעבודתם של חוקרים פרטיים, יועצים ואו כלכלנים של הגבלים עסקיים מן השורה הראשונה באירופה ובתעריפים הנוחים שם. העסקת משרד האוספלד חסכה לקבוצה הוצאות גבוהות בהרבה, שספק אם ניתן היה כלל לעמוד בהן.

124. הליך מורכב וייחודי זה, שמערב משפט ישראלי, משפט אירופי, כלכלה גלובלית, חקירות והחלטות הנציבות האירופית, דיני הגבלים עסקיים, דיני תחרות רב מדינותיים, סוגיות של כימות נזק והוכחתו, הליכים בינלאומיים בכל רחבי יבשת אירופה ואף מעבר לה, וכמובן שפע סוגיות של השלכות האמור על הדין המקומי, מצריך את הוצאותיו; בעניין זה, אלמלא התמיכה של משרד האוספלד, אין זה מן הנמנע שהתוצאה היתה שונה – ולא לטובה.

125. סוגיות אלו אינן מכחות בכוח זה את חשיבות הייצוג המשפטי בהליך דנא, ע"י ב"כ המבקש. אדרבא. הן רק מחזקות ומבצרות.

126. מכאן אפוא, אך יובן שסכום ההוצאות המבוקש למשרד האוספלד סביר, בנסיבות הענין ואינו חלק משכר הטרחה לב"כ הקבוצה.

127. המשיבות 1-6 מותירות את עצם תשלום ההוצאות מתוך סכום הפיצוי לחברי הקבוצה ואת שיעורו לשיקול דעתו של בית המשפט הנכבד.

ו. בקשה לפטור ממינוי בודק

128. הצדדים סבורים כי בנסיבותיו של הסדר הפשרה דנא אין כל צורך במינוי בודק.

129. הסדר הפשרה משקף את הסיכויים והסיכונים המשפטיים לכל אחד מהצדדים בהמשך ניהול ההליך (כמו גם את היתרונות במתן פסק דין בעניינם) והוא תוצאה של משא ומתן שהתנהל ביניהם בנוגע לסיכויים וסיכונים אלה ובנוגע למחלוקות המשפטיות כבדות המשקל שבין הצדדים. עמדנו לעיל על מורכבותו של ההליך ועל טענות ההגנה כבדות המשקל שבית המשפט הנכבד היה נדרש להכריע בהן. נושאים אלה מצויים בתחום מומחיותו של בית המשפט הנכבד, ואינם עניין למומחיותו של בודק. טעם זה צוין על ידי בית המשפט העליון כנימוק המצדיק אי-מינויו של בודק במסגרת ע"א 1582/20 חלפון נ' שמן משאבי נפט וגז בע"מ (נבו 29.12.2021) (להלן: "עניין חלפון"), בפסקה 76 לפסק הדין. ממילא, לא יהיה במינוי בודק כדי לסייע לבית המשפט הנכבד.

130. מן הראוי להדגיש כי בענייננו קיימות בין המבקש לבין המשיבות 1-6 מחלוקות בשורה ארוכה של סוגיות משפטיות תקדימיות וכבדות משקל.

לשם הדוגמה, ההליך שבכותרת יחייב הכרעה בכל הנוגע לכלל ברירת הדין בנוגע לעוולות בתחום דיני התחרות (האם, כטענת המשיבות 1-6, עניין זה כלול בפסיקתו המחייבת של בית המשפט העליון לפיה כלל ברירת הדין בנוזיקין מפנה לדין מקום ביצוע העוולה? האם ניתן, כטענת המבקש, לקבוע כי בכל הנוגע לעוולות בתחום דיני התחרות תחול דוקטרינת ההשפעות לה טוען המבקש? ואם כן, מה יהיו יסודותיה של דוקטרינת ההשפעות בדין הישראלי? האם נכון להכיר בדוקטרינת היישום בדין הישראלי?).

דוגמה נוספת היא, לשיטת משיבות 1-6, שאלת זכות התביעה של נפגעים עקיפים (מהם גדרה הרצויים של זכות זו? האם יש לשלול את זכות התביעה מנפגע עקיף אשר "גלגל" את מלוא נזקו במורד שרשרת ההפצה? מתי ייחשב נפגע עקיף כ"רחוק מדי" לצורך הכרה בזכות תביעה? באלו נסיבות יש לדרוש כי הנפגע העקיף יפנה אל הנפגע הישיר בפנייה מוקדמת טרם הגשת תובענה?). המבקש סבור כי שאלות אלה הוכרעו בע"א 7125/20 **הצלחה נ' UBS** (2.1.25), אך בכל מקרה, אלה שאלות משפטיות שבדוק אינו יכול לסייע בבדיקתן.

בדומה, עולות לשיטת משיבות 1-6 שאלות כבדות משקל באשר לקבילותן ולמשקלן של החלטות של ערכאות שיפוטיות זרות ושל גופים רגולטוריים וטריבונלים אחרים מחוץ לישראל. בחינת השלכותיהן של מחלוקות משפטיות כגון אלה על סבירות הסדר הפשרה והוגנותו, ועל סבירות סכום הפשרה אינה עניין לבדוק, אלא לשיקול דעתו של בית המשפט הנכבד.

131. ודוק: סכום הפיצוי לחברי הקבוצה הוא, למעשה, מכפלה של מספר המשאיות שנמכרו בישראל על ידי כל אחת מהמשיבות 1-6 (ואשר לא ניתנה לגביהן הודעת פרישה) בסכום הפיצוי "פר-משאית" כפי שהוסכם בין הצדדים. מספר המשאיות הוא נתון שאינו מצריך מינוי בודק, שכן אין מדובר בעניין המצריך מומחיות אלא בנתון עובדתי הניתן לבירור בנקל. אשר לסכום הפיצוי "פר-משאית", יובהר כי קשה לראות כיצד בודק יוכל לבקר את סבירותו, ומשכך, קשה לראות תרומה של בודק להליך. אף חיועמ"ש לא ביססה את התנגדותה לפשרת סקניה על חישוב כלשהו המלמד על אי סבירות סכום הפיצוי למשאית, וקשה להלום כי לבדוק יהיה ערך מוסף בנושא. כאמור, סכום הפיצוי אינו מבוסס על ניתוח מספרי מדויק אלא הוא פרי משא ומתן שהתנהל בין הצדדים, אשר במסגרתו כל אחד מהצדדים שקל את התועלת שבהסדר הפשרה אל מול הסיכונים שבהמשך ניהול התובענה – בשים לב לטענות הצד שכנגד, ותוך שקלול הסיכויים והסיכונים המשפטיים של הצדדים. מובן, כי גם לצורך בחינה זו – המבוססת רובה ככולה על שקילת טענות משפטיות – אין כל טעם במינוי בודק.

132. נוכח האמור לעיל ברי כי מינוי בודק לא רק שלא יתרום באופן ממשי להערכת סבירות הפשרה, אלא יוביל לסרבול הדיון ולהארכתו שלא לצורך. בהקשר זה יצוין, כי קיימת חשיבות מיוחדת להבטחת עילות המנגנון לאישור הסדר פשרה על ידי בית המשפט הנכבד. מינוי בודק במקום בו לא נדרש מינוי כזה עלול לסרבול ולהאריך שלא לצורך את הדיון בבקשות לאישור הסדרי פשרה ראויים ולהרתיע צדדים מהגעה להסדרים כאלה נוכח העלויות העצומות המתווספות לפשרות כאלה.

133. לבסוף יצוין כי הצדדים ערים, כמובן, להערת בית המשפט הנכבד בהחלטתו מיום 13.9.2024 לפיה **"ניתן להניח כי הסדר כולל יחייב מינוי בודק, ורצוי כמובן למנות מומחה מתאים בגישור ולסיים את הדברים"**. הצדדים יבקשו להדגיש בעניין זה את הדברים הבאים:

ראשית, כאמור לעיל, טעמיה של הפשרה נעוצים במערך הסיכויים והסיכונים המשפטיים של הצדדים ובסיכויים של טענותיהם להתקבל או להידחות. עוד כמפורט לעיל, מדובר בעניינים המוצבים לפתחו של בית המשפט הנכבד, שאינו זקוק לעזרתו של בודק כדי לבחון אותם, ובודק גם לא יוכל לסייע בבחינתם. הדברים נכונים בין אם מדובר בפשרה ראשונה בתיק של משיב אחד מני רבים, בפשרה של חלק מן המשיבים בתיק לאחר אישורה של פשרה ראשונה, או בפשרה עם כלל המשיבים שטרם התפשרו (קרי, הסדר המסיים את התיק כולו). **הטעם האמור, אשר לפי פסיקת בית המשפט העליון בעניין חלפון מצדיק אי-מינוי של בודק, חל במלוא עוצמתו בכל אחד מן המקרים הללו.**

שנית, היות שכפי שנוכר למעלה (ר' סעי' 55) כל משיבה מפצה את רוכשי המשאיות מתוצרתה – עניינה של הפשרה הנוכחית אינו שונה מפשרת סקניה במובן הרלוונטי. כל אחת מן הפשרות מסיימת את התיק ביחס לתת-קבוצה מוגדרת.

134. מכל מקום, הצדדים הצליחו כאמור להגיע להסכמות באשר לסכום הפיצוי במשא ומתן ישיר ביניהם, ללא צורך בהליך גישור וממילא מבלי שמונה מומחה במסגרת הליך גישור כאמור. לשיטת הצדדים אין בכך כדי לגרוע מן המסקנה שבענייננו אין כל צורך במינוי בודק על ידי בית המשפט הנכבד.

ז. סיכום

135. לאור כל האמור לעיל, הצדדים סבורים כי הסדר הפשרה עומד בתנאים הקבועים בסעיף 19(א) לחוק, ובכלל זה כי ההסדר הוגן, ראוי וסביר בהתחשב בעניינם של חברי הקבוצה, וכי סיום ההליך בפשרה הוא הדרך היעילה וההוגנת בנסיבות העניין.

136. בית המשפט הנכבד מתבקש, אפוא, להורות כמבוקש בראש הבקשה.

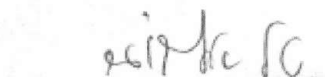
137. בקשה זו נתמכת בתצהיריהם של הצדדים ובאי כוחם, המוגשים בהתאם להוראות סעיף 18(ב) לחוק ותקנה 12(ב) לתקנות. העתקי התצהירים מצ"ב כנספחים 3 ו-4 להסדר הפשרה.

יעקב סבו, עו"ד

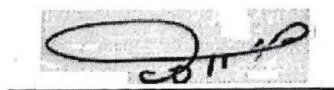

ד"ר אורי ברעם, עו"ד

ב"כ המבקש

ד"ר איתי פלדור, עו"ד
ארנון, תדמור-לוי
ב"כ משיבה 4

טל אייל-בוגר, עו"ד
פישר ושות'
ב"כ משיבות 2-3

ניבה ברג-לבנת, עו"ד
מיתר ושות'
ב"כ משיבה 1

יוסי אשכנזי, עו"ד
הרצוג פוקס נאמן ושות'
ב"כ משיבה 6

אורלי נשיץ, עו"ד
נשיץ, ברנדס, אמיר ושות'
ב"כ משיבה 5

תוכן עניינים

מס'	שם חנספת	עמ'
1	הסדר הפשרה	33
2	נייר העבודה מחודש מאי 2024	151
3	פסק דין בעניין Blue Cross	166
4	פסק דין בערעור Blue Cross	173
5	חשבון משרד האוספלד	219

נספח 1

חסדר הפשרה

עמ' 33

הסכם פשרה

תובענה ייצוגית 31367-09-16 ר.ל.פ.י. חקלאות בע"מ נ. MAN Truck & Bus AG ואח'

נערך ונחתם בתאריך 18 בינואר 2026

בין:

ר.ל.פ.י. חקלאות בע"מ
מיוצג על ידי ב"כ ד"ר אורי ברעם ו/או יעקב סבו
רח' דניאל פריש 3, תל אביב
טלפון: 03-6078888; פקס: 03-6078889

מצד אחד

(להלן: "המבקש")

לבין:

1. MAN Truck & Bus SE
באמצעות ב"כ ממושרד מיתר ושות'
דרך אבא הלל סילבר 16, ר"ג 5250608
טל': 03-6103100; פקס': 03-6103111
2. Volvo Lastvagnar AB
3. Renault Trucks SAS
באמצעות ב"כ ממושרד פישר ושות'
מדרך מנחם בגין 146, תל אביב 6492103
טל': 03-6944141; פקס': 03-6941351
4. Daimler Truck Holding ו- Mercedes-Benz Group AG
(משיבה פורמלית: Daimler AG)
באמצעות ב"כ ממושרד ארנון, תדמור-לוי
מדרך מנחם בגין 132, תל אביב 6701101
טל': 03-6846000; פקס': 03-6846001
5. Iveco S.P.A
באמצעות ב"כ ממושרד נשיץ ברנדס אמיר ושות' עו"ד
מרחוב תובל 5, תל אביב 6789717
טל': 03-6235000; פקס': 03-6235005
6. DAF Trucks NV
באמצעות ב"כ ממושרד הרצוג פוקס נאמן, עורכי דין
מרחוב יצחק שדה 6, תל אביב 6777506
טל': 03-6922020; פקס': 03-6966464

מצד שני

(להלן: "המשיבות 6-1", ועם המבקש: "הצדדים")

הואיל

ובספטמבר 2016 הוגשה בקשה לאישור תובענה ייצוגית לבית המשפט המחוזי מרכז - לוד בישראל (להלן: "בית המשפט") כנגד המשיבות 6-1 וכן Scania AB (להלן: "סקניה" ויחד עם המשיבות 6-1, "המשיבות") במסגרת ת"צ 31367-09-16 (להלן: "הבקשה לאישור" ו"התביעה", בהתאמה, ובמשותף: "התובענה");

והואיל

והבקשה לאישור מעלה טענות נגד המשיבות בדבר הסדרים ביניהן הנוגעים למחירים (collusive arrangements on prices) לכאורה של משאיות בינוניות וכבדות (במשקל של 6 טון ומעלה) (להלן: "המשאיות") ובדבר תיאום כביכול לגבי טכנולוגיות פליטה למשאיות הנדרשות על פי תקנים יורו 3 עד יורו 6;

והואיל ובמהלך התקופה שבין נובמבר 2016 לפברואר 2017 הגיעו המבקש וכל אחת מן המשיבות 6-1 להסדרים דיוניים (ללא הסכמה או הודאה של צד אחד בטענותיו של הצד השני), לפיהם המשיבות 6-1 מכירות – לצורך הליך זה בלבד – בכך שהומצאה להן הבקשה לאישור, ובהתאם נקבעו לוחות זמנים למשיבות 6-1 להשיב לבקשה לאישור;

והואיל ובספטמבר 2018 הגישו המשיבות תשובות מטעמן לבקשה לאישור, שנתמכו, בין היתר, בחוות דעת של מומחה כלכלי;

והואיל ולאחר שהמחלוקות בין הצדדים בסוגיית ההליכים המקדמיים, שנדונו הן בפני בית המשפט (כהגדרתו להלן) והן בבית המשפט העליון, הסתיימה בהחלטה שניתנה על ידי בית המשפט ביום 19 בינואר 2023 (להלן: "הליך הגילוי"), הגיש המבקש ביום 15 ביוני 2023 את תגובתו לתשובות לבקשה לאישור (להלן: "התגובה");

והואיל והמבקש וסקניה הגיעו להסכם פשרה נפרד, שבקשה לאישורו הוגשה ביום 30 באפריל 2024, ונכון למועד חתימת הסכם פשרה זה תלויה ועומדת בפני בית המשפט בהליך דנן;

והואיל והצדדים סבורים כי קיים יתרון רב לפתרון כל המחלוקות בהליך המשפטי עם המשיבות 6-1 (לרבות הצדדים המשוחררים מטעמן, כהגדרתם להלן), בדרך של הסדר שאינו כולל את סקניה, עימה כאמור נחתם הסכם פשרה נפרד, ולפיכך התנהל משא ומתן בין הצדדים שבמסגרתו הם הגיעו להסכמה על תנאי הסכם זה;

והואיל והצדדים מתכוונים לקבוע בהסכם זה את שחרור המשיבות 6-1 והצדדים המשוחררים מטעמן, מכל אחריות וחבות נטענת, ובכלל זה מכל אחריות וחבות הכרוכה בעניינים, בטיעונים ובטענות התביעה ועילותיה או הכרוכה בפעולות ובמעשים המיוחסים להם בגדרי ההליך, לרבות פעולות ומעשים המוזכרים ו/או נובעים ו/או נגזרים, במישרין או בעקיפין, מהתובענה ומהתגובה ומכל כתב בי דין אחר שהגיש המבקש במסגרת הליך הגילוי, וכל פעולה הנכללת בהחלטות הנציבות האירופית מה-19 ביולי 2016 ומה-27 בספטמבר 2017 בנוגע להליך לפי סעיף 101 של האמנה בדבר תפקוד האיחוד האירופי וסעיף 53 של הסכם ה-EEA (AT.39824-Trucks) (להלן: "ענייני התובענה"), ללא הודאה של המשיבות 6-1 או של הצדדים המשוחררים בכל אחריות או חבות, וללא הודאה באיזה מהטיעונים שהועלו בגדרי התובענה;

והואיל והמשיבות 6-1 מכישות לחלוטין את כל ענייני התובענה, והסכם זה אינו מהווה הודאה, הכרה או קבלה של אף אחד מענייני התובענה בכלל, ובכל הנוגע למשיבות 6-1 (ולצדדים המשוחררים) בפרט;

והואיל והצדדים סבורים כי הסכם הפשרה (כהגדרתו להלן), כמפורט, הוא הסדר ראוי הולם וסביר בהתחשב באינטרס של הקבוצה (כהגדרתו להלן) וכי פשרה היא, בנסיבות המקרה, הדרך היעילה ביותר להביא את המחלוקת לסיומה.

לפיכך, קבעו והצהירו הצדדים להסכם פשרה זה, כדלהלן:

1. מבוא, כותרות, הגדרות ונספחים

- 1.1 המבוא והנספחים להסכם פשרה זה מהווים חלק בלתי נפרד ממנו.
- 1.2 הסכם פשרה זה מגלם את כל המצגים וההסכמים בין הצדדים, ואף צד לא יטען כל טענה בנוגע לכל מצג או הסכמה שאינם מוזכרים במפורש בהסכם זה.

1.3 חלוקת הסכם פשרה זה לסעיפים ומתן כותרות לסעיפים אלה נעשו לשם הנוחות בלבד, ואין לייחס להם כל משמעות בפרשנות הסכם זה.

1.4 אם לא יאושר הסכם פשרה זה על ידי בית המשפט, יתבטל הסכם פשרה זה, על כל רכיביו, ולא תהיינה להסכם כל השלכות. כל עוד הסכם פשרה זה לא אושר, הוא לא ישמש כראיה בהליכים כלשהם, גם אם נחתם, ותוקפו המשפטי יהא שווה-ערך לזה של מסמך המוצג בהליכי גישור או במסגרת משא ומתן לפשרה, והצדדים לא יהיו רשאים לעשות בו כל שימוש שהוא ולא יהיו כבולים בכל צורה לאמור בו.

1.5 המונחים הבאים בהסכם פשרה זה יהיו בעלי המשמעויות המפורטות לצידם:

"חוק תובענות ייצוגיות"	חוק תובענות ייצוגיות, תשס"ו-2006.
"תקנות תובענות ייצוגיות"	תקנות תובענות ייצוגיות, תש"ע-2010.
"בית המשפט"	בית המשפט המחוזי מרכז - לוד.
"הסכם הפשרה" או "ההסכם"	הסכם פשרה זה (כולל המבוא והנספחים, המהווים חלק בלתי נפרד ממנו).
"התקופה הרלוונטית"	התקופה שבין 17 בינואר 1997 ל-18 בינואר 2011.
"הקבוצה" או "חברי הקבוצה"	כל מי שרכש בישראל משאית בתקופה הרלוונטית.
"המבקש"	כפי שנקבע בכותרת הסכם זה.
"המשיבות 1-6"	כפי שנקבע בכותרת הסכם זה.
"הצדדים המשוחררים"	כל אחת מהמשיבות 1-6, כל מי שבא בנעליהן או במקומן, כל מי שקדם לכל אחת ממשיבות 1-6, כל מי שהוא נשוא (Addressee) החלטת הנציבות האירופית מיום 19 ביולי 2016 בקשר להליכים הנוגעים לסעיף 101 ל-Treaty on the Functioning of the European Union והסכם ה-6 EEA (AT.39824 – Trucks) גם אם אינו מן המשיבות 1-6, או ישות שקדמה למי מהן או באה בנעליה, כל אדם, בהווה ובעבר, הפועל מטעם כל אחת מן המשיבות 1-6, כולל, בין היתר, דירקטורים, נושאי משרה, מנהלים, סוכנים, נציגים, חברות מסונפות, חברות בנות, עובדים, מנהלים ויועצים, וכן כל אחד מבעלי המניות של כל אחת מן המשיבות 1-6, כולל של כל ישות שבאה בנעליהן או שקדמה להן, ישויות וחברות בת קשורות או מסונפות של כל אחת מאלה, וכל אדם, בהווה ובעבר, הפועל מטעמן. לצורך הסכם פשרה זה סקניה וחברות בנות של סקניה לא תוגדרנה כצדדים משוחררים.
"בעלי משאיות יד-ראשונה"	חברי קבוצה שרכשו משאית שיוצרה על-ידי מי מהמשיבות 1-6 בתקופה הרלוונטית ונרשמו כבעלים הראשונים במרשם של משרד התחבורה והזהירות בדרכים ("משרד התחבורה"), או מי שרכשו מהיבואנים, אף אם לא נרשמו

כיד ראשונה. למען הסר ספק, יבואנים מטעם כל אחת מן המשיבות 6-1 לא ייחשבו כ-"בעל משאית יד-ראשונה" ביחס למשאיות שרכשו לצורך מכירה, בניגוד לרכישה לכל מטרה אחרת (לרבות שימוש עצמי והחכרה) שאז ייחשבו היבואנים עצמם בעלי משאיות יד ראשונה לעניין אותן משאיות.

המכתב שיש לשלוח לבעלי משאיות יד-ראשונה בנוסח המצורף כנספח "5", וכמפורט בסעיף 5.2 להלן.

"מכתב ההודעה"

טופס בפורמט המצורף כנספח "6", באמצעותו בעלי משאיות יד-ראשונה רשאים לממש את זכותם על פי הסכם זה, כמפורט בסעיפים 5.6 ו-5.7 להלן.

"בקשת פיצוי"

התאריך שבו החלטת בית המשפט המאשרת את הסכם הפשרה, בהתאם להוראות סעיף 19 לחוק תובענות ייצוגיות, הופכת לפסק דין חלוט ובלתי ניתן לערעור.

"המועד הקובע"

נאמן שמונה על ידי בית המשפט, כמפורט בסעיף 4.2 להלן.

"הנאמן"

1,000 דולר ארה"ב, כמפורט בס' 3.1 להלן.

"הפיצוי למשאית"

מספר המשאיות מתוצרת המשיבות 6-1 שנמכרו בישראל לבעלי משאיות יד-ראשונה בתקופה הרלוונטית, ואשר לא ניתנו לגביהן הודעות פרישה, העומד על 33,643 משאיות, בחלוקה פנימית בין המשיבות 6-1 כמפורט בס' 3.1 ו-3.2 להלן.

"מספר המשאיות"

מכפלת הפיצוי למשאית במספר המשאיות.

"סכום הפיצוי"

סכום הפיצוי בתוספת גמול ושכ"ט ב"כ המבקש, אך למעט העלויות המוחרגות כהגדרתן בס' 3.4 להלן.

"סכום הפשרה"

כאמור בס' 3.2.2 להלן.

"הוצאות ניהול התובענה"

1.6 הנספחים להסכם פשרה זה יהיו כדלקמן:

- נספח 1 –** נוסח הבקשה לאישור הפשרה (כהגדרתה בסעיף 10.1 להלן).
- נספח 2 –** נוסח ההודעה הראשונה לציבור לפי סעיף 25(א)(3) לחוק תובענות ייצוגיות.
- נספח 3 –** תצהירי המבקש והמשיבות 6-1, לפי תקנה 12(ב)(1) לתקנות תובענות ייצוגיות.
- נספח 4 –** תצהירים של ב"כ הצדדים, לפי סעיף 18(ב) לחוק תובענות ייצוגיות, ותקנה 12(ב)(2) לתקנות תובענות ייצוגיות.
- נספח 5 –** מכתב הודעה המודיע לבעלי משאיות יד-ראשונה, על זכויותיהם בהתאם להסכם זה ועל ההליך למימוש זכותם על ידי הגשת בקשת פיצוי.
- נספח 6 –** טופס בקשת פיצוי למימוש זכות בעלי משאיות יד-ראשונה בהתאם להסכם זה.
- נספח 7 –** נוסח תצהיר גורם מוסמך בכל אחת מן המשיבות 6-1 לעניין מספר המשאיות שהמשיבות מצהירות שנמכרו מתוצרתן בישראל בתקופה הרלוונטית.

2. הצהרות הצדדים

- 2.1 הצדדים מצהירים כי אין מכשול סטטוטורי ו/או חוזי ו/או אחר להתקשרותם בהסכם פשרה זה, או לביצוע התחייבויותיהם על פיו במלואן ובמועד הקבוע לכך, והכל בכפוף לאישור הסכם הפשרה על ידי בית המשפט.
- 2.2 הצדדים מצהירים כי התקשרותם בהסכם פשרה זה לא תהווה הודאה מצד מי מהמשיבות 6-1 או הצדדים המשוחררים בכל אחריות או חבות שהיא של המשיבות 6-1 והצדדים המשוחררים ביחס לכל אחד מענייני התובענה, אשר נדחים לחלוטין על ידי המשיבות 6-1.
- 2.3 הצדדים מתחייבים לעשות כל צעד סביר שביכולתם על מנת שהסכם הפשרה יאושר כפי שהוא, וכדי להסיר כל התנגדות או הסתייגות ביחס להסכם הפשרה, כך שבסופו של יום הוא יאושר על ידי בית המשפט, כפי שנוסח. בהקשר זה מתחייבים הצדדים להגיש לבית המשפט בקשה משותפת, מפורטת ומנומקת לאישור הסכם הפשרה, ובמידת הצורך, להציג את טענותיהם בדיון בפני בית המשפט, באופן שיציין ויבסס את העובדה שהסכם הפשרה, וכל חלקיו, הולמים ועומדים בדרישות הקבועות בחוק תובענות ייצוגיות.
- 2.4 מטרת הסכם פשרה זה היא להביא לסיום סופי ומוחלט של כל המחלוקות בין המבקש, המשיבות 6-1 (והצדדים המשוחררים) וחברי הקבוצה ביחס לענייני התובענה, ולמיצוי של כל זכות, עילת תביעה או סעד הקשורים בטענות אלה או נובעים מהן, ולמיצוי זכויות התביעה של המבקש ושל כל אחת ואחד מחברי הקבוצה בהקשר זה. האמור לא ישפיע על המשך ההליכים נגד סקניה בתובענה, ככל שיימשכו, אך המטרה היא שהמשיבות 6-1 והצדדים המשוחררים (או מי מהם), לא יהיו חשופים לסיכון של תביעות השתתפות כלשהן או של תביעות שיפוי כלשהן מצד סקניה או מצד כל משיב או צד נוסף שעשוי להתווסף בהמשך לתובענה או ביחס לכל תובענה שתוגש (אם תוגש) במסגרתה יועלו טענות דומות או עניינים דומים (לענייני התובענה). במקרה של מחלוקת בנוגע לפרשנות הסכם פשרה זה, תאומץ פרשנות שמשיגה מטרה זו.

3. פיצוי לקבוצה

- 3.1 כנגד מיצוי וויתור מלאים, סופיים ומוחלטים של כל הטענות, הדרישות והתביעות של המבקש וחברי הקבוצה הנוגעים לענייני התובענה נגד המשיבות 6-1 (והצדדים המשוחררים) בלבד ותמורת שחרורן המוחלט של המשיבות 1-6 (והצדדים המשוחררים) מכל חבות הכרוכה בענייני התובענה או נובעת מהם, ישלמו המשיבות 6-1 סכום כולל, סופי ומוחלט של 1,000 (אלף) דולר ארה"ב למשאית (לעיל ולהלן: "הפיצוי למשאית"), כפול 'מספר המשאיות' (כהגדרתו לעיל) בחלוקה כדלקמן:
- 3.1.1 MAN Truck & Bus SE (להלן: "MAN"), תשלם פיצוי עבור 5,461 משאיות בסכום כולל סופי ומוחלט של 5,461,000 דולר ארה"ב.
- 3.1.2 Volvo Lastvagnar AB ו-Renault Trucks SAS (להלן יחדיו: "V/RT"), ישלמו יחדיו פיצוי עבור 13,084 משאיות בסכום כולל סופי ומוחלט של 13,084,000 דולר ארה"ב.
- 3.1.3 המשיבה 4, Mercedes-Benz Group AG באמצעות Daimler Truck AG (להלן: "Daimler"), תשלם פיצוי עבור 4,220 משאיות בסכום כולל סופי ומוחלט של 4,220,000 דולר ארה"ב.

- 3.1.4 Iveco S.P.A. (להלן: "Iveco"), תשלם פיצוי עבור 3,247 משאיות בסכום כולל סופי ומוחלט של 3,247,000 דולר ארה"ב.
- 3.1.5 DAF Trucks N.V. (להלן: "DAF"), תשלם פיצוי עבור 7,631 משאיות בסכום כולל סופי ומוחלט של 7,631,000 דולר ארה"ב. מובהר כי המספר הכולל של משאיות מתוצרת DAF שנמכרו בישראל לבעלי משאיות יד-ראשונה בתקופה הרלוונטית עומד על 9,177 משאיות, אולם ביחס ל-1,546 משאיות אשר נרכשו על ידי תעבורה אחזקות בע"מ או חברות אחרות בקבוצת תעבורה (להלן יחד: "תעבורה") לשימוש עצמי ו/או החכרה ניתנה על ידי תעבורה הודעת פרישה, ולפיכך DAF אינה נדרשת לשלם פיצוי עבור משאיות אלו.
- 3.2 כל אחת מהמשיבות 1-6 מצהירה ומתחייבת, כי מספר המשאיות מטעמה הרשום בסעיף 3.1 לעיל, הינו מדויק למיטב ידיעתה, וחושב לאחר בדיקת ספריה בהתבסס על הנתונים שברשותה.
- מספר המשאיות מטעם כל אחת מן המשיבות 1-6, המופיע בסעיף 3.1 לעיל, נתמך בתצהיר גורם מוסמך בכל משיבה, בנוסח המצורף כנספח 7 להסכם זה המהווה מצג יסודי בו וחלק בלתי נפרד ממנו.
- סכום הפיצוי (כהגדרתו לעיל) כולל את כל מרכיבי הפיצוי, הריבית, העמלות וההוצאות הכרוכות בניהול התובענה או בהסכם פשרה זה (למעט העלויות המוחרגות, כמוגדר בסעיף 3.5 להלן), ובכלל זה:
- 3.2.1 כל סכום מע"מ או מס אחר שעשוי מאן דהוא להידרש לשלם בגין הפיצוי, העמלות, או ההוצאות או בקשר עם הסכם פשרה זה. לדוגמה, אם קודם להפיכת הסכם הפשרה לחלוט ומחייב או קודם לביצועו ישתנה שיעור המע"מ במדינת ישראל, לא יהא בכך כדי לשנות מסכום הפיצוי, שיישאר 1,000 דולר ארה"ב למשאית כפול מספר המשאיות.
- 3.2.2 הוצאות ניהול התובענה בסך של 1,433,951.5 דולר ארה"ב (המחושבים ע"פ 40.75 דולר ארה"ב בגין כל משאית) כולל מע"מ ככל שחל, שהמבקש עותר לאשר, ושיועברו לנאמן וממנו למשרד האנגלי Hausfeld (אם יאושר על-ידי בית המשפט, ובשיעור שיאושר על ידו).
- 3.2.3 דמי הנאמן (כהגדרתם בס' 4.3 להלן), הכוללים את עלויות היישום (כהגדרתן בס' 4.4.4 להלן) כולל מע"מ, שישולמו לנאמן מתוך סכום הפיצוי.
- 3.3 מס על סכום הפיצוי, אם וככל שיהיה, ינוכה על ידי הנאמן (כהגדרתו לעיל) בהתאם לחוק, אלא אם כן יוצג לו אישור פטור רלוונטי מניכוי מס במקור. הוצאות ניהול התובענה ודמי הנאמן ינוכו גם הם מסכום הפיצוי על-ידי הנאמן.
- 3.4 עלויות הקשורות לפרסום הסכם פשרה זה ותשלום לבודק, אם ימונה (לעיל ולהלן: "העלויות המוחרגות"), ישולמו על ידי המשיבות 1-6 בנוסף לסכום הפיצוי (למען הסר ספק, הצדדים סבורים שאין צורך למנות בודק ויכללו בבקשה לאישור הפשרה, כהגדרתה להלן, בקשה משותפת שלא למנות בודק).
- 3.5 המשיבות ישלמו, בנוסף על סכום הפיצוי, גם גמול למבקש ושכ"ט עו"ד כמפורט בס' 9 להלן. סכום הפיצוי, בתוספת הגמול ושכ"ט (ומע"מ על הגמול ושכר הטרחה), יהווה את סכום

הפשרה. למען הסר ספק, מובהר ומודגש כי סכום הפשרה הוא מקיף, מלא, סופי ומוחלט, וכי המשיבות 1-6 (כולל הצדדים המשוחררים) לא תידרשנה לשלם ולא תשלמנה כל סכום נוסף מעבר לסכום הפשרה מכל סיבה שהיא (למעט תשלום העלויות המוכרות המפורטות בסעיף 3.4 לעיל).

3.6 המשיבות 1-6 יעבירו את סכום הפיצוי, וכן את סכום הגמול ושכ"ט (והמע"מ על הגמול ושכ"ט הטרחה, כל אחת בהתאם לחלקה כמפורט בסעיף 3.1 לעיל (ובכפוף לאמור בסעיפים 11.4 ו-11.5 להלן) בתוך 30 (שלושים) ימי עסקים מהמועד הקובע לחשבון הבנק של הנאמן (אשר פרטיו יימסרו על ידי הנאמן עד 3 ימים מהמועד הקובע).

3.7 סכום הפיצוי יחולק על ידי הנאמן בהתאם לסעיפים 4.4 ו-5 להלן ולהוראות בית המשפט הנכבד בפסק הדין או בהחלטות אחרות.

3.8 עם ביצוע ההעברות המפורטות בסעיף 3.6 לעיל, ייחשבו המשיבות 1-6 כמי ששילמו את סכום הפיצוי ולמבקש, לב"כ המבקש ו/או לחברי הקבוצה לא תהיה כל תביעה נגד המשיבות 1-6 (ו/או הצדדים המשוחררים) בכל עניין הנוגע לתשלום סכום הפיצוי, לרבות בכל עניין הנוגע לשימוש בסכום הפיצוי או ביחס לחלוקתו בפועל.

4. הגדרת הקבוצה ואופן החלוקה של סכום הפיצוי

4.1 מובהר, כי הסכמת המשיבות 1-6 להגדיר את הקבוצה כמפורט לעיל, אינה מהווה כל הכרה או הודאה מצד המשיבות 1-6 והצדדים המשוחררים בקיומם של חברים כלשהם בקבוצה זו בישראל או בכל טענה אחרת של המבקש ביחס להגדרת הקבוצה.

4.2 בית המשפט יתבקש על ידי הצדדים למנות נאמן בהתאם לסעיף 20(ב)(1) לחוק תובענות ייצוגיות לצורך חלוקת סכום הפיצוי בהתאם לסעיף 3.7 לעיל, ולהורות לנאמן, כחלק מתהליך חלוקת סכום הפיצוי, לזהות בעלי משאיות יד-ראשונה ולחלק את סכום הפיצוי, הכל בהתאם לקבוע בסעיפים 4.4 ו-5.5 להלן. הצדדים יציעו בהמשך נאמן שזהותו תידון ביניהם.

4.3 תשלומים לנאמן ושכרו ייקבעו על ידי בית המשפט (לעיל ולהלן: "דמי הנאמן") וישולמו מתוך סכום הפיצוי. למען הסר ספק, המשיבות 1-6 לא יישאו בכל חבות בגין דמי הנאמן ולא תישאנה בכל אחריות בגין תגמול זה.

4.4 סכום הפיצוי יחולק ויועבר כדלקמן:

4.4.1 מתוך סכום הפיצוי ינוכו תחילה דמי הנאמן והוצאות ניהול התובענה, כהגדרתם בסעיפים 3.2.2 ו-3.2.3 לעיל.

4.4.2 הנאמן יקצה 90% מסכום הפיצוי (בהפחתת מיסים, החזר הוצאות ניהול התובענה ודמי נאמן, כאמור בס' 3.3 לעיל) שהועבר לחשבון הבנק שלו לבעלי משאיות יד ראשונה זכאים כפי שיאותרו על ידו (להלן: "סכום הפיצוי לחברי קבוצת יד ראשונה"), והכול בכפוף לס' 5.9 ו-5.11 להסכם זה.

4.4.3 הצדדים מסכימים כי לצורך פיצוי כל אדם או ישות שנפגעו לכאורה באופן עקיף מההסדרים הנטענים בתובענה, כולל, אך לא רק, חברי קבוצה שאינם בעלי משאיות יד-ראשונה (להלן: "חברי הקבוצה הנוותרים"), ולאור הנסיבות של מקרה זה שהופכות

פיצוי במישרין של כל אחד מחברי הקבוצה הנותרים לבלתי מעשי, מתקיימים ביחס לחברי הקבוצה הנותרים תנאי סעיף 20(ג) (1) לחוק תובענות ייצוגיות, ולכן הם יפנו לבית המשפט, במסגרת הבקשה לאישור הפשרה בבקשה שיוורה כי יתרת הכספים בחשבון הנאמן לאחר תשלום 'סכום הפיצוי לחברי קבוצת יד ראשונה', כהגדרתו בס' 4.4.2 לעיל (ולאחר ניכוי הסכומים הנספחים כאמור בסעיפים 3.2 ו-4.4.1 לעיל) תועבר על ידי הנאמן לקרן שהוקמה בהתאם לסעיף 27א לחוק תובענות ייצוגיות (להלן: "הקרן"), ותיועד במיוחד למטרות ציבוריות הנוגעות לנושא התובענה, לדוגמה, מינת זיהום סביבתי מכלי רכב או אכיפת הוראות בטיחות על משאיות או בטיחות בדרכים. הסכמת המשיבות 1-6 לשלם פיצוי לחברי הקבוצה הנותרים לא תיחשב הודאה שלחברי הקבוצה הנותרים יש עילה כנגד המשיבות או כנגד מי מהן ביחס לענייני התובענה.

4.4.4 כל העלויות הכרוכות בביצוע הסכם זה (למעט העלויות המוחרגות), כולל, אך לא רק, כל הוצאה שתידרש לנאמן כדי למלא את חובותיו/ה, דמי משרד התחבורה הישראלי או תשלומים אחרים שיידרש הנאמן לשלם למשרד התחבורה, כמו גם כל תשלום שיידרש הנאמן לשלם לחברת "אוניה – שפירא" (או לכל גורם אחר מטעם משרד התחבורה לצורך שליחת מכתבי ההודעה, כמפורט בסעיף 5.2 להלן), ככל שיידרש, וכל עלות אחרת שתידרש בתהליך איתור בעלי משאיות יד-ראשונה הזכאים לפיצוי, זיהום ויידועם, הכרעה בתביעותיהם, וחלוקת סכום הפיצוי לחברי קבוצת יד ראשונה לבעלי משאיות יד ראשונה הזכאים לכך בהתאם להסכם הפשרה (יחד, לעיל להלן: "עלויות היישום"), ישולמו על ידי הנאמן מסכום הפיצוי שהועבר אליו/ה, הכל בהתאם להוראות הסכם פשרה זה ולהוראות בית המשפט. למען הסר ספק, המשיבות 1-6 לא יישאו בעלויות היישום ואינן נושאות באחריות כלשהי לעלויות אלה.

4.4.5 ב"כ המבקש יגישו לבית המשפט דו"ח על חלוקת סכום הפיצוי כמפורט בסעיף זה.

5. איתור בעלי משאיות יד-ראשונה וחלוקת סכום הפיצוי לחברי קבוצת יד ראשונה

- 5.1 הנאמן יפעל באופן סביר לזיהוי בעלי משאיות יד-ראשונה הזכאים לפיצוי, בהתחשב באופי ההליך ובזמן שחלף מאז התקופה הרלוונטית.
- 5.2 לצורך זיהוי בעלי משאיות יד-ראשונה ויידועם בדבר זכויותיהם על פי הסכם פשרה זה ועל הליך מימוש זכויותיהם, הנאמן יפנה לבית המשפט ויקבל צווים המופנים למשרד התחבורה, המנחים את משרד התחבורה, או כל אדם מטעמו, לספק לנאמן רשימה של בעלי משאיות יד-ראשונה (להלן: "רשימת הבעלים"), ולשלוח את מכתב ההודעה לבעלי משאיות יד-ראשונה על פי שמותיהם וכתובותיהם, כפי שנרשמו בבסיס הנתונים של משרד התחבורה או של הרשות הרלוונטית.
- 5.3 מובהר, כי הכללת פרטי חברי הקבוצה ברשימת הבעלים שתימסר על ידי משרד התחבורה ו/או מי מטעמו תשמש כראיה לכך שמכתב ההודעה נשלח מטעם משרד התחבורה לחברי הקבוצה הרשומים ברשימת הבעלים, וכי הם יודעו על הוראות הסכם פשרה זה, ולמבקש או למי מהמשיבות או לחברי הקבוצה לא תהיה כל טענה נגד המבקש או המשיבות 1-6 ו/או כל צד שלישי בקשר לאי-הגעה של מכתב ההודעה.
- 5.4 בנוסף לשליחת מכתבי הודעה על ידי משרד התחבורה, או מי מטעמו, יפרסם הנאמן את מכתב ההודעה בעיתונות, בהתאם להוראות בית המשפט בעניין זה.

5.5 הנאמן ישלם את עלויות שליחת מכתבי ההודעה (כמפורט בסעיף 5.2) ואת עלויות הפרסום (כמפורט בסעיף 5.4) מתוך סכום הפיצוי.

5.6 במסגרת מכתבי ההודעה, בעלי משאיות יד-ראשונה יידרשו למלא ולהגיש בקשת פיצוי בדוא"ל או באתר ייעודי שיוקם על ידי הנאמן (להלן: "האתר הייעודי").

5.7 בקשות פיצוי יוגשו בתוך 90 יום מהמאוחר מבין שני מועדים: מועד שליחת מכתבי ההודעה, כמפורט בסעיף 5.2 לעיל, או מועד פרסום מכתב ההודעה בעיתונות, כמפורט בסעיף 5.4 לעיל (להלן: "המועד האחרון להגשת בקשות פיצוי"), באמצעות מילוי טופס בקשת פיצוי באתר הייעודי או משלוחו באמצעות דוא"ל, כמפורט בסעיף 5.6 לעיל. בקשות פיצוי שיוגשו עד למועד האחרון להגשת פיצוי יוכרעו על-ידי הנאמן. בקשות פיצוי שהוגשו לאחר המועד האחרון להגשת בקשות פיצוי יידחו. לאחר חלוף המועד האחרון להגשת בקשות פיצוי, לא ניתן יהיה להגיש בקשות פיצוי, ובעלי משאיות יד-ראשונה שלא הגישו בקשת פיצוי במועד יאבדו את זכאותם לכל פיצוי, מבלי לגרוע מהשלכות הסכם הפשרה עליהם כמפורט בסעיף 7 להלן.

5.8 רק בעלי משאיות יד-ראשונה ששמותיהם הופיעו ברשימת הבעלים, שהגישו בקשת פיצוי כמפורט בסעיפים 5.6 ו-5.7 לעיל, ושבקשות הפיצוי שלהם אושרו על ידי הנאמן (להלן: "בעלי משאיות יד-ראשונה הזכאים") יהיו זכאים לפיצוי ישיר כמפורט בסעיף 5.9 להלן.

5.9 בהתבסס על בקשות הפיצוי שהתקבלו ואושרו בהתאם לסעיפים 5.6-5.8 לעיל, הנאמן יחשב את הסכום המגיע לכל בעל משאית יד-ראשונה זכאי (סכום הפיצוי לחברי קבוצת יד ראשונה, בחלוקה למספר המשאיות, כהגדרת המונח לעיל) כפול מספר המשאיות של אותו בעל משאית יד-ראשונה שבקשת הפיצוי שלו בגין התקבלה ואושרה.

למען הסר ספק, הנאמן רשאי לאשר למי מבעלי המשאיות יד-ראשונה זכאות בגין חלק מן המשאיות שלפי הנטען נרכשו על ידו בתקופה הרלוונטית, ולא בגין משאיות אחרות שבקשר אליהן הוגשה בקשת פיצוי.

5.10 הנאמן יעביר לכל אחד מבעלי משאיות יד-ראשונה הזכאים את הסכום המגיע לאותו בעל משאית זכאי. טרם התשלום הנאמן יפעל לניכוי מס שיידרש, אם יידרש, לפי דין.

5.11 כל יתרה מסכום הפיצוי לחברי קבוצת יד ראשונה שאותה הנאמן לא יכול היה להעביר לבעלי משאיות יד-ראשונה הזכאים, מכל סיבה שהיא, תועבר לקרן, ותיועד במיוחד למטרות ציבוריות הנוגעות לנושא ההליך המשפטי, כמפורט בסעיף 4.4.3 לעיל.

6. בית המשפט המוסמך ודיווח על ביצוע הפשרה

6.1 בית המשפט המוסמך לפרש הסכם זה וליתן הוראות בנוגע ליישומו הוא בית המשפט כהגדרתו בסעיף 1.5 לעיל, וכל צד להסכם זה רשאי לפנות לבית המשפט בעניינים הקשורים להסכם זה. יובהר כי במקרים כאלו, יישא כל צד בעצמו בהוצאותיו המשפטיות.

6.2 הנאמן רשאי לפנות לבית המשפט כדי לקבל הוראות לאיתור בעלי משאיות יד-ראשונה, בנוגע להכללתו או הדרתו של כל אדם או ישות מקבוצת בעלי משאיות יד-ראשונה הזכאים, בנוגע להוכחת היקף הזכאות של בעלי משאיות יד-ראשונה הזכאים, בנוגע לביצוע תשלומים לקרן לפי סעיף 27א לחוק תובענות ייצוגיות, בנוגע לאישור עלויות היישום הנדרשות למילוי חובותיו/ה, ובנוגע לכל עניין אחר הקשור ליישום בפועל של הסכם זה, ככל שהוא נמצא

באחריותו של הנאמן. העלויות הכרוכות בבקשה כאמור שמוגשת על ידי הנאמן ייחשבו כחלק מעלויות היישום.

6.3 תקנה 14 לתקנות תובענות ייצוגיות תחול על הנאמן, בשינויים המחויבים, והנאמן יגיש לבית המשפט דין וחשבון על ביצוע פעולותיו כמפורט שם, וכל דיווח והצהרה אחרים שבית המשפט עשוי להוחרת עליהם.

7. מעשה בית דין, ויתור ושחרור

7.1 עם אישור הסכם הפשרה ומתן תוקף של פסק דין להסכם פשרה זה, ייווצר מעשה בית דין סופי ומחייב, אשר ימנע כל טענה נגד כל אחת מהמשיבות 1-6 והצדדים המשוחררים (או מי מהם), מצד המבקש או מצד מי מחברי הקבוצה, בנוגע לענייני התובענה.

7.2 בכפוף לאישור הסכם הפשרה ולכניסתו לתוקף, המבקש וכל אחד מחברי הקבוצה מוותרים ומשחררים כל אחת מהמשיבות 1-6, ביחד ולחוד, ואת הצדדים המשוחררים, שחרור וויתור סופיים, בלתי מותנים, בלתי הפיכים ומוחלטים, ביחס לכל טענה ו/או דרישה ו/או תביעה מטעם המבקש ו/או חברי הקבוצה או מי מהם בכל עניין מענייני התובענה. כן מתחייבים חברי הקבוצה, המבקש, ובאי כוח המבקש שלא להגיש, בעצמם ו/או באמצעות אחרים, כל סוג של תביעה (במישרין או בעקיפין) נגד מי מהמשיבות 1-6 והצדדים המשוחררים (או כל אחד מהם) ביחס לכל עניין מענייני התובענה (במישרין או בעקיפין). הוויתור והשחרור האמורים יחולו גם לטובת הצדדים המשוחררים. למען הסר ספק, הוויתור והשחרור האמורים ביחס לכל אחת מהמשיבות 1-6 ולצדדים המשוחררים חלים על כל אחד ואחד מהם, ללא קשר לאופי האחריות הנטענת לגביהם, לסוגיה (עיקרית, משנית או אחרת) ולקשר שלה לחבות של כל צד אחר.

8. מניעת תביעות שיפוי או השתתפות

8.1 המבקש ובאי כוח המבקש מתחייבים שלא לסייע בכל צורה שהיא, במישרין ו/או בעקיפין, לרבות בדרך של מסירת מידע כלשהו, לכל אדם, גוף, תאגיד, רשות וכל גורם אחר, בהעלאת דרישות ו/או תביעות ו/או בנקיטת הליכים כלשהם נגד מי מהמשיבות 1-6 ו/או הצדדים המשוחררים בכל עילת תביעה הנזכרת ו/או הנובעת מהתובענה ושצמחה עד למועד הסכם פשרה זה ו/או בקשר עם כל עניין מענייני התובענה, הכול כפוף להוראות הדין החל.

8.2 הצדדים מאשרים כי המבקש או חבר קבוצה אחר עשויים לנהל הליכים אחרים כלשהם נגד ישויות אחרות בגין ענייני התובענה, ומאשרים ומסכימים כי הסכם פשרה זה נועד, בין היתר, (א) להסדיר את כל התביעות נגד הצדדים המשוחררים בקשר לענייני התובענה ולמנוע את האפשרות שלמי מהצדדים המשוחררים תהא חבות נוספת כלשהי בקשר לענייני התובענה; וכן (ב) למנוע כל תביעת שיפוי או השתתפות נגד מי מהצדדים המשוחררים מטעם ישויות אחרות כלשהן בנוגע לענייני התובענה. על כן מוסכם כי אם יתבקש בית משפט בכל תובענה שהיא, ובכלל זה במסגרת הליכים המתקיימים בבקשת האישור, לקבוע את חבותן של ישויות אחרות כלשהן, או לקבוע את הנזקים שבגינם הן תשלמנה למבקש או לחברי הקבוצה סכום כלשהו, כי אז המבקש וחברי הקבוצה מתחייבים:

8.2.1 לעתור תחילה לבית המשפט הדין באותו הליך כדי שבית המשפט יקבע את חבותם של הצדדים המשוחררים (או הנזקים שעליהם לשלם), בנפרד או במובחן משל ישויות אחרות, ויחייב את הישויות האחרות לשלם רק את הנזקים או התשלומים האחרים שאינם מיוחסים למי מהצדדים המשוחררים (כך שבעניין מעשי חבותן של ישויות אחרות תופרד מחבות הצדדים המשוחררים, וישויות אחרות כלשהן לא יחויבו

בתשלום כלשהו בגין חלקם של הצדדים המשוחררים). למען הסר ספק, המבקש או חברי הקבוצה, לפי העניין, מתחייבים לפעול באופן זה גם ביחס לכל תביעה הנובעת ממכירת משאיות המשיבות 6-1 בישראל, ובכלל זה לכל תביעה הנוגעת לכל עניין הקשור בטכנולוגיות הפליטה למשאיות הנדרשות לפי תקנים יורו 3 עד יורו 6, ל"הפסדי מטריה" ("Umbrella losses") (הכוונה לכל אובדן או נזק הקשור למשאיות שיוצרו על ידי גוף שאינם המשיבות 6-1, לרבות החברות המסונפות שלהן), ל"אובדן כמות" (הכוונה לכל אובדן או נזק הנובעים מהפסד שספג תובע צד שלישי / חבר קבוצה בגין הפחתה במכירות של אותו תובע צד שלישי / חבר קבוצה של משאיות המשיבות 6-1, לרבות החברות המסונפות שלהן, לדוגמה, בתפקידו כמשווק או יבואן, שנגרם מענייני התובענה) ול"הפסדי חדלות פירעון" (חבויות המיוחסות למי מהמשיבות 6-1 בקשר עם טענה כי ישויות אחרות כלשהן או מי מהחברות המסונפות להן או הקשורות בהן הפכה (הפכו) חדלת/ פירעון, באופן שכתוצאה מכך, לא ניתן לקבל פיצוי מלא מאותן ישויות אחרות), הכל באופן שהמשיבות 6-1 יישאו בחבות נפרדת (ולא יחד ולחוד עם ישויות אחרות כלשהן).

8.2.2 לנכות מהנזקים הנתבעים מישויות אחרות כלשהן, את הגדול מבין הסכומים הבאים:

8.2.2.1 סכום המשקף את שיעור האחריות היחסית של הצדדים המשוחררים לענייני התובענה כפי שייקבע על ידי בית המשפט בהתאם לסעיף 8.2.1 לעיל, ושהצדדים המשוחררים היו נדרשים לשלם, במישרין או בעקיפין, אלמלא הסכם זה.

8.2.2.2 סכום הפיצוי לפי הסכם פשרה זה.

8.2.3 אם מי מבין המשיבות 6-1 לא תחויב על ידי בית המשפט לשלם את חלקה היחסי כמפורט בסעיף 3.1 לעיל משום שהסכם הפשרה נדחה ביחס אליה, הסכם הפשרה יחול רק על מי מהמשיבות 6-1 אשר חויבו לשלם את חלקן היחסי. בתרחיש זה, התביעה תימשך נגד כל משיבה שהסכם הפשרה אינו חל עליה על מלוא סכומה, פחות חלקן של המשיבות שהתפשרו, וזאת בנוסף לכך שחלקה היחסי של המשיבה שהסכם הפשרה לא אושר ביחס אליה כמפורט לעיל בסעיף 3.1 יופחת מסכום הפיצוי. בנוסף, הסכום המומלץ לגמול ושכר טרחה יופחת בהתאם לחלקה היחסי של המשיבה הרלוונטית, ובהתאם ליחס הסכומים הנקובים בסעיף 3.1 לעיל. בנוסף, מי מהמשיבות 6-1 שהסכם הפשרה לא אושר ביחס אליה לפי סעיף זה תיחשב כ-"ישות אחרת" – היינו, כישות שאינה צד להסכם פשרה זה ואינה מן הצדדים המשוחררים.

8.2.4 אם מי מבין המשיבות 6-1 שהסכם הפשרה אושר לגביה לא תשלם את חלקה היחסי כמפורט בסעיף 3.1 לעיל (לדוגמה: בשל חדלות פרעון או מכל סיבה אחרת) (להלן: "משיבה שאינה משלמת"), אזי מכיוון שהחבות של כל משיבה לפי הסכם זה היא לחוד, ולא ביחד ולחוד, כל משיבה שאינה משלמת תשלם על כל תקופת פיגור העולה על 30 ימים (תקופת "גרייס"), ריבית פיגורים בשיעור של פריים +2% לחודש, שתתווסף לסכום החוב מידי חודש. עברו שלושה חודשים ולא שולם סכום החוב במלואו, ניתן יהיה לנקוט נגד משיבה שאינה משלמת בהליכי הוצאה לפועל, שבמהלכם תמשיך ריבית הפיגורים להצטבר כרגיל (פריים +2% לחודש), וזאת עד תשלום מלוא החוב בצירוף שכ"ט עו"ד והוצאות גביה, ככל שיהיו. מוסכם ומובהר כי המבקש יהיה רשאי לגבות את חיובה של משיבה שאינה משלמת ישירות בהליכי הוצאה לפועל. פסק דין המאשר הסכם פשרה זה ייחשב כפסק דין כספי לחיוב קצוב של המשיבה שאינה משלמת בגובה התשלום שהיא צריכה לשלם לפי הסכם פשרה זה.

8.3 מכל מקום, המבקש וחברי הקבוצה מתחייבים שלא לתבוע, ובכל מקרה שלא לגבות, מכל ישות אחרת (או מכל חברה המסונפת אליה או הקשורה בה) נזקים המקנים לה זכות שיפוי כלפי המשיבות 6-1 או הצדדים המשוחררים או מי מהם. המבקש וחברי הקבוצה פוטרים כל ישות אחרת מחבות לכל פיצוי ביחס לחלקן של המשיבות 6-1 (והצדדים המשוחררים) כאילו אחריותן של המשיבות 6-1 הייתה נפרדת ולא יחד ולחוד.

8.4 המבקש, ב"כ המבקש וחברי הקבוצה מתחייבים לנקוט בכל הצעדים הנדרשים על מנת לוודא שהם אינם מגישים, בעצמם ו/או באמצעות אחרים, כל סוג של תובענה (במישרין או בעקיפין) כנגד כל אדם או ישות, לגבי כל סכום שבגיננו יהיו אדם או ישות כלשהי זכאים לשיפוי ו/או להשתתפות מהמשיבות 6-1 בקשר עם ענייני התובענה.

8.5 אין בהוראות הסכם פשרה זה כדי לגרוע מכל זכות או טענה העומדת לכל אחת מהמשיבות 6-1 (והצדדים המשוחררים) כנגד כל תביעה (בין אם תביעת שיפוי או השתתפות, ובין תביעה אחרת) שתוגש נגד מי מהם, אם תוגש, על ידי כל אדם או ישות אחרים בקשר עם ענייני התובענה.

9. המלצה מוסכמת בדבר גמול למבקש ושכר טרחת באי-כוחו

9.1 מוסכם כי בבקשה לאישור הפשרה (כהגדרתה להלן), ומסיבות הקבועות בה, תוגש המלצה משותפת של הצדדים לבית המשפט למתן גמול מיוחד למבקש ושכ"ט עורך הדין לב"כ המבקש (עו"ד ד"ר ברעם ועו"ד יעקב סבו), בסך כולל של 163 דולר ארה"ב בתוספת מע"מ כדון (היינו, 192.34 דולר ארה"ב כולל מע"מ) במכפלת מספר המשאיות, בצירוף גמול ושכר טרחה באותו שיעור (163 דולר ארה"ב בתוספת מע"מ כדון) כפול מספר המשאיות שלגביהן ניתנה על ידי תעבורה הודעת פרישה כאמור בסעיף 3.1 לעיל. שכר הטרחה לב"כ המבקש והגמול למבקש ישולמו על-ידי MAN, V/RT, Daimler, Iveco ו-DAF – כל אחת כפי חלקה, בהתאם ליחס הסכומים הנקובים בסעיף 3.1 לעיל (כאשר לחלק שישולם על ידי DAF יתווסף, כאמור, שכר טרחה וגמול בגין המשאיות שלגביהן ניתנה הודעת הפרישה של תעבורה). למען הסדר הטוב מודגש כי הודעת הפרישה של תעבורה ניתנה לאחר שהצדדים כבר ניהלו ביניהם משא ומתן והגיעו להסכמות לגבי גובה הפיצוי למשאית והגמול ושכר הטרחה המומלצים בגין כל משאית, ולפיכך ההסכמה בין המבקש לבין DAF בעניין הגמול ושכר הטרחה בגין המשאיות שלגביהן ויתרה תעבורה על זכותה לקבלת פיצוי לא באה על חשבון סכום הפיצוי לחברי הקבוצה, אלא בנוסף לו.

9.2 מוצע כי הגמול למבקש יעמוד על סך של \$35,000 (שלושים וחמישה אלף דולר ארה"ב) בתוספת מע"מ כדון, היינו \$41,300 כולל מע"מ (ארבעים ואחד אלף ושלוש מאות דולר ארה"ב), אך אם יקבע בית המשפט גמול בשיעור אחר, תשתנה המלצת הצדדים ביחס לשכר הטרחה כך שבכל מקרה הגמול ושכר הטרחה לא יעלו על סך של \$163 בצירוף מע"מ כדון, היינו \$192.34 במכפלת מספר המשאיות (בצירוף המשאיות שלגביהן ניתנה הודעת הפרישה של תעבורה).

9.3 אם אחוז המע"מ במדינת ישראל ישתנה, הסכום הכולל שתשלמנה המשיבות עבור הגמול ושכר הטרחה (היינו \$192.34 למשאית) לא ישתנה, כך שאם שיעור המע"מ יעלה על 18% יספגו המבקש וב"כ את העלייה, ולהפך.

9.4 במקרה של פרישה של מי מהמשיבות מהסכם פשרה זה בהתאם להוראות סעיף 11.4 להלן, יופחתו הגמול ושכר הטרחה בשיעור חלקה היחסי של אותה משיבה בהתאם ליחס הסכומים הנקובים בסעיף 3.1 לעיל (ובכפוף לאמור בסעיף 9.1 לעיל).

10.1 לא יאוחר מ-7 (שבעה) ימי עסקים (בישראל) לאחר חתימת הסכם פשרה זה, יגישו הצדדים לבית המשפט בקשה לאישור הסכם הפשרה, בנוסח המצורף להסכם הפשרה **כנספח 1** (לעיל ולהלן: "**הבקשה לאישור הפשרה**"), בהתאם להוראות סעיף 18 לחוק תובענות ייצוגיות ותקנה 12 לתקנות תובענות ייצוגיות.

10.2 בבקשה לאישור הפשרה, יבקשו הצדדים מבית המשפט, בין היתר:

10.2.1 להורות על עיכוב כל הבקשות וההליכים העומדים בפני בית המשפט במסגרת התובענה, ככל שהם נוגעים למשיבות 1-6, עד שתינתן החלטת בית המשפט בנוגע לאישור הסכם פשרה זה;

10.2.2 להורות על פרסום הודעה בתוך 14 (ארבעה עשר) ימי עסקים בישראל ממועד המצאת החלטת בית המשפט לפיה לא נמצא לדחות על הסף את הבקשה לאישור הפשרה (בהנחה שתינתן החלטה כזו), בשני עיתונים יומיים, שבתמצית תצוין הגשת הבקשה לאישור הפשרה, בהתאם לדרישת סעיף 25(א)(3) לחוק תובענות ייצוגיות, בנוסח המצורף **כנספח 2** (לעיל ולהלן: "**ההודעה הראשונה**");

10.2.3 להורות על מסירת נוסח ההודעה הראשונה בתוך 7 (שבעה) ימי עסקים בישראל ממועד המצאת החלטת בית המשפט כאמור, יחד עם עותקים של הסכם הפשרה, הבקשה לאישור הפשרה והבקשה לאישור, ליועץ המשפטי לממשלה, למנהל בתי המשפט, לממונה על התחרות, ולכל ישות אחרת כפי שבית המשפט הנכבד עשוי לראות לנכון, בהתאם להוראות סעיף 18(ג) לחוק תובענות ייצוגיות ותקנה 12(ד) לתקנות תובענות ייצוגיות;

10.2.4 להורות כי כל אדם הנכלל בקבוצה או המבקש להיות חבר בה או המבקש שלא להיות חבר בה, יהיה רשאי להגיש את עמדתו ביחס לבקשה לאישור הפשרה בתוך 45 (ארבעים וחמישה) יום ממועד פרסום ההודעה הראשונה;

10.2.5 להורות כי הגופים הקבועים בסעיף 18(ג) לחוק תובענות ייצוגיות ובתקנה 12(ד) לתקנות תובענות ייצוגיות, יוכלו להגיש את עמדתם ביחס לבקשה לאישור הפשרה בתוך 45 (ארבעים וחמישה) יום מהמועד שבו יימסרו להם הסכם הפשרה והבקשה לאשר;

10.2.6 לפסוק, בהתאם לסמכות שניתנה לו בסעיף 19(ב)(1) לחוק תובענות ייצוגיות, כי אין צורך למנות בודק לבחינת הסכם הפשרה ותנאיו;

10.2.7 לאשר הסכם פשרה זה ולתת לו תוקף של פסק דין (לעיל ולהלן: "**פסק הדין**");

10.2.8 להורות, לאחר מתן פסק הדין, על פרסום הודעה שנייה בשני עיתונים יומיים, בהתאם לדרישות סעיף 25(א)(4) לחוק תובענות ייצוגיות;

10.2.9 לקבל את המלצתם המוסכמת של הצדדים, כמפורט בסעיף 9 לעיל, ביחס לתשלום הגמול המיוחד למבקש ושכר הטרחה לב"כ המבקש;

10.2.10 להורות כי עם מתן פסק הדין, ייווצר מעשה בית דין סופי ומחייב, יחד עם ויתור ושחרור מלאים, מוחלטים וסופיים כלפי המשיבות 1-6 והצדדים המשוחררים, כמפורט בסעיף 7 לעיל.

11.1 אם בית המשפט לא יאשר את הפשרה או יחליט כי אישור ההסכם יהיה מותנה בתנאים החורגים מתנאי הסכם הפשרה, בהתאם לסמכותו לפי סעיף 19(ד) לחוק תובענות ייצוגיות, יהיה כל אחד מהצדדים רשאי למסור הודעה בכתב על ביטול הסכם הפשרה או לפרוש מהסכם הפשרה, בהתאם לשיקול דעתו הבלעדי וללא צורך במתן סיבות כלשהן. בתוך 14 (ארבעה עשר) ימי עסקים בישראל מיום קבלת עותק של החלטת בית המשפט. על אף האמור, המבקש לא יהיה רשאי לבטל את הסכם הפשרה בשל כך שבית המשפט לא אישר את הגמול, שכר הטרחה, או הוצאות ניהול התובענה (ובכללן התשלום שהמבקש עותר, במסגרת הבקשה לאישור הסכם הפשרה, לשלם למשרד Hausfeld), כולם או חלקם, התנה את האישור של הגמול, שכר הטרחה, או הוצאות ניהול התובענה, כולם או חלקם, בתנאים או הורה ביחס לאיזה מאלה הוראה אחרת. אם ניתנה הודעה על ביטול או פרישה, ההליכים ימשכו נגד אותה משיבה שנתנה את הודעת הפרישה מהנקודה שבה נעצרו.

11.2 אם יוגש ערעור על פסק הדין ו/או אם תוגש בקשה לביטול פסק הדין, ואם הערעור ו/או הבקשה לביטול פסק הדין, כאמור, יוכרעו באופן שמתקן הוראה מהותית בהסכם הפשרה, כל אחד מהצדדים יהיה רשאי למסור הודעה על ביטול הסכם הפשרה בכתב, בהתאם לשיקול דעתו הבלעדי וללא צורך במתן סיבות כלשהן, בתוך 14 (ארבעה עשר) ימי עסקים בישראל מיום קבלת עותק של פסק דין ו/או החלטה כאמור.

11.3 אם מספר הודעות הפרישה בהתאם לסעיף 18(ו) לחוק תובענות ייצוגיות (להלן: "הודעות פרישה"), שיאושר על ידי בית המשפט יעלה על 5 (חמישה) חברי קבוצה שרכשו משאיות ממשיבה ספציפית או אם שיעור הפיצוי הכללי לו זכאים, לפי הנטען, חברי הקבוצה שפרישתם אושרה על ידי בית המשפט (להלן: "החברים הפורשים") ממשיבה ספציפית עולה על 2% מחלקה של אותה משיבה בסכום הפיצוי לפי סעיף 3.1 לעיל, אותה משיבה ספציפית תהא זכאית (אך לא מחויבת), על פי שיקול דעתה הבלעדי, למסור הודעה בכתב על ביטול ההסכם ביחס אליה תוך 30 (שלושים) ימי עסקים בישראל מהמועד שבו החלטת בית המשפט הנכבד המאשרת את הפרישה של החברים הפורשים, כאמור, תימסר לאותה משיבה. במקרה כזה, הסכם הפשרה יחול ביחס למשיבות אשר לא פרשו מהסכם הפשרה ויחולו בעניין זה הוראות סעיף 11.4 להלן.

11.4 בכל מקרה שבו פרשה אחת או יותר מן המשיבות 1-6 מהסכם הפשרה על ידי מתן הודעה בכתב על פרישה או ביטול, בין בהתאם למנגנון הקבוע בסעיף 11.3 לעיל, ובין בהתאם למנגנון הקבוע בסעיף 11.1 לעיל, אך חלק מן המשיבות 1-6 לא פרשו מהסכם הפשרה ו/או לא ביטלו אותו, לפי העניין (בין אם אין להן את הזכות לעשות זאת ובין אם בחרו שלא לממש זכות זו), הסכם הפשרה יחול רק ביחס למשיבות שלא פרשו ממנו או לא ביטלו אותו. באשר למשיבה שמסרה הודעת ביטול או פרישה (לעיל ולהלן: "המשיבה הפורשת"), הסכם הפשרה יהיה בטל מעיקרו, וסעיף 11.6 יחול. סכום הפיצוי בסעיף 3.1 לעיל והגמול ושכר הטרחה הקבועים בסעיף 9 לעיל יופחתו באופן יחסי בהתאם. המשיבה הפורשת תיחשב כ"ישות אחרת" (כמובנו של המונח בסעי' 8 לעיל) לצרכי הסכם פשרה זה.

11.5 בכל מקרה שבו לאחר פרסום ההודעה הראשונה הוגשו הודעות פרישה ואושרו על ידי בית המשפט, אך המשיבה הרלוונטית לא הגישה הודעת ביטול, סכום הפיצוי לפי סעיף 3.1 לעיל ותורמתה של המשיבה הספציפית לסכום זה, יופחתו בסכום השווה למספר המשאיות שהוצאו מהסכם פשרה זה במכפלת הפיצוי למשאית (כלומר, המספר המצטבר של המשאיות של משיבה ספציפית כאמור, שנרכשו על ידי החברים הפורשים אשר הודעת פרישתם אושרה על

ידי בית המשפט, מוכפל ב-1,000 דולר ארה"ב). גם הגמול ושכר הטרחה הקבועים בסעיף 9 לעיל, ותרומתה של המשיבה הספציפית לגמול ולשכר הטרחה, יופחתו באופן דומה (היינו בסכום השווה למספר המשאיות שהוצאו מהסכם פשרה זה במכפלת הגמול ושכר הטרחה לכל משאית – \$192.34 כולל מע"מ). למען הסר ספק מובהר כי האמור בסעיף זה אינו חל על הודעת הפרישה של תעבורה הנזכרת בסעיף 3.1 לעיל, וכי סכום הפיצוי הנקוב בסעיף 3.1 כבר מגלם את הפחתת המשאיות לפי הודעת פרישה זו.

11.6 במקרה של ביטול הסכם פשרה זה או פרישה ממנו על יסוד אחד התרחישים המפורטים בסעיף 11 זה או מכל סיבה אחרת, מוסכם על הצדדים כי הסכם הפשרה, כמו גם הבקשה לאישור הפשרה, וכל מה שנכתב, נטען והוחלף בהקשר זה, יהיה בטל מעיקרו, ככל שהדבר נוגע למשיבה הרלוונטית, כאילו מעולם לא נחתם מלכתחילה, ולא ניתן יהיה לעשות כל שימוש בהסכם הפשרה ו/או בבקשה לאישור הפשרה ו/או בטיטוטות של מסמכים אלה ו/או במידע או בנתונים שהוחלפו בין הצדדים לצורך גיבוש הסכם הפשרה ו/או הבקשה לאישור הפשרה, בכל הליך משפטי מכל סוג נגד המשיבה הרלוונטית או על ידה, ודבר מאלה לא ישמש את הצדדים כראיה נגד המשיבה הרלוונטית או על ידה בכל דרך שהיא. המבקש יחזור לנהל את התובענה בבית המשפט מהנקודה בה נעצרה נגד כל משיבה רלוונטית כאמור, והוראות הסכם זה לא יגרעו ו/או יפגעו באיזו מטענות מי מהצדדים.

12. שונות

- 12.1 הסכם פשרה זה מכיל את כל ההסכמות בין הצדדים, ומגבש וממצה באופן בלעדי וסופי את כל ההסכמות באשר לתוכנו. הסכם הפשרה ונספחיו מהווים מערך שלם של מצגים והסכמים, וככאלה, הם מהווים יחידה אחת שלא ניתן להפריד בין חלקיה.
- 12.2 לא יהיה תוקף לכל תיקון, שינוי או תוספת להסכם הפשרה אלא אם נעשה בכתב ונחתם בידי הצדדים. לא תיטען כל טענה בנוגע לשינוי הסכם הפשרה בעל-פה. כמו כן, בטל כוחם של כל מצג ו/או הסכמה שניתנו טרם חתימת הסכם הפשרה.
- 12.3 הצדדים מתחייבים לפעול בתום לב בקיום הסכם הפשרה ולבצע את כל הפעולות ולחתום על כל המסמכים, ההסכמות, הטפסים וההודעות, ככל שיידרש, למטרת מילוי הוראותיו של הסכם פשרה זה.
- 12.4 במקרה של סתירה כלשהי בין הוראות הסכם הפשרה לבין הוראותיו של כל אחד מהנספחים לו, יגברו הוראות הסכם הפשרה.
- 12.5 הסכם פשרה זה נחתם ומוגש לאישור בית המשפט הנכבד בעברית.
- 12.6 כתובות הצדדים למשלוח הודעות, ולצורך ביצוע הסכם פשרה זה, יהיו כמפורט בראש הסכם הפשרה. הודעות הנשלחות על ידי צד אחד לאחר, ייחשבו כאילו התקבלו על ידי הצד המקבל, אם ההודעה תימסר באופן אישי ותוטבע בחותמת של משרד עורכי הדין של ב"כ הצד המקבל. תאריך הקבלה ייחשב כתאריך המופיע על חותמת הקבלה.
- 12.7 על הסכם פשרה זה ניתן לחתום במספר עותקים, שכל אחד מהם ייחשב כעותק מקורי, ויחד ייחשבו כהסכם אחד. מסירה של עותקים חתומים באמצעים אלקטרוניים תיחשב כמחייבת ותקפה.

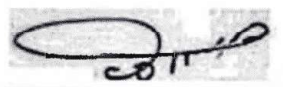
לראיה, באו הצדדים על החתום:

יעקב סבו, עו"ד

ד"ר אורי ברעם, עו"ד

ב"כ המבקש

		
Renault Trucks SAS	Volvo Lastvagnar AB	ניבה ברג-לבנת, עו"ד
משיבה 3	משיבה 2	מיתר ושות'
		ב"כ משיבה 1

יוסי אשכנזי, עו"ד
הרצוג פוקס גאמן ושות'
ב"כ משיבה 6

אורלי נשיץ, עו"ד
נשיץ, ברנדס, אמיר ושות'
ב"כ משיבה 5

ד"ר איתי פלדור, עו"ד
ארנון, תדמור-לוי
ב"כ משיבה 4

לראיה, באו הצדדים על החתום:

ד"ר אורי ברעם, עו"ד

יעקב סבו, עו"ד

ב"כ המבקש

Renault Trucks SAS

משיבה 3

Volvo Lastvagnar AB

משיבה 2

ניבה ברג-לבנת, עו"ד

מיתר ושות'

ב"כ משיבה 1

יוסי אשכנזי, עו"ד

הרצוג פוקס נאמן ושות'

ב"כ משיבה 6

אורלי נשיץ, עו"ד

נשיץ, ברנדס, אמיר ושות'

ב"כ משיבה 5

ד"ר איתי פלדור, עו"ד

ארנון, תדמור-לוי

ב"כ משיבה 4

לראיה, באו הצדדים על החתום:

יעקב סבו, עו"ד

ד"ר אורי ברעם, עו"ד

ב"כ המבקש

Renault Trucks SAS

Volvo Lastvagnar AB

ניבה ברג-לבנת, עו"ד

משיבה 3

משיבה 2

מיתר ושות'

ב"כ משיבה 1

2

יוסי אשכנזי, עו"ד

אורלי נשיץ, עו"ד

ד"ר איתי פלדור, עו"ד

הרצוג פוקס נאמן ושות'

נשיץ, ברנדס, אמיר ושות'

ארנון, תדמור-לוי

ב"כ משיבה 6

ב"כ משיבה 5

ב"כ משיבה 4

נספח 1

נוסח הבקשה לאישור הפשרה

עמ' 20

ת"צ 31367-09-16
בפני כבוד השופט ר' חיימוביץ

בבית המשפט המחוזי מרכז
בלוד

מועד חתימת המסמך: _____
מועד אחרון להגשה: אין

בעניין:

ר.ל.פ.י חקלאות בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד יעקב סבו ו/או אורי ברעם
מרחוב דניאל פריש 3, תל-אביב 6473104
טל': 03-6078888 ; פקס: 03-6078889

המבקש:

- נ ג ד -

MAN Truck & Bus SE .1
באמצעות ב"כ ממושרד מיתר ושות'
דרך אבא הלל סילבר 16, ר"ג 5250608
טל': 03-6103100 ; פקס': 03-6103111

Volvo Lastvagnar AB .2
Renault Trucks SAS .3

באמצעות ב"כ ממושרד פישר ושות'
מדרך מנחם בגין 146, תל אביב 6492103
טל': 03-6944141 ; פקס': 03-6941351

Mercedes-Benz Group AG (לשעבר: Daimler AG) .4
באמצעות ב"כ ממושרד ארנון, תדמור-לוי
מדרך מנחם בגין 132, תל אביב 6701101
טל': 03-6846000 ; פקס': 03-6846001

Iveco S.P.A .5
באמצעות ב"כ ממושרד נשיץ, ברנדס, אמיר ושות' עו"ד
מרחוב תובל 5, תל אביב 6789717
טל': 03-6235000 ; פקס': 03-6235005

DAF Trucks NV .6
באמצעות ב"כ ממושרד הרצוג פוקס נאמן, עורכי דין
מרחוב יצחק שדה 6, תל אביב 6777506
טל': 03-6922020 ; פקס': 03-6966464

Scania AB .7
באמצעות ב"כ עוה"ד חגי דורון ו/או אוריאל פרינץ
ו/או גיתית לוי גרינברג ו/או שרון דניאלי
ממושרד ש. הורוביץ ושות'
מרחוב אחד העם 31, תל-אביב
טל': 03-5670700 ; פקס: 03-5660974

המשיבות:

בקשה לאישור הסדר פשרה בין המבקש לבין המשיבות 1-6

בהתאם לסעיף 18 לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006 (להלן: "החוק"), ולתקנה 12 לתקנות תובענות ייצוגיות, התש"ע-2010 (להלן: "התקנות"), המבקש בבקשה לאישור תובענה ייצוגית (להלן: "המבקש") והמשיבות 1-6 בבקשה לאישור תובענה ייצוגית (המבקש והמשיבות 1-6 יכוננו להלן יחד: "הצדדים") מתכבדים להודיע לבית המשפט הנכבד כי הם הגיעו להסדר פשרה (להלן: "הסדר הפשרה").

העתק הסדר הפשרה מצ"ב כנספח 1.

מהטעמים שיפורטו להלן, בית המשפט הנכבד מתבקש לאשר את הסדר הפשרה וכן :

- א. להורות על עיכוב כל הבקשות וההליכים העומדים בפני בית המשפט הנכבד במסגרת התובענה, כהגדרתה להלן, ככל שהם נוגעים למשיבות 1-6, עד שתינתן החלטת בית המשפט הנכבד בנוגע לאישור הסדר הפשרה (בהנחה שתינתן החלטה כזו).
- ב. להורות על פרסום הודעה בשני עיתונים יומיים בדבר הגשת הבקשה דנא (להלן: "הבקשה") בהתאם לסעיף 25(א)(3) לחוק, לפי הנוסח המצורף כנספח 2 להסדר הפשרה (להלן: "ההודעה הראשונה"), בתוך 14 ימי עסקים בישראל ממועד המצאת החלטת בית המשפט הנכבד לפיה לא נמצא לדחות על הסף את הבקשה לאישור הסדר הפשרה.
- ג. להורות על משלוח ההודעה הראשונה בצירוף העתק מהסדר הפשרה, מהבקשה דנא ומהבקשה לאישור תובענה ייצוגית ליועצת המשפטית לממשלה, לממונה על התחרות ולמנהל בתי המשפט – בהתאם לסעיף 18(ג) לחוק, בתוך 7 ימי עסקים בישראל ממועד המצאת החלטת בית המשפט הנכבד כאמור.
- ד. לקבוע כי בנסיבות העניין ולנוכח הטעמים המפורטים בבקשה מתייחד הצורך במינוי בודק כאמור בסעיף 19(ב)(1) לחוק.
- ה. לאשר את הסדר הפשרה בחלוף חמועד להגשת התנגדויות, ליתן לו תוקף של פסק דין בתובענה נגד המשיבות 1-6 ולהורות על פרסום הודעה בדבר אישור הסדר הפשרה בהתאם לסעיף 25(א)(4) לחוק.
- ו. לקבוע גמול למבקש ושכר טרחה לבאי כוחו בהתחשב בהמלצת הצדדים.
- ז. לפטור מתשלום מחציתה השניה של אגרת בית המשפט.

ואלה נימוקי הבקשה :

א. עיקרי התובענה וההליכים עד כה

1. ביום 13.9.2016 הגיש המבקש בקשה לאישור תובענה ייצוגית נגד המשיבות, 7 יצרניות משאיות (לעיל ולהלן: "בקשת האישור" ויחד עם התביעה: "התובענה"). עניינה של בקשת האישור בטענה בדבר תיאומים והעברות מידע שנערכו לכאורה בין המשיבות משנת 1997 ועד ינואר 2011 בקשר למחירי משאיות במשקל 6 טון ומעלה ובקשר לטכנולוגיות להפחתת פליטות במדינות ה-BEA. בקשת האישור נתמכה, בין היתר, בחוות דעת כלכלית של מר חנן שרון. בית המשפט הנכבד התבקש לפסוק לתברי הקבוצה הנטענת פיצויים בסכום הנזק שנגרם להם (לטענת המבקש) כמפורט בחוות הדעת של מר שרון. יצוין כי בהמשך תוקנה בקשת האישור בהתאם להסדר דיוני שאושר על ידי בית המשפט הנכבד ביום 29.5.2017.
2. בספטמבר 2018 הגישו המשיבות תשובות לבקשת האישור. תשובות אלו נתמכו, בין היתר, בחוות דעת כלכלית של מר מנחם פרלמן, אשר הוגשה כחוות דעת משותפת מטעם המשיבות. במסגרת תשובותיהן דחו כל המשיבות את כל הטענות שהועלו בבקשת האישור על יסוד שורה ארוכה של טענות עובדתיות ומשפטיות. בין היתר הועלו על ידן טענות ההגנה הבאות (אשר המבקש חולק על כולן):

- 2.1. בקשת האישור נעדרת תשתית ראייתית מינימלית ונסמכת כל כולה על החלטת הנציבות האירופית מיום 19.7.2016 (להלן: "החלטת הנציבות"), אשר מהווה עדות מפי השמועה ומשכך אינה קבילה כראיה לאמיתות תוכנה, ואף לא ניתן להכיר בה כראיה קבילה מכח "מסלולי הקבילות" השונים שנטענו על ידי המבקש.
- 2.2. אפילו הייתה החלטת הנציבות קבילה כראיה, ממילא היא אינה רלוונטית באשר היא כלל אינה עוסקת בישראל ואינה יכולה ללמד דבר ביחס לישראל; החלטת הנציבות עוסקת אך ורק בדיני ההגבלים העסקיים של האיחוד האירופאי ומוגבלת להתנהגות שהתרחשה כולה בשטחי האיחוד האירופאי, שעניינה העברות מידע בנוגע למחירי מחירון באירופה. יצוין בהקשר זה, שתביעות שהוגשו **בבתי משפט של האיחוד האירופי על ידי מי שרכשו משאיות מחוץ לאיחוד** נדחו על ידי בתי המשפט באיחוד (המחויבים לממצאי הנציבות) בשל העובדה שלא ניתן ללמוד מהחלטת הנציבות על פגיעה במקומות שמחוץ לאיחוד האירופי.
- 2.3. המבקש לא הוכיח את תחולת הדין הישראלי בעניינו; בהתאם לכלל ברירת הדין בנוזיקין הדין החל הוא דין מקום ביצוע העוולה, ובעניינו כל המעשים המיוחסים למשיבות בוצעו מחוץ לישראל; שאלת תחולתה של דוקטרינת ההשפעות בדין הישראלי טרם הוכרעה ואפילו חלה – המבקש לא הוכיח כי תנאיה מתקיימים במקרה דנא.
- 2.4. המבקש לא הוכיח כי העברות המידע המיוחסות למשיבות מהוות הפרה של חוק התחרות הכלכלית, התשמ"ח-1988, ולא הוכיח כי בעניינו מתקיימים כל היסודות של הסדר כובל כפי שהוגדרו בדין הישראלי. בעוד שבחתאם לדין האירופי העברות מידע מן הסוג האמור עשויות להיות אסורות כשלעצמן, השאלה האם העברות מידע מהוות הפרה של הדין הישראלי היא תלוית נסיבות ומחייבת ניתוח שוק מפורט שלא בוצע על ידי המבקש.
- 2.5. המבקש לא הוכיח כי המעשים המיוחסים למשיבות גרמו נזק בישראל. חוות הדעת של מר שרון לוקה בהנחת המבוקש וכלל אינה מנסה להוכיח קיומו של נזק שנגרם בישראל – לא על ידי ניתוח כלכלי-איכותני של מאפייני השוק הרלוונטי ואף לא על ידי ניתוח אקונומטרי של נתוני המכירות של המשיבות בישראל. מנגד, לפי חוות דעתו של מר פרלמן המעשים המיוחסים למשיבות לא יצרו תנאים לתיאום מחירים בישראל ולכן אין זה סביר שהם הביאו לעליית מחירים, ואף אין בסיס אמפירי לטענה כי מחירי המשאיות בישראל במהלך התקופה הרלוונטית היו גבוהים ביחס לתקופה שלאחריה. יוער בהקשר זה, כי החלטת הנציבות, מעבר לעובדה שעניינה בדין האירופי, אינה קובעת – ואינה מתיימרת לקבוע – כל ממצא ביחס לישראל ולתחרות בה (וזאת גם במנותק משאלת קבילותה של החלטת הנציבות).
- 2.6. המבקש וחברי הקבוצה הנטענת לא רכשו משאיות ישירות מהמשיבות, ומשכך מדובר לכל היותר בנפגעים עקיפים אשר זכות התביעה שלהם מעוררת קשיים ניכרים, בוודאי בנסיבות ענייננו. אמנם המבקש טען כי הנזק שנגרם (לשיטתו) על ידי המשיבות מגולגל במורד שרשרת ההפצה, אלא שבעניינו גם אין מחלוקת כי המבקש וחברי הקבוצה אינם הגורם האחרון בשרשרת ההפצה, וממילא ברור כי ככל שאכן נגרם להם נזק כלשהו כפי הנטען, הם עצמם גלגלו אותו אל לקוחותיהם ולא ספגו בפועל כל נזק אמיתי, ולמצער כי הנזק שספגו נמוך בהרבה משיעור גביית היתר (וזאת גם במנותק מכך שגביית היתר או שיעורה לא הוכחו כלל).

- 2.7. בענייננו לא מתקיימים התנאים לאישור תובענה ייצוגית; בקשת האישור אינה מקיימת את דרישת ההומוגניות וגם הסכומים הנתבעים לכל חבר בקבוצה הנטענת מלמדים כי תובענה ייצוגית אינה הדרך היעילה וההוגנת להכרעה במחלוקת בנסיבות העניין.
3. לאחר הגשת התשובות לבקשת האישור, ובטרם הוגשה על ידי המבקש תגובה לתשובות המשיבות, התנהלו בין הצדדים הליכי גילוי מסמכים ממושכים שארכו מספר שנים. בקשת גילוי המסמכים של המבקש נדחתה תחילה, אולם בהמשך התקבלה בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש (רע"א 6646/19), והדיון בנושא גילוי המסמכים הוחזר לבית משפט נכבד זה. בהמשך לכך הוגשה על ידי המבקש בקשת גילוי מסמכים מעודכנת, אשר בסופו של יום נדחתה ברובה על ידי בית המשפט הנכבד.
4. ביום 15.6.2023 הגיש המבקש תגובה לתשובות לבקשת האישור. תגובה זו נתמכה, בין היתר, בחוות דעת משלימה של מר שרון. במסגרת התגובה המבקש חזר על כל טענותיו ואף הפנה להחלטות שונות של ערכאות שיפוטיות זרות שניתנו לאחר הגשת בקשת האישור ואשר תומכות, לשיטתו של המבקש, בטענות המועלות בבקשת האישור.
5. ביום 15.1.2024 הגישו המשיבות בקשה למחיקת התגובה לתשובות לבקשת האישור ולהוצאת חוות הדעת המשלימה של מר שרון וההחלטות הזרות שאליהן הפנה המבקש מתיק בית המשפט. לחלופין ביקשו המשיבות כי יותר להן להגיש תשובה משלימה. ביום 25.1.2024 התיר בית המשפט הנכבד הגשת תשובה משלימה מטעם המשיבות.
6. ביום 25.4.2024 הגישו המבקש והמשיבה Scania AB, 7 (להלן: "סקניה"), בקשה לאישור הסכם פשרה ביניהם (להלן: "פשרת סקניה"). ביום 2.5.2024 הורה בית המשפט הנכבד כי המבקש וסקניה יפעלו לפרסום הודעה בדבר הבקשה לאישור הסכם הפשרה ויעבירו עותק מבקשה זו ומכתבי הטענות שהוגשו בתיק ליועצת המשפטית לממשלה ולמנהל בתי המשפט. יצוין כבר עתה כי ביום 5.1.2025 הוגשה מטעם היועצת המשפטית לממשלה התנגדות לפשרת סקניה (להלן: "התנגדות היועמ"שית"). ביום 30.1.2025 הוגשה תשובת המבקש להתנגדות היועמ"שית, ביום 13.2.2025 הוגשו תשובת סקניה להתנגדות היועמ"שית, והתייחסות מטעם המשיבות 1-6 להתנגדות היועמ"שית.
7. ביום 7.7.2024 הגישו המשיבות 1-6 תשובה משלימה מטעמן. תשובה משלימה זו נתמכה, בין היתר, בחוות דעת משלימה של מר פרלמן. במסגרת התשובה המשלימה טענו המשיבות 1-6 כי כל הטענות אשר הועלו על ידי המבקש במסגרת התגובה לתשובות לבקשת האישור אינן יכולות לסייע למבקש, וכי דין בקשת האישור להידחות על הסף או, לחלופין, לגופה – הן מבחינה עובדתית, הן מבחינה משפטית והן בשל טעמים שבמומחיות כפי שפורטו גם בחוות הדעת המשלימה של מר פרלמן. המבקש מצדו חולק על טענות המשיבות 1-6.
8. במצב הדברים הנוכחי, כל אחד מהצדדים סבור כי הדין עמו, וכי יש לו טענות טובות להוכחת עמדתו. עם זאת, מתוך שקילה של הסיכויים והסיכונים, הצדדים באו ביניהם בדברים ובעקבות כך כל אחד מהם הגיע לכלל מסקנה כי טובת העניין מצדיקה הסדרת מלוא המחלוקות והפלוגתאות שבין הצדדים על דרך הפשרה.

9. כך, המבקש סבור כי דין בקשת האישור להתקבל במלואה על יסוד עובדות, ממצאים וטיעונים אשר הוגשו לבית המשפט הנכבד במסגרת בקשת האישור והתגובה לתשובות לבקשת האישור, לרבות החלטות הנציבות וערכאות שיפוטיות במדינות שונות באירופה המלמדות – לשיטת המבקש – על קיומם של החסדרים הנטענים ברמת הוכחה מספקת, על כך שישראל לא הוחרגה מחסדרים נטענים אלה, ועל כך שחברי הקבוצה הנטענת ספגו נזקי ממון כתוצאה מאותם חסדרים נטענים; כל זאת באופן המצדיק את קבלתה של בקשת האישור ואף של התביעה הייצוגית לגופה. עם זאת, המבקש סבר כי נוכח העלויות והסיכונים הכרוכים בניהול ההליך, נוכח טענות ההגנה של המשיבות 1-6, ובשים לב לכך שהסדר הפשרה יביא לסיום ההליכים בתובענה שבכותרת, טובת הקבוצה הנטענת מצדיקה התקשרות בהסדר הפשרה.

10. המשיבות 1-6 מצידן סבורות כי דין בקשת האישור להידחות, כי אין כל יסוד לטענות המועלות נגדן בכתבי הטענות מטעם המבקש, וכי אין באמור בכתבי טענות אלה כדי להקים נגדן עילת תביעה כלשהי, ובפרט עילת תביעה ייצוגית. לפיכך, המשיבות 1-6 סבורות כי סיכוייה של התביעה להתקבל קלושים, אם לא פחות מכך. חרף זאת, ומבלי להודות (בין במישרין ובין בעקיפין) באיזו מהטענות שהועלו בכתבי הטענות מטעם המבקש, המשיבות 1-6 מצאו לנכון להתקשר בהסדר הפשרה לפני משורת הדין, ובכך להימנע מהמשך ניהול הליכים משפטיים ארוכים ומורכבים בישראל, הכרוכים בהוצאות כבדות, בהסטת משאבי ניהול ובעלויות אחרות; כל זאת על אף שהמשיבות 1-6 סבורות כי באמור בכתבי הטענות מטעם המבקש אין כל יסוד.

11. בנסיבות אלו, חלף המשך ניהול הליכים משפטיים ארוכים, נשיאה בהוצאות נכבדות וצריכת זמן שיפוטי יקר, הצדדים מעדיפים לסיים את ההליכים ביניהם בדרך של פשרה. הצדדים סבורים כי הסדר הפשרה המובא בזה לאישורו של בית המשפט הנכבד מאזן באופן ראוי בין האינטרסים של כל אחד מהצדדים, כמו גם של חברי הקבוצה הנטענת, ומשקף נכונה את הסיכויים והסיכונים של כל אחד מהצדדים במסגרת התובענה. בהתאם לכך, הצדדים סבורים כי הסדר הפשרה ראוי, הוגן וסביר וכי סיום ההליך בהסדר פשרה זה הוא הדרך היעילה וההוגנת להכרעה במחלוקת בנסיבות העניין.

12. להלן יפורטו עיקרי הסדר הפשרה וכן כל יתר העניינים הדורשים פירוט בהתאם לתקנה 12 לתקנות. למען הסר ספק יובהר, כי במקרה של אי בהירות או חוסר התאמה בין האמור בבקשה זו לבין האמור בהסדר הפשרה עצמו תגבר לשונו של הסדר הפשרה.

ב. עיקרי הסדר הפשרה

ב.1. הגדרת הקבוצה שעליה חל ההסדר

13. הקבוצה שעליה חל הסדר הפשרה (להלן: "הקבוצה") היא:

כל מי שרכש בישראל משאיות במשקל 6 טון ומעלה בתקופה הרלוונטית בהגדרתה בהסדר הפשרה, קרי החל מתאריך 17.1.1997 ועד ליום 18.1.2011.

14. יובהר, כי הסכמתן של המשיבות 1-6 להגדרת הקבוצה הנ"ל למטרת הסדר הפשרה אינה מהווה כל הכרה או הודאה מצידן בקיומם של חברים כלשהם בקבוצה זו בישראל או בכל טענה אחרת שהעלה המבקש ביחס להגדרת הקבוצה. התקופה הרלוונטית נקבעה בהתאם לתקופת ההפרה הנטענת כפי שנקבעה בהחלטת הנציבות.

2.ב. התשלום לחברי הקבוצה

15. כנגד ויתור מלא, סופי ומוחלט על כל הטענות, הדרישות והתביעות של המבקש וחברי הקבוצה נגד המשיבות 1-6 והצדדים המשוחררים (כהגדרתם בהסדר הפשרה), המשיבות 1-6 יעבירו לחשבון הבנק של הנאמן אשר ימונה על ידי בית המשפט הנכבד (בהתאם לסעיף 4.2 להסדר הפשרה) סך כולל, סופי ומוחלט של 1,000 דולר ארה"ב (להלן: "**הפיצוי למשאית**"), כפול מספר המשאיות מתוצרת המשיבות 1-6 שנמכרו בישראל לבעלי משאיות יד ראשונה (כהגדרתם בהסדר הפשרה) במהלך התקופה הרלוונטית ואשר לא ניתנו לגביהן הודעות פרישה – העומד על 33,643 משאיות (להלן: "**מספר המשאיות**"). הסכום הכולל המתקבל ממכירת הפיצוי למשאית במספר המשאיות (להלן: "**סכום הפיצוי**") ישולם על ידי המשיבות 1-6 בהתאם לחלוקה שלהלן:

15.1. המשיבה 1, MAN Truck & Bus SE, תשלם סך כולל, סופי ומוחלט של 5,461,000 דולר ארה"ב.

15.2. המשיבות 2-3, Volvo Lastvagnar AB ו-Renault Trucks SAS, תשלמנה סך כולל, סופי ומוחלט של 13,084,000 דולר ארה"ב.

15.3. המשיבה 4, Mercedes-Benz Group AG, באמצעות Daimler Truck AG, תשלם סך כולל, סופי ומוחלט של 4,220,000 דולר ארה"ב.

15.4. המשיבה 5, Iveco S.P.A, תשלם סך כולל, סופי ומוחלט של 3,247,000 דולר ארה"ב.

15.5. המשיבה 6, DAF Trucks NV, תשלם סך כולל, סופי ומוחלט של 7,631,000 דולר ארה"ב.¹

למען הסר ספק יובהר כי הסכומים דלעיל שאותם ישלמו המשיבות נקבעו ביחס לכל משיבה בנפרד, בהתאם למספר המשאיות שנמכרו על ידה ונכללות בהגדרת הקבוצה, ולא כאחוז מתוך סכום הפיצוי הכולל.

16. סכום הפיצוי כולל את כל מרכיבי הפיצוי, הריבית, העמלות וההוצאות הכרוכות בניהול ההליך ובהסדר הפשרה ובכלל זה גם כל הוצאה, עלות יועצים ועלות מימושו של הסדר הפשרה (למעט העלויות המוחרגות, כמוגדר בסעיף 3.4 להסדר הפשרה), לרבות כל סכום מע"מ שיש לשלם בגינם. לדוגמה, במקרה שטרם הפיכת הסדר הפשרה לסופי ומחייב שיעור המע"מ בישראל ישתנה, לא יהא בכך כדי לשנות מסכום הפיצוי, שיישאר 1000 דולר למשאית כפול מספר המשאיות.

17. סכום הפיצוי יועבר לחשבון הבנק של הנאמן בתוך 30 ימי עסקים בישראל מהמועד בו החלטת בית המשפט הנכבד לאשר את הסדר הפשרה תהפוך חלוטה (להלן: "**המועד הקובע**"). בהתאם להסדר הפשרה, עם העברת סכום הפיצוי לחשבון הבנק של הנאמן, ייחשבו המשיבות 1-6 כמי ששילמו את סכום הפיצוי, והנאמן יהיה אחראי להעברת סכום הפיצוי וחלוקתו בהתאם להוראות הסדר הפשרה והוראות בית המשפט הנכבד. ניכוי מס ככל שיהיו, הוצאות ניהול התובענה, ודמי הנאמן ישולמו על ידי הנאמן, מתוך סכום הפיצוי.

¹ ביחס למספר המשאיות מתוצרת DAF מובהר כי המספר הכולל של משאיות DAF שנמכרו בישראל לבעלי משאיות יד-ראשונה בתקופה הרלוונטית עומד על 9,177 משאיות, אולם ביחס ל-1,546 משאיות אשר נרכשו על ידי תעבורה אחזקות בע"מ או חברות אחרות בקבוצת תעבורה (להלן יחד: "**תעבורה**") לשימוש עצמי ו/או החכרה ניתנה על ידי תעבורה הודעת פרישה ולפיכך DAF אינה נדרשת לשלם פיצוי עבור משאיות אלו, אלא עבור 7,631 משאיות סה"כ.

18. בנוסף על סכום הפיצוי, המשיבות 1-6 ישלמו גם גמול למבקש ושכר טרחת עו"ד בסך כולל של 163 דולר ארה"ב בתוספת מע"מ בשיעור 18% (היינו, 192.34 דולר ארה"ב) כפול מספר המשאיות, בצירוף גמול ושכר טרחה באותו שיעור כפול מספר המשאיות שלגביהן ניתנה על ידי תעבורה הודעת פרישה כאמור בסעיף 15 ובה"ש 1 לעיל. סכום הפיצוי בתוספת הגמול ושכר הטרחה (לרבות המע"מ על הגמול ושכר הטרחה) יהוו יחד את סכום הפשרה הכולל (להלן: "**סכום הפשרה**"). למען הסר ספק, מובהר ומודגש כי סכום הפשרה הוא מקיף, מלא, סופי ומוחלט, וכי המשיבות 1-6 (כולל הצדדים המשותפים) לא יידרשו לשלם כל סכום נוסף מעבר לסכום הפשרה מכל סיבה שהיא לרבות אם שיעור המע"מ ישתנה (ולמעט תשלום העלויות המותרות המפורטות בסעיף 3.4 להסדר הפשרה).

בנוגע להודעת הפרישה של תעבורה מובהר, כי הודעה זו ניתנה לאחר שהצדדים כבר ניהלו ביניהם משא ומתן והגיעו להסכמות לגבי הפיצוי למשאיות והגמול ושכר הטרחה המומלצים בגין כל משאיות. לפיכך, המבקש ובאי כוחו סבורים כי הם זכאים לגמול ושכר טרחה גם עבור המשאיות שלגביהן ניתנה הודעת הפרישה – הגם שתעבורה ויתרה על הפיצוי בגין – ו-DAF מצידה הסכימה לשאת בעלות נוספת זו. למען הסר ספק מובהר ומודגש כי ההסכמה בעניין הגמול ושכר הטרחה בגין משאיות אלו לא באה על חשבון סכום הפיצוי לחברי הקבוצה, אלא בנוסף לו.

19. ככל שלאחר פרסום ההודעה הראשונה תוגשנה ותאושרנה על ידי בית המשפט הנכבד הודעות על פרישה מן הקבוצה, סכום הפשרה (ובכלל זה הן סכום הפיצוי והן המלצת הצדדים לעניין גמול למבקש ושכר טרחה לעורכי דינו) יופחת באופן יחסי, בהתאם למנגנון הקבוע בהסדר הפשרה, ובפרט בסעיף 11 לו.

3.ב. חלוקת סכום הפיצוי

20. בית המשפט הנכבד יתבקש על ידי הצדדים למנות נאמן בהתאם לסעיף 20(ב)(1) לחוק לצורך חלוקת סכום הפיצוי, לרבות זיהוי בעלי משאיות יד ראשונה (כהגדרתם בהסדר הפשרה) וחלוקת סכום הפיצוי לחברי הקבוצה.

21. בהתאם להסדר הפשרה, סכום הפיצוי לחברי הקבוצה יחולק לשני מרכיבים מרכזיים:

21.1 **פיצוי לבעלי משאיות יד ראשונה** – 90% מתוך הסכום שייוותר מסכום הפיצוי לאחר ניכוי העלויות המפורטות בסעיף 3.3 להסדר הפשרה יחולקו על ידי הנאמן בין מי שרכשו משאיות מתוצרת המשיבות 1-6 בתקופה הרלוונטית ונרשמו במרשם המתנהל במשרד התחבורה כבעלים הראשונים (או מי שרכשו מהיבואנים, אף אם לא נרשמו כיד ראשונה), אשר אותרו ונמצאו זכאים לפיצוי, בהתאם למספר המשאיות שנרכשו על ידי כל אחד מהם (למען הסר ספק, לפי הסדר הפשרה יבואנים מטעם כל אחת מהמשיבות 1-6 לא ייחשבו "בעלי משאיות יד ראשונה" ביחס למשאיות שרכשו לצורך מכירה, בניגוד לרכישה לכל מטרה אחרת (לרבות שימוש עצמי והחכרה) שאז ייחשבו היבואנים עצמם בעלי משאיות יד ראשונה לעניין אותן משאיות).

21.2 **איתור בעלי משאיות יד ראשונה הזכאים וחלוקת הפיצוי מוטלים לפי הסדר הפשרה על הנאמן שימונה על ידי בית המשפט הנכבד.** המנגנון של איתור בעלי משאיות יד ראשונה וחלוקת סכום הפיצוי לאותם חברי קבוצה מפורט בסעיף 5 להסדר הפשרה. בתמצית, המנגנון בנוי על סדר הפעולות הבא:

21.2.1. הנאמן יפעל באופן סביר לזיהוי בעלי משאיות יד ראשונה הזכאים לפיצוי בהתחשב באופי ההליך ובזמן שחלף מאז התקופה הרלוונטית.

21.2.2. הנאמן יפנה לבית המשפט הנכבד ויקבל צווים המופנים למשרד התחבורה, המנחים את משרד התחבורה, או כל אדם מטעמו, לספק לנאמן רשימה של בעלי משאיות יד ראשונה במשקל 6 טונות ומעלה מתוצרת המשיבות 1-6, שרכשו את המשאיות בתקופה הרלוונטית, ולשלוח למי שמופיע ברשימה מכתב המיידע אותם בדבר זכאותם ואופן מימושה (נספח 5 להסדר הפשרה). הנאמן יודא שהמכתבים נשלחו ויפרסם את נוסח המכתב בעיתונות.

21.2.3. במסגרת מכתבי ההודעה בעלי משאיות יד ראשונה ייקראו להגיש בקשת פיצוי (נספח 6 להסדר הפשרה) בתוך 90 ימים ממועד שליחת מכתבי ההודעה או ממועד פרסום מכתב ההודעה, לפי המאוחר.

21.2.4. רק בעלי משאיות יד ראשונה אשר רכשו בתקופה הרלוונטית משאיות (השוקלות 6 טון ומעלה) מתוצרת משיבות 1-6, ששמותיהם הופיעו ברשימה ואשר הגישו בקשת פיצוי כמפורט בהסדר הפשרה, יהיו זכאים לפיצוי ישיר.

21.2.5. הנאמן יחשב את הסכום המגיע לכל בעל משאית יד-ראשונה זכאי (שהינו סכום הפיצוי לבעלי משאיות יד ראשונה, בניכוי הוצאות ניהול התובענה ודמי הנאמן, כשההפרש מחולק למספר המשאיות, כהגדרת המונח לעיל), כפול מספר המשאיות של אותו בעל משאית יד-ראשונה שבקשת הפיצוי שלו בגיין התקבלה ואושרה.

21.2.6. למען הסר ספק, הנאמן רשאי לאשר למי מבעלי המשאיות יד-ראשונה זכאות בגין חלק מן המשאיות שלפי הנטען נרכשו על ידו בתקופה הרלוונטית, ולא בגין משאיות אחרות שבקשר אליהן הוגשה בקשת פיצוי.

21.2.7. הנאמן יעביר לכל אחד מבעלי משאיות יד-ראשונה הזכאים את הסכום המגיע לאותו בעל משאית זכאי. טרם התשלום הנאמן יפעל לניכוי מס שיידרש, אם יידרש, לפי דין.

21.2.8. כל יתרה מהסכום שיועד לפיצוי בעלי משאיות יד ראשונה שאותה הנאמן לא העביר לבעלי המשאיות יד ראשונה הזכאים מכל סיבה שהיא, תועבר על ידו לקרן לניהול וחלוקת כספים שהוקמה בהתאם לסעיף 27א לחוק (להלן: "הקרן"), כמפורט להלן.

21.2.9. הצדדים יציעו בהמשך נאמן שזהותו תידון ביניהם.

פיצוי לחברי הקבוצה הנותרים – כאמור מעלה, 90% מסכום הפיצוי ייועד כפיצוי לבעלי משאית יד ראשונה. 10% מסכום הפיצוי (קר) – 10% מסכום הפיצוי לאחר ניכוי העלויות המפורטות בסעיף 3.3 להסדר הפשרה), וכן כל יתרה מהסכום שיועד לפיצוי בעלי משאיות יד ראשונה אשר לא הועברה בפועל לבעלי משאיות יד ראשונה מכל סיבה שהיא) יועברו על ידי הנאמן לקרן, לצורך פיצוי חברי הקבוצה שאינם בעלי משאיות יד ראשונה.

הצדדים מסכימים כי בנסיבות העניין, ובכלל כן הזמן הרב שחלף ממועד רכישת המשאיות הנכללות בקבוצה (בין 14 ל-28 שנים) והאפשרות שהמשאיות עברו מספר ידיים במהלך התקופה הרלוונטית, כמו גם בשל אופי המוצר, קיימת מורכבות לכמת את שיעור הנזק הנטען שגולגל בשרשרת הייצור והוא עשוי להשתנות ממקרה למקרה. פעולת איתור כל רוכשי המשאיות "מיד ליד" לאורך השנים היא פעולה יקרה ומורכבת. הצדדים סבורים כי בנסיבות אלו מתקיימים תנאי סעיף 20(ג)(1) לחוק, ולפיכך בית המשפט הנכבד מתבקש להורות על העברת הפיצוי לחברי הקבוצה הנותרים לקרן. העברת הפיצוי לחברי הקבוצה הנותרים לקרן תייתר את הסרבול שבהזדקקות למנגנון בהסכם לצורך איתור חברי הקבוצה הללו, על כל המשתמע מכך, לרבות קבלת מספר גדול של תביעות לפיצוי, מיון, בדיקתן, הכרעה בהן, חישוב סכומי הזכאות על פיהן (אם הסכום ניתן לכימות), מתן אפשרות להשגות, ומשלוח הכספים לזכאים. פעולות אלו כרוכות בעלויות אשר סכומי הפיצוי הרלוונטיים לחברי הקבוצה הללו אינם מצדיקים את השקעתן.

21.3. אשר על כן, הצדדים הסכימו כי חברי הקבוצה שהם בעלי משאיות יד ראשונה יזכו לפיצוי ישיר כמפורט לעיל, כאשר 90% מסכום הפיצוי ישולם להם, ואילו חברי הקבוצה הנותרים יזכו לפיצוי על דרך של העברת 10% מסכום הפיצוי לאחר ניכוי העלויות המפורטות בסעיף 3.3 להסדר הפשרה וכן כל יתרה מהסכום שיועד לפיצוי בעלי משאיות יד ראשונה – לקרן.

4.ב. מעשה בית דין וויתור על תביעות

22. עם אישור הסדר הפשרה ומתן תוקף של פסק דין בתובענה נגד המשיבות 1-6 לאמור בהסדר הפשרה, ייווצר מעשה בית דין סופי ומחייב אשר ימנע כל טענה נגד כל אחת מהמשיבות 1-6 והצדדים המשוחררים (או מי מהם) מצד המבקש ו/או חברי הקבוצה בנוגע לענייני התובענה (ובכלל זה לכל חבות נטענת הנובעת מאיזו מן העובדות שנטענו בתובענה, מאיזו מן הטענות המשפטיות שנטענו במסגרתה, או הקשורה באופן אחר לעניינים שבתובענה). בנוסף, המבקש וחברי הקבוצה יוותרו וישחררו כל אחת מהמשיבות 1-6, יחד ולחוד, ואת הצדדים המשוחררים, באופן סופי, בלתי מותנה, בלתי הפיך ומוחלט ביחס לכל טענה ו/או דרישה מטעם המבקש וחברי הקבוצה בכל ענייני התובענה, והם (כמו גם בייכ המבקש) מתחייבים שלא להגיש ולא ליזום, בעצמם ו/או באמצעות אחרים, כל סוג של תביעה (במישרין או בעקיפין) נגד מי מהמשיבות 1-6 והצדדים המשוחררים (או כל אחד מהם) ביחס לכל עניין מענייני התובענה, כהגדרתו של מונח זה בהסכם הפשרה.

23. המבקש או מי מחברי הקבוצה עשויים לנהל הליכים משפטיים אחרים נגד סקניה ו/או גורמים אחרים ("ישויות אחרות", כהגדרתן בהסדר) בקשר לענייני התובענה, והצדדים מאשרים ומסכימים כי הסדר הפשרה נועד, בין היתר, להסדיר את כל התביעות נגד הצדדים המשוחררים בקשר לענייני התובענה ולמנוע את האפשרות שלמי מהמשיבות 1-6 או הצדדים המשוחררים תהא חבות נוספת כלשהי בקשר לענייני התובענה, וכן למנוע תביעות שיפוי או השתתפות מטעם ישויות אחרות כלשהן בקשר לענייני התובענה נגד מי מהמשיבות 1-6 או הצדדים המשוחררים. מוסכם כי אם וככל שבמסגרת הליך משפטי כלשהו (לרבות, אך לא רק, ההליכים בבקשת האישור ובתובענה דנא) בית המשפט יתבקש לקבוע את חבותן של מי מבין הישויות האחרות או לקבוע את הנזקים שבגינם הן תשלמנה למבקש ולחברי הקבוצה פיצוי, המבקש וחברי הקבוצה מתחייבים לעתור תחילה לבית המשפט הדן באותו הליך כדי שיקבע את חבותן של המשיבות 1-6 ומי מהצדדים המשוחררים (או הנזקים שבגינם הם יחויבו לשלם), בנפרד ובמובחן משל ישויות אחרות, כך שכעניין מעשי חבותן של הישויות האחרות תופרד מחבות

המשיבות 6-1 והישויות האחרות לא תחויבנה בתשלום כלשהו בגין חלקן של המשיבות 6-1 ומי מהצדדים המשוחררים בנוק או בחבות (למען הסר ספק, המבקש או חברי הקבוצה, לפי העניין, מתחייבים לפעול כך גם ביחס לכל תביעה הנובעת ממכירת משאיות מתוצרת המשיבות 6-1 בישראל ו/או חלקן של המשיבות 6-1 בטענות כלשהן ביחס ל"חפסדי מטריח", ל"אובדן כמות" ול"חפסדי חדלות פירעון", כהגדרתם בהסדר הפשרה).

24. כמו כן, במסגרת הליכים כאמור נגד הישויות האחרות, המבקש וחברי הקבוצה מתחייבים לנכות מהנוקים הנתבעים את הגדול מבין השניים: סכום המשקף את שיעור האחריות היחסית של המשיבות 6-1 ומי מהצדדים המשוחררים לענייני התובענה כפי שייקבע על ידי בית המשפט, שאותו המשיבות 6-1 ומי מהצדדים המשוחררים היו נדרשים לשלם במישרין או בעקיפין אלמלא הסדר הפשרה, או סכום הפיצוי לפי הסדר הפשרה.

ב.4.א. אי אישור הסדר הפשרה על ידי בית המשפט

25. במקרה שמי מהמשיבות 6-1 לא תחויב על ידי בית המשפט לשלם את חלקה היחסי כקבוע בהסדר הפשרה (היינו, אם בית המשפט הנכבד לא יאשר את הסדר הפשרה ביחס לאותה משיבה), הסדר הפשרה יחול רק כלפי מי מבין המשיבות 6-1 שלגביהן אושר ההסדר. במצב זה הסכום שאותו הייתה אמורה לשלם המשיבה שההסדר לא אושר ביחס אליה יופחת מסכום הפשרה ובנוסף יופחתו באופן יחסי הגמול למבקש ושכר הטרחה לבאי כוחו.

26. משיבה שהסדר הפשרה לא אושר ביחס אליה תיחשב כאחת מבין הישויות האחרות כהגדרתן בהסדר.

ב.4.ב. אי תשלום על ידי משיבה שההסדר אושר ביחס אליה

27. כאמור בס' 8.2.3 להסדר הפשרה, המבקש יהיה רשאי לגבות ישירות בהליכי הוצאה לפועל את חיובה של משיבה שהסדר הפשרה אושר ביחס אליה אך אינה משלמת את סכום הפיצוי המגיע ממנה (להלן: "משיבה שאינה משלמת"). פסק דין המאשר את הסדר הפשרה ייחשב כפסק דין כספי לחיוב קצוב של המשיבה שאינה משלמת בגובה הסכום שהיא צריכה לשלם לפי הסדר הפשרה.

28. המבקש, באי כוחו וחברי הקבוצה מתחייבים לנקוט בכל הצעדים הנדרשים על מנת להבטיח שהם אינם תובעים כל אדם או ישות בגין סכום כלשהו אשר בגינו אותו גורם יהיה זכאי לשיפוי ו/או לחשתתפות מכל סוג מהמשיבות 6-1 ו/או הצדדים המשוחררים בקשר לענייני התובענה.

29. בהקשר זה יצוין כי הוראות הסדר הפשרה בעניין ניהול הליכים כנגד ישויות אחרות בקשר עם ענייני התובענה עולות בקנה אחד עם פסיקת בית המשפט העליון ברע"א 7848/18 **מדינת ישראל (משרד התחבורה – רשות הספנות והנמלים) נ' פלונית**, פס' 14 (נבו 2018.12.21). באותו עניין נדונה האפשרות של נתבע שלא התפשר לעורר תביעת השתתפות נגד נתבע שהתפשר, מקום בו התובע התחייב לנכות מהחבות הכוללת שתיקבע בהתדיינות עם הנתבע שלא התפשר את חלקו של הנתבע שהתפשר. בית המשפט העליון פסק כי במקרה כזה לא תעמוד לנתבע שלא התפשר תביעת השתתפות:

"התובעת הבהירה כי המשך ניהול התביעה נגד המדינה יעסוק בשיעור חבות המדינה בלבד, תוך שהתובעת מתחייבת לנכות מהחבות את חלקם של הנתבעים האחרים, כפי שתקבע על ידי בית המשפט... משמעותו של הסדר מסוג זה היא שתהיה אשר תהיה פסיקת בית המשפט בהליך נגד המדינה, לא תעמוד למדינה זכות להשתתפות נגד הנתבעים האחרים, שכן בהגדרה היא לא תישא בחבות העולה על חלקה היחסי".

לעניין זה ר' גם: ת"צ (מחוזי מרכז) 62701-07-17 פ.מ.א. ממירי מתח (1991) בע"מ נ' PANASONIC CORPORATION, בעמ' 15-16 (נבו 14.4.2020).

5.ב. זכות לביטול הסדר הפשרה

30. במקרה שבו בית המשפט הנכבד לא יאשר את הסדר הפשרה בכללותו - למעט בענייני הגמול למבקש, שכ"ט ב"כ המבקש, או הוצאות ניהול התובענה (ובכללן התשלום למשרד האוספלד, שהמבקש עותר לאשרו, כאמור להלן) - או אם בימ"ש יודיע לצדדים, בהתאם לסמכותו לפי סעיף 19(ז) לחוק, כי אישור כאמור מותנה בשינויים החורגים מהסכמות הצדדים לפי הסדר הפשרה, יהיה כל אחד מהצדדים רשאי להודיע על ביטול הסדר הפשרה או על פרישתו ממנו. במקרה של הודעה כאמור, ההליכים נגד משיבה שהודיעה על פרישה יימשכו מאותה נקודה בה הם מצויים עתה.

31. במקרה שבו לאחר חתימת הסדר הפשרה יוגשו על ידי חברי קבוצה הודעות פרישה מהסדר הפשרה, ומספר הודעות הפרישה של חברי הקבוצה שיאשרו על ידי בית המשפט יעלה על 5 הודעות ביחס לחברי קבוצה שרכשו משאיות מתוצרת משיבה ספציפית מבין המשיבות 1-6, או אם סך הפיצוי שאותם חברי קבוצה שרכשו משאיות מתוצרת משיבה ספציפית מבין המשיבות 1-6 ושהודעות הפרישה שלהם אושרו היו זכאים לו (לולא הגישו הודעות פרישה) עולה על 2% מן הסכום שאותה משיבה ספציפית תורמת לסכום הפיצוי, תהיה אותה משיבה ספציפית רשאית (אך לא מחויבת), לפי שיקול דעתה הבלעדי, ליתן הודעה בכתב על ביטול הסדר הפשרה ביחס אליה, בתוך 30 ימי עסקים, הכל כמפורט בהסדר הפשרה עצמו.

32. במקרה שחלק מהמשיבות 1-6 יודיעו על ביטול הסדר הפשרה או על פרישה ממנו כאמור לעיל, הסדר הפשרה ימשיך לחול כלפי מי מהמשיבות 1-6 שלא הודיעו על ביטולו, ואילו ביחס למי מבין המשיבות 1-6 אשר נתנה הודעת ביטול או פרישה כאמור לעיל הסדר הפשרה יהיה בטל וחסר תוקף, וההליכים נגדה יימשכו מאותה נקודה בה הם מצויים כעת, כאמור בסעיף 30 לעיל. סכום הפשרה, סכום הפיצוי והמלצת הצדדים לגבי שכר טרחה וגמול יופחתו כך שתרומתה של המשיבה הרלוונטית (או המשיבות הרלוונטיות) לסכום הפיצוי ולגמול ושכר הטרחה יופחתו.

33. בכל מקרה שבו לאחר פרסום ההודעה הראשונה הוגשו ואושרו הודעות פרישה של חברי קבוצה, אך הסדר הפשרה לא בוטל על ידי מי מבין המשיבות 1-6 אשר המשאיות שנרכשו על ידי חברי הקבוצה הפורשים יוצרו על ידה, סכום הפיצוי לחברי הקבוצה והמלצת הצדדים לגבי שכר טרחה וגמול, ובהתאם לכך גם תרומתה של המשיבה הספציפית לסכומים אלה, יופחתו באופן יחסי בהתאם למספר המשאיות שנרכשו על ידי חברי הקבוצה הפורשים מתוך כלל המשאיות, כמפורט בהסדר הפשרה. למען הסר ספק מובהר כי האמור בסעיף זה אינו חל על הודעת הפרישה של תעבורה הנזכרת בסעיף 15 ובה"ש 1 לעיל, וכי סכום הפיצוי הנקוב בסעיף 15 כבר מגלם את הפחתת המשאיות לפי הודעת פרישה זו.

34. במקרה של ביטול הסדר הפשרה בהתאם לאחד התרחישים המפורטים בו בהקשר זה, או מכל סיבה אחרת, מוסכם על הצדדים כי הסדר הפשרה, כמו גם הבקשה לאישורו, וכל מה שנכתב, נטען והוחלף בהקשר זה, יהיה בטל מעיקרו ולא יהיה בעל תוקף משפטי כלשהו, לא ניתן יהיה להסתמך עליהם ולא ניתן יהיה לעשות בהם כל שימוש.

ג. הסדר הפשרה ראוי, הוגן וסביר

35. הצדדים סבורים כי הסדר הפשרה ראוי, הוגן וסביר בהתחשב בעניינם של חברי הקבוצה (ולשיטת המשיבות 6-1 הרבה מעבר לכך).

36. הסעד המבוקש במסגרת התובענה הוא פיצוי כספי לקבוצה וזהו אכן הסעד שהושג בהסכם הפשרה. בהתאם להסדר הפשרה, סכום הפיצוי הכולל שישולם על ידי המשיבות 6-1 לקבוצה הוא 33,643,000 (שלושים ושלושה מיליון, שש מאות ארבעים ושלושה אלף) דולר ארה"ב (על מנת לסבר את האוזן, סכום זה מגיע לכ- 106,446,452 ₪ לפי שער של 3.164 ₪ לדולר, הוא השער היציג הידוע בתאריך 07.01.2026).

37. הצדדים סבורים, כאמור, כי סכום הפשרה הוא ראוי, הוגן וסביר וזאת ממספר טעמים אשר יפורטו להלן.

38. ראשית, המשיבות 6-1 העלו שורה של טענות הגנה כבדות משקל (לשיטתן). בין היתר נטען כי בקשת האישור נעדרת תשתית ראייתית מינימלית; כי החלטת הנציבות אינה רלוונטית ואינה יכולה ללמד דבר ביחס לישראל; כי המבקש לא הוכיח את תחולת הדין הישראלי בעניינו; כי המבקש לא הוכיח שההתנהגות המיוחסת למשיבות 6-1 מהווה הפרה של חוק התחרות הישראלי; כי המבקש לא הוכיח שהמעשים המיוחסים למשיבות 6-1 גרמו נזק בישראל; כי הראיות שבפני בית המשפט הנכבד, ובכלל זה חוות הדעת וחוות הדעת המשלימה של מר פרלמן, מוכיחות בבירור כי לא נגרם כל נזק כאמור; כי המבקש וחברי הקבוצה הם, לכל היותר, נפגעים עקיפים שזכות התביעה שלהם הוגבלה בדין הישראלי; כי גם אם אכן נגרם למבקש ולחברי הקבוצה נזק כלשהו סביר כי ממילא גלגלו אותו אל לקוחותיהם; וכי בענייננו גם לא מתקיימים התנאים לאישור תובענה ייצוגית. לשיטת המשיבות 6-1, די בכל אחת מטענות אלו – לא כל שכן במשקלן המצטבר – כדי להצדיק את דחיית בקשת האישור.

39. בהקשר זה המשיבות 6-1 גם מוצאות לנכון להפנות את בית המשפט הנכבד לפסק דינו של בית המשפט העליון שניתן לא מכבר בע"א 7125/20 **הצלחה לקידום חברה הוגנת נ' UBS AG** (נבו, 2.1.2025), במסגרתו נדחה ערעור על החלטה לסלק על הסף בקשה לאישור תובענה ייצוגית בעניין הסדר נטען לתיאום שנערך בחו"ל (להלן: **"עניין הליבור"**).²

40. בעניין הליבור ציטט כב' השופט כבוב את דברי בית המשפט המחוזי לפיהם **"יש לבחון בזהירות רבה בקשות לייבא לבתי המשפט בישראל... סוגיות כלל עולמיות הנדונות בערכאות זרות"**, וחבהיר כי **"גם בחלוף למעלה משנים עשר שנים מאז נחשפה פרשת הליבור... לא ידוע על אף גוף ישראלי שפתח בהליך משפטי שכזה, לבטח שלא הליך ייצוגי... גם גופים כגון מדינת ישראל ובנק ישראל בחרו שלא לפתוח בהליכים שכאלה... הימנעותם של גופים אלה מפתחה בהליך משפטי 'מקרינה', במישור הראייתי, על הטענות שהעלו המערערים בבקשת האישור"** (עניין הליבור, פסי' 46 ו-219-220).

41. לשיטת המשיבות 6-1 דברים אלה עשויים להיות רלוונטיים עד מאוד גם לענייננו. גם בענייננו אף אדם או גוף בישראל (מלבד המבקש עצמו) לא פתח בהליך משפטי בנושא תובענה זו כנגד מי מבין המשיבות; והליך כאמור לא ננקט גם בידי רגולטור או רשות כלשהי.

² יצוין כי בעניין זה נדחתה בקשה לדיון נוסף – דנ"א 46246-01-25 **הצלחה - לקידום חברה הוגנת (ע"ר) נ' UBS AG ואח'** [נבו, 02.03.2025].

42. יצוין כי החלטת בית המשפט המחוזי בפרשת הליבור התייחסה גם לשאלת תחולתו של חוק התחרות הישראלי על פעולות שנעשו מחוץ לתחומי המדינה. נקבע, תוך הפניה להחלטת בית משפט נכבד זה (כב' השופטת הדס עובדיה) מיום 8.9.2019 במסגרת ההליך שבכותרת, כי **"בכל מקרה שמדינה מסוימת אינה המוקד המרכזי של פעילות הקרטל, קרי, ההסדר הכולל לא כוון לפגוע ספציפית באותה מדינה, הרי שאין תחולה להוראות חוק התחרות הכלכלית המקומי"** (ת"צ (מחוזי ת"א) UBS AG 65546-02-18 נ' הצלחה התנועה הצרכנית לקידום חברה כלכלית הוגנת, פסי' 76-77 (נבו 22.9.2020)). יובהר כי דברים אלה צוטטו על ידי כב' השופט כבוב בפסק דינו (עניין הליבור, פסי' 46), אולם בעניין הליבור – כמו גם במסגרת בקשת רשות הערעור אשר הוגשה בעניינו (רע"א 6646/19) – בית המשפט העליון לא הכריע בשאלת יישומה של דוקטרינת ההשפעות בדין הישראלי.

43. יש באמור כדי להמחיש ולו מקצת מן הסיכונים הטמונים בניהול הליכים משפטיים מורכבים ומאתגרים דוגמת ההליך שבכותרת. כאמור לעיל, סיכונים אלה נשקלו על ידי הצדדים במסגרת המשא ומתן לכריתת הסדר הפשרה וכחלק מבחינת סבירותו והגינותו של ההסדר דנא.

44. המבקש, מצידו, מאמין אמונה מלאה בצדקת ההליך ובסיכויי התובענה וסבור כי יש בידו מענה ראוי לכל אחת מטענות ההגנה שהועלו על ידי המשיבות 1-6. בפרט מדגיש המבקש ביחס לנטען בפרק זה שבעניין הליבור הוכרה זכות התביעה של נפגעים עקיפים, כמו חברי הקבוצה, תוך שביהמ"ש העליון עמד על חשיבות תביעתם לצורך הגשמת מטרות דיני הנזיקין של פיצוי והרתעה. עוד מדגיש המבקש שהגישה השלטת כיום בפסיקה היא כי חוק התחרות חל על קרטלים בינלאומיים שהשפיעו באופן משמעותי, ישיר וצפוי על המשק הישראלי (רע"א 6646/19 ר.ל.פ.י נ' MAN ועמדת היועמ"ש שם). יחד עם זאת, אין מחלוקת כי מדובר בהליך משפטי סבך, מורכב ומאתגר המעורר שאלות משפטיות חדשניות ומורכבות וכן מערכת עובדתית אשר טעונה הוכחה, שאירעה כולה מחוץ לישראל והראיות לה טעונות "יבוא" לישראל, על הקשיים הכרוכים בכך. ניהולו של ההליך, ובכלל כן ניהול הליכי ערעור צפויים, עתיד לארוך עוד שנים לא מעטות. בידי המבקש אין, כמובן, כל ערובה לכך שבקשת האישור תתקבל, שגם התביעה עצמה תצלח את כל המהמורות והמשוכות בתיק, ושגם הנזק הנתבע יוכח וייגבה במלואו. ברי כי לא ניתן להתעלם מהסיכונים והעלויות הכרוכים בניהול ההליך, המוטלים כל כולם על המבקש ובאי כוחו.

45. זאת ועוד. הסדר הפשרה המובא לאישור בית המשפט הנכבד במסגרת הבקשה דנא הוא, כאמור, ההסדר השני המובא בהליך זה – אחרי פשרת סקניה. כמפורט בהרחבה בבקשה לאישור פשרת סקניה וכן בחתיחות המשיבות 1-6 להתנגדות היועמ"שית לפשרת סקניה, הרי שנוכח מערך הסיכויים והסיכונים הכולל בתיק סבורים הצדדים כי פשרת סקניה, לגופה, היא פשרה ראויה, הוגנת וסבירה.

46. מבלי לגרוע מן האמור יובהר כי סכום הפיצוי בפשרה דנן חושב לפי סכום פיצוי של **1,000 דולר** לכל משאית (כאשר גמול ושכר טרחה מתווספים על סכום זה ואינם נגרעים ממנו). מן האמור בהסדר הפשרה בעניין סקניה ובבקשה לאישור עולה בחישוב אריתמטי פשוט כי סכום הפיצוי לכל משאית בפשרת סקניה הינו **כ-619 דולר** (לא כולל גמול ושכר טרחה). סכום הפשרה הכולל בעניין סקניה הינו 3,150,000 דולר כשמתוכו ממליצים הצדדים על שכר טרחה וגמול בסכום כולל של 840,000 דולר; מדובר בסכום פיצוי של 2,310,000 דולר מחולק ל-3,729 משאיות).

47. קרי, סכום הפיצוי לכל משאית בפשרה דנן גבוה בלמעלה מ-60% מסכום הפיצוי לכל משאית לפי פשרת סקניה. קל וחומר שהסדר הפשרה בענייננו גם הוא ראוי, הוגן וסביר בהתחשב בעניינם של חברי הקבוצה, ואף למעלה מכך.

48. ודוק, במסגרת הבקשה לאישור פשרת סקניה נטען על ידי המבקש כי קיימים טעמים בגינם על סקניה לשלם, במסגרת הפשרה, סכום נמוך מזה שעל משיבות אחרות לשלם. לתמיכה בטענה זו הופנה בית המשפט הנכבד לנייר עבודה של מר פרנסיסקו מרקוס (Francisco Marcos) אשר סקר סכומי פיצויים שנפסקו נגד כל אחת מהמשיבות על ידי ערכאות ערעור בספרד (להלן: "נייר העבודה הספרדי").³

49. המשיבות 1-6 חולקות מכל וכל על הטענות בעניין זה. כפי שיפורט להלן, המשיבות 1-6 סבורות כי הערכה שקולה של מצב הדברים מובילה למסקנה כי, מנקודת המבט של היום, מצבה של סקניה לכל הפחות אינו טוב יותר משל משיבות אחרות. ובכל מקרה, אין כל הצדקה עניינית שהמשיבות 1-6 יידרשו לשלם במסגרת פשרה סכום גבוה יותר מסקניה:

50. ראשית, הטענה לגבי מעורבות פחותה של סקניה בהעברות המידע הנטענות, מנקודת המבט של היום, מופרכת. כפי שעולה מן ההחלטות שניתנו בעניינה, סקניה הייתה מעורבת – לפי אותן החלטות (לא קבילות) – בהתנהלות נטענת שהיא בעיקרה דומה להתנהלות הנטענת ביחס למשיבות האחרות. למעשה, סקניה היא המשיבה היחידה שביחס אליה קיימת החלטה שיפוטית חלוטה של ערכאות הערעור באיחוד האירופי לפיה היא הייתה מעורבת בהתנהלות המפרה את דיני התחרות באיחוד האירופי. זאת בעוד שהמשיבות 1-6 בחרו, משיקולים שונים, להתפשר ולא לנהל הליכים משפטיים נגד הנציבות. בנסיבות אלו ברור כי אין הבדלים מהותיים בין המשיבות וסקניה.

51. שנית, ככל שגובה הפיצוי "פר-משאית" נקבע כאחוז ממחיר המשאית, סקניה אינה "במצב טוב יותר". כפי שעולה מחוות הדעת המשותפת של מר פרלמן שהוגשה מטעם המשיבות כולן, וביניהן סקניה עצמה, סקניה מכרה בישראל במהלך התקופה הרלוונטית לתובענה אך ורק משאיות כבדות (במשקל 16 טון ומעלה), בעוד שמשיבות אחרות מכרו גם משאיות קטנות יותר (במשקל 6-16 טון). מחיר האחרונות, בדרך כלל, נמוך יותר משל הראשונות.

52. שלישית, נייר העבודה הספרדי אינו יכול ללמד על הבדל ענייני כלשהו בין סקניה לבין המשיבות האחרות – לא בספרד ובוודאי לא בישראל. ההבדל היחיד בין סקניה לבין המשיבות האחרות הוא, כאמור, שבניגוד ליתר המשיבות סקניה בחרה לנהל הליכים משפטיים נגד הנציבות. כתוצאה מכך נוצר מצב שבו בשלב הראשון, לפני שהייתה נגד סקניה החלטה חלוטה של מוסדות האיחוד האירופי, נפתחו נגדה פחות הליכים משפטיים במדינות השונות באירופה, ואלה שנפתחו אף נתקלו בקשיים שלא היו קיימים בהליכים נגד המשיבות האחרות (שבעניין כבר הייתה החלטת פשרה חלוטה שהוסכמה עם הנציבות בדבר הפרת דיני התחרות, אשר בתי המשפט באיחוד האירופי כפופים לה ומחויבים לפעול בהתאם לה). מצב זה השתנה לאחר שהחלטת ערכאת הערעור באיחוד האירופי נגד סקניה הפכה חלוטה, ובעקבות כך סקניה נאלצה (וככל הנראה תיאלץ גם בעתיד) להתמודד עם מספר תביעות חדשות. כלומר, נייר העבודה הספרדי מציג, למעשה, מדגם לא מייצג של ההליכים אשר

³ F. Marcos, "Trucks Cartel Damages Claims: Thousand and Odd Judgments Issued by Spanish Appeal Courts"

התנהלו (ועודם מתנהלים) נגד סקניה. סקניה החליטה, מטעמיה שלה, ליטול סיכון: אם יצלחו הליכי ההשגה שלה על החלטת הנציבות, יהיה מצבה טוב בהרבה משל המשיבות האחרות. לעומת זאת, אם אלה לא יצלחו, יהיה עליה להתמודד עם תביעות אזרחיות ב"גל שני". כך עשתה, והסיכון התממש. אך אין בהצגת נתונים מן ה"גל הראשון" כדי לבסס את הטענה שמצבה של סקניה טוב במאום ממצבן של המשיבות האחרות.

53. רביעית, לאחר שפורסם נייר העבודה הספרדי ניתנה החלטה של בית המשפט העליון בספרד אשר במסגרתה נקבע כי שיעור גביית היתר המיוחס **לכל אחת מיצרניות המשאיות** יהיה זהה. למעשה, **מחבר נייר העבודה עצמו** (Francisco Marcos) התייחס לפסיקה זו במסגרת נייר עבודה עדכני יותר, שפורסם על ידו בחודש מאי 2024⁴ ואף הטעים בעניין זה כי בשים לב לכך שמדובר באותה הפרה נטענת "אין זה סביר שהאומדן השיפוטי של גביית היתר בתביעות נגד סקניה יהיה שונה":

"The Supreme Court lowers all the estimates to that figure and orders that the judicial estimate be the same... Moreover, it is unlikely that the judicial estimation of the overcharge in the claims against Scania will be different".

העתק נייר העבודה מחודש מאי 2024 מצ"ב כנספח 2.

54. קרי, גם **מחבר נייר העבודה הספרדי המקורי** הבחיר כי בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון בספרד, שיעור הפיצוי שייפסק על ידי בתי המשפט הספרדיים ביחס לכל אחת מיצרניות המשאיות יהיה זהה.

55. לבסוף, לשיטת המשיבות 1-6, בענייננו גם לא מתקיים הרציונל של מתן "הנחת מתפשר ראשון" (early bird) לסקניה. הנחה למתפשר הראשון ניתנת כאשר **כל הקבוצה** צפויה ליהנות מכך שבעקבות הפשרה הראשונה נתבעים נוספים יסכימו להתפשר. בענייננו פשרת סקניה היא, למעשה, פשרה עם **רוכשי משאיות סקניה בלבד**, והפיצוי הניתן במסגרתה ניתן רק לרוכשי משאיות אלה (כאשר החלק המהווה פיצוי לרוכשים עקיפים – 25% מסכום הפיצוי הכולל – יועבר לקרן). מקום בו הפשרה בענייננו של כל אחד מהנתבעים כוללת פיצוי שיינתן רק **לאותם חברי קבוצה שרכשו משאיות מתוצרת אותו נתבע**, ולא לכלל חברי הקבוצה – הענקת "הנחת מתפשר ראשון" משמעה, למעשה, "הקרבה" של חברי הקבוצה הרלוונטיים לאותו מתפשר ראשון לטובת קידום עניינם של חברי הקבוצה האחרים, הרלוונטיים ליתר המשיבות. המבקש חולק על טענת המשיבות וסבור, כי לסקניה מגיע לקבל "מקדם פשרה" מיוחד בגין נחשונות הפשרה עימה, העיתוי בו הושגה, תרומתה לניהול ההליך בכלל ולפשרה מושא הסדר זה בפרט, וכן שיקולים נוספים, שעיקרם פורט בבקשה לאישור הסדר הפשרה עם סקניה.

56. ויובהר שוב: המשיבות 1-6 אינן סבורות כי הפשרה בעניין סקניה היא נמוכה מדי. ההפך הוא הנכון. המשיבות 1-6 סבורות כי נוכח מערך הסיכויים והסיכונים בתיק ולאור חולשתו של התיק, הפשרה בעניינה של סקניה חוצה בנקל את הרף הנדרש לצורך אישורה. וככל שכך הוא, הדברים נכונים מקל וחומר ביחס לפשרה דנן.

⁴ F. Marcos, "Equality in Truck Cartel Damages Compensation: The Spanish Supreme Court Judgments" of 14 March 2024

57. לאור כל האמור לעיל, המשיבות 1-6 סבורות כי אין יסוד לטענה לפיה קיימים טעמים בגינם על סקניה לשלם סכום נמוך יותר מזה שעל משיבות אחרות לשלם. יחד עם זאת, המשיבות 1-6 סבורות, כאמור, כי פשרת סקניה היא פשרה הוגנת, ראויה וסבירה כשלעצמה. לפיכך ברור כי גם הסדר הפשרה דנא – במסגרתו ניתן לחברי הקבוצה פיצוי "פר-משאית" הגבוה בלמעלה מ-60% מזה שניתן בפשרת סקניה – הוא הסדר ראוי, הוגן וסביר בהתחשב בעניינם של חברי הקבוצה, וזאת בבחינת קל וחומר.
58. כאן המקום להתייחס לעניין נוסף הקשור אף הוא ל"הסתמכות" (שאינה ברורה כלל ועיקר) על המתרחש בבתי משפט בספרד. במסגרת התנגדות היועמ"שית לפשרת סקניה נטען כי יש לבחון את סכום הפיצוי שהוסכם במסגרת פשרת סקניה לאור סכומי הפיצוי המתוארים בנייר העבודה הספרדי. על פי הנתען, סכום הפיצוי לכל משאית בהתאם לפשרת סקניה נמוך מ-30% מסכום הפיצוי הממוצע העולה מנייר העבודה הספרדי. לאור האמור נטען כי פשרת סקניה עלולה לקפח את חברי הקבוצה.
59. הצדדים חולקים מכל וכל על העמדה שביסוד התנגדות היועמ"שית. ההשוואה לספרד אינה במקומה, תמוחה ואין בה הגיון. לשיטת הצדדים מדובר בעמדה פשטנית המתעלמת כליל מן הסיכונים והעלויות הכרוכים בניחול החליף ואינה מביאה בחשבון הבדלים מהותיים בין החליכים המתוארים בנייר העבודה הספרדי לבין החליף שבכותרת.
60. כמפורט בתשובת המבקש להתנגדות היועמ"שית, התנגדות היועמ"שית אינה מבוססת על מחקר אמפירי אשר השווה את מחירי המשאיות בישראל במהלך התקופה הרלוונטית לתובענה עם מחיריהן לפני או אחרי תקופה זו, ואף לא נטען בה באופן פוזיטיבי כי בפועל שיעור גביית יתר נטענת כלשהי במהלך התקופה הרלוונטית היה גבוה מן הפיצוי שעליו הוסכם במסגרת פשרת סקניה. התנגדות היועמ"שית מבוססת – כל כולה – על סכומי הפיצוי המתוארים בנייר העבודה הספרדי. דא עקא, ההשוואה לספרד אינה הולמת מלכתחילה. ראשית, משום שבתי משפט בישראל כפופים לדין הישראלי (השונה מן הדין האירופי) ואינם כפופים להחלטת הנציבות האירופית, בעוד שבתי משפט מדינתיים באירופה (ובכלל זה בספרד) כפופים להחלטת הנציבות ואינם יכולים לפסוק בניגוד לה; ושנית, משום שבספרד אין הליכים ייצוגיים, ולא דין פיצויים בתביעה אישית כדינם בתביעה ייצוגית (סי' 10 ו-19 לתשובת המבקש להתנגדות היועמ"שית).
61. יתר על כן, ביום 13.2.2025 הוגשה התייחסות מטעם המשיבות 1-6 להתנגדות היועמ"שית לפשרת סקניה. במסגרת זו עמדו המשיבות 1-6 בהרחבה על כך שהחלטותיהן של הערכאות בספרד, כפי שתוארו בנייר העבודה הספרדי, אינן רלוונטיות לצורך בחינת סבירותה של פשרת סקניה (או לבחינת סבירותו של כל הסכם פשרה אחר מחוץ לספרד בכלל, ובישראל בפרט). נעמוד להלן, בתמצית, על הטעמים העיקריים לכך:
62. ראשית יוער, כי בניגוד לרושם שנוצר למקרא התנגדות היועמ"שית, מהבקשה לאישור פשרת סקניה עולה בבירור שהצדדים לפשרת סקניה בעצמם – הן המבקש והן סקניה – לא סברו שיש לראות בסכומי הפיצוי המוצגים בנייר העבודה הספרדי אמת מידה לעניין סכום הפיצוי (או סכום הפשרה) הראוי במסגרת החליף שבכותרת בישראל. ההפניה לנייר העבודה הספרדי נועדה, כאמור, לתמוך בטענה לפיה קיימים טעמים שבגינם על סקניה לשלם במסגרת פשרה סכום נמוך מזה שעל משיבות אחרות לשלם (טענה שהמשיבות 1-6 חולקות עליה מכל וכל, כמוסבר לעיל). התנגדות היועמ"שית מבקשת, אפוא, להתייחס אל נייר העבודה הספרדי במנותק לחלוטין מן החקשר שלשמו הוצג.

63. שנית, נייר העבודה הספרדי אינו מאמר אקדמי, וגם אין מדובר במסמך ניטרלי שכתב גורם אובייקטיבי ובלתי נגוע. מחבר המסמך הבהיר על גבי המסמך עצמו כי נכון למועד פרסום המסמך הוא שימש יועץ בתשלום לפירמת עורכי דין המייצגת תובעים רבים שהגישו תביעות לפיצוי בגין הקרטל הנטען, ובכלל זה גם חליכים ספציפיים הנזכרים בנייר העבודה עצמו (ר' בתחתית העמוד הראשון לנספח 2 לבקשה לאישור פשרת סקניה).

64. שלישית, סכומי הפיצוי המוצגים בנייר העבודה הספרדי כלל אינם מייצגים את תמונת המצב האמיתית אפילו בספרד עצמה. על פי האמור בנייר העבודה, הטבלה שעליה נסמכת התנגדות היועמ"שית מרכזת נתונים אך ורק מתוך פסקי דין שניתנו על ידי ערכאות ערעור בספרד ואשר במסגרתם נפסק פיצוי כלשהו לתובעים (פסי' 3.3.2. לנייר העבודה הספרדי). הנתונים בטבלה אינם כוללים פסקי דין שבמסגרתם לא נפסק פיצוי, פסקי דין של הערכאות הדיוניות, מקרים שבהם התובע משך את תביעתו, מקרים בהם הצדדים התפשרו, וכיו"ב. ממילא לא ניתן לראות בנתונים שבטבלה מדגם מייצג, אף לא לגבי החליכים בספרד עצמה.

65. רביעית, סכומי הפיצוי הנזכרים בנייר העבודה הספרדי ודאי אינם מייצגים את הסכומים הנפסקים באירופה כולה. מספר החליכים הגבוה יחסית בספרד נובע מכך שבספרד אין, כאמור, חליכים ייצוגיים או קיבוציים בעניינו של החסדר לתיאום הנטען. למעשה, העובדה שבספרד מדובר בחליכים אינדיבידואליים מלמדת, כשלעצמה, כי סכומי הפיצוי הנפסקים בספרד אינם מייצגים את הסכומים הנפסקים באירופה כולה, וממילא גם לא ניתן ללמוד מהם על סכום הפיצוי הראוי בישראל במסגרת חלק ייצוגי.

66. יצוין גם כי ההחלטות מספרד אינן יכולות ללמד דבר לעניינו גם משום שהן כלל אינן מבוססות על ניתוח כלכלי וראיות קונקרטיות. בתי המשפט בספרד (בשונה מערכאות במדינות אחרות באיחוד האירופי) נמנעו מלבחון ראיות באשר לנזק שנגרם לכאורה, והתבססו על הנחות תיאורטיות ומחקרי מטא בדיקת על מנת להימנע מכימות גביית היתר, כימות שהיה מחייב שמיעת ראיות קונקרטיות בסוגיה במספר בלתי נתפס של חליכים (כאמור, בספרד אין חליכים ייצוגיים). על כל פנים, תמונת הדברים בספרד לחלוטין אינה משקפת את מצב הדברים בערכאות שונות במדינות אחרות באיחוד האירופי, אשר לא אימצו את הגישה הספרדית. המשיבות 1-6 הפנו לשורת החלטות ממדינות שונות באירופה שבמסגרתן נדחו תביעות פיצויים בנוגע להסדרים לתיאום מחמת שכלל לא הוכח עצם קיומו של נזק (ר' לעניין זה סי' 27-33 להתייחסות המשיבות 1-6 להתנגדות היועמ"שית, וההפניות שם). יתרה מכך, בהליכים בבתי המשפט בספרד, כולם, לא נדונו כלל טענות לגלגול, מלא או חלקי, של גביית היתר הנטענת; בתי המשפט בספרד לא נדרשו כלל לאפשרות זאת, ומהנתבעות נשללה אפוא האפשרות להוכיח שנזקם האפשרי של רוכשי המשאיות (לו היה כזה) היה קטן יותר בפועל, משום שגולגל – רובו או כולו – ללקוחותיהם (ר' לעניין זה סי' 22-23 להתייחסות המשיבות 1-6 להתנגדות היועמ"שית). בנסיבות אלו אין כל טעם מבורר לבחון את סבירותו של הסדר הפשרה בישראל ביחס לפסיקותיהן של הערכאות בספרד דווקא.

67. חמישית, כל קביעה הנוגעת לאמידה של גביית היתר (שהיא הנזק הנטען בעניינו) היא, מעצם הגדרתה, קביעה עובדתית הנוטעה עמוק במאפייניו של השוק הרלוונטי שלגביו נקבעים הממצאים. קביעה כזו תלויה, לשיטת משיבות 1-6, בנתונים ספציפיים, דוגמת הביקוש וההיצע, רמת התחרות ושאר מאפייניו של השוק הרלוונטי. אין כל סיבה להניח שהשוק הספרדי דומה לשוק הישראלי, או ששיעור גביית יתר בשוק הספרדי (ככל שישנה) דומה לגביית יתר בשוק הישראלי (ככל שישנה).

68. על כל אלה יש להוסיף כמובן את טענות ההגנה כבדות המשקל (לשיטת המשיבות 1-6) הייחודיות לישראל. כך, למשל, ישראל אינה חלק מהאיחוד האירופי והשוק הרלוונטי בה שונה לחלוטין; ישראל מצויה מחוץ לגבולות הגיאוגרפיים של החלטות הנציבות האירופית; החלטות הנציבות אינן מתיימרות לחול על מכירות לישראל וכלל אינן מתייחסות אליהן; והחלטות הנציבות אינן כוללות ממצא כלשהו בדבר העברת מידע הנוגע לשוק הישראלי. כפי שהוזכר מעלה (סעי' 2.2), במקרים דומים, בהם הובאו בפני בתי משפט במדינות האיחוד האירופי טענות בנוגע למשאיות שנמכרו מחוץ ל-EEA, דחו בתי המשפט שם את התביעות, בהיעדר רלוונטיות לממצאי הנציבות האירופית וכפועל יוצא – בהיעדר תשתית עובדתית. היינו, בתי המשפט של האיחוד האירופי – המחוייבים לכל ממצאיה של החלטת הנציבות – מצאו כי לא ניתן לבסס באמצעותה כל מסקנה בדבר פגיעה בתחרות מחוץ ל-EEA. בנוסף, החלטות הנציבות אינן מחייבות את בתי המשפט בישראל (להבדיל מבתי המשפט באיחוד האירופי, ובכלל זאת בספרד); דיני התחרות האירופיים שונים מדיני התחרות בישראל. הנה, בכל מובן אפשרי סכומי פיצוי שנפסקו בספרד אינם רלוונטיים להערכתו של הסדר פשרה שנעשה בישראל.

69. בהתחשב בכל האמור לעיל, הצדדים סבורים כי סכום הפיצוי המשמעותי בענייננו – 1000 דולר ארה"ב לכל משאית – תואם את משקל הסיכויים והסיכונים בתיק והינו הוגן, ראוי וסביר בנסיבות העניין, ואף הרבה למעלה מכך.

70. הגם שכל אחד מהצדדים מאמין בצדקתו ונכון להגן על עמדותיו, הצדדים סבורים כי בהינתן היתרונות הגלומים בהסדר הפשרה, אל מול הסיכונים הכרוכים בניהול התובענה, מתקיים התנאי לפיו יתרונות הסדר הפשרה עולים על התועלת מהמשך ניהול התובענה נגד המשיבות 1-6.

ד. המלצה מוסכמת בדבר תשלום גמול למבקש ושכר טרחה לבאי כוחו

71. בהתאם לסעיף 18(ז)(2) לחוק, הצדדים רשאים להגיש לבית המשפט הנכבד המלצה מוסכמת לעניין תשלום גמול למבקש ושכר טרחה לבאי כוחו, לרבות שיעורו ותנאיו וזאת בנוסף על סכום הפיצוי.

72. סעיף 19(ו) בחוק תובענות ייצוגיות קובע:

"אשר בית המשפט הסדר פשרה, יקבע גמול למבקש או לתובע המייצג, לפי העניין, בהתאם להוראות סעיף 22, ושכר טרחה לבא כוח המייצג בהתאם להוראות סעיף 23, ורשאי בית המשפט להתחשב בהמלצה מוסכמת שהוגשה לו על ידי הצדדים לעניין זה".

73. סעיף 22 בחוק תובענות ייצוגיות דן בגמול לתובע המייצג וקובע:

"(א) הכריע בית המשפט בתובענה הייצוגית, כולה או חלקה, לטובת הקבוצה, כולה או גם חלקה, לרבות בדרך של אישור הסדר פשרה, יורה על תשלום גמול לתובע המייצג, בהתחשב בשיקולים כאמור בסעיף קטן (ב), אלא אם כן מצא, מטעמים מיוחדים שיירשמו, שהדבר אינו מוצדק בנסיבות העניין.

(ב) בקביעת שיעור הגמול יתחשב בית המשפט, בין השאר, בשיקולים אלה:

(1) הטרחה שטרם התובע המייצג והסיכון שנטל על עצמו בהגשת התובענה הייצוגית ובניהולה, בפרט אם הסעד המבוקש בתובענה הוא סעד הצהרתי;

(2) התועלת שהביאה התובענה הייצוגית לחברי הקבוצה;

(3) מידת החשיבות הציבורית של התובענה הייצוגית."

74. סעיף 23 בחוק תובענות ייצוגיות דן בשכר טרחתו של בא כוח מייצג וקובע:

"(א) בית המשפט יקבע את שכר הטרחה של בא הכוח המייצג בעד הטיפול בתובענה הייצוגית, לרבות בבקשה לאישור; בא הכוח המייצג לא יקבל שכר טרחה בסכום העולה על הסכום שקבע בית המשפט כאמור.

(ב) בקביעת שיעור שכר הטרחה של בא כוח מייצג לפי סעיף קטן (א), יתחשב בית המשפט, בין השאר, בשיקולים אלה:

(1) התועלת שהביאה התובענה הייצוגית לחברי הקבוצה;

(2) מורכבות ההליך, הטרחה שטרח בא הכוח המייצג והסיכון שנטל על עצמו בהגשת התובענה הייצוגית ובניהולה, וכן ההוצאות שהוציא לשם כך;

(3) מידת החשיבות הציבורית של התובענה הייצוגית;

(4) האופן שבו ניהל בא הכוח המייצג את ההליך;

(5) הפער שבין הסעדים הנתבעים בבקשה לאישור לבין הסעדים שפסק בית המשפט בתובענה הייצוגית."

75. בע"א 2046/10 עזבון המנוח משה שמש נ' דן רייכרט (נבו) (23.5.2012) (להלן: "עניין רייכרט") פורטו

השיקולים הרלבנטיים שעל בית המשפט לבחון בבואו לפסוק גמול ושכר טרחה. שיקולים אלו חולקו לשלושה סוגים עיקריים: סוג ראשון – שיקולים שעניינם איזון בין השאיפה לעודד הגשת הליכים ייצוגיים ראויים לבין הצורך למנוע ניהול של הליך סרק; הסוג השני – שיקולים שעניינם התנהלותו של בא-הכוח המייצג, תוך ששכר הטרחה משמש תמריץ לניהול ההליך בצורה יעילה והגונה; הסוג השלישי – היחס בין הגמול ושכר הטרחה לבין התביעה הייצוגית בכללותה, מתוך הנחה שיש להימנע מפסיקת גמול ושכר טרחה המפחיתים באופן בלתי סביר מהתועלת הצומחת לקבוצה (פסקה 2 בפסק הדין שם).

76. בע"א 689/16 עבדאלקאדר נ' עיר השעשועים בע"מ (נבו) (7.5.2018) הוסיפה כב' השי' ברון בעניין זה, כדלקמן:

"...לבית המשפט תפקיד ייחודי בקביעת גמול ושכר טרחה גם משום שמדובר בכלי חשוב ומרכזי להתוויית מדיניות ראויה בהגשה וניהול של הליכים ייצוגיים. "האינטרס הכלכלי הוא הקטר המניע את רכבת התובענות הייצוגיות" כלשונו של המשנה לנשיאה א' רובינשטיין...

... על הערכאה הדיונית מוטל אפוא לעשות שימוש מושכל בכלי הגמול ושכר הטרחה, באופן שיקדם הגשתן של תובענות ייצוגיות ראויות ובה בעת ימנע מצב שבו "המרוץ לגמול ולשכר הטרחה ישטוף ויטביע את המטרה הציבורית" (המשנה לנשיאה, שם). בהיבט זה, פסיקת גמול ושכר טרחה חורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך וטומנת בחובה השלכות רחב הנוגעות לתחום הייצוגי כולו." (פסקה 14, שם).

77. לעניין שיטת חישוב שכר הטרחה בתובענות ייצוגיות שעניינן בסעד כספי, נקבע בחלכת רייכרט כך:

"אנו סבורים שבתביעות ייצוגיות שעניינן בסעיף כספי יש לאמץ את שיטת האחוזים כשיטה המקובלת לקביעת שכר הטרחה של עורך הדין המייצג. שיעור האחוזים שייפסק יושפע הן מנסיבותיו הספציפיות של ההליך, הן מהאופן בו הסתיים ההליך והן מגובה הסכום שנפסק. כמו כן, יחושב שיעור שכר הטרחה מתוך הסכום שנגבה על ידי הקבוצה בפועל. כמו כן, מן הראוי לפסוק את שכר

הטרחת בשיעור מדורג, במובן זה שכלל שסכום הזכיה גדל, אחוז שכר הטרחת קטן".

78. לאור האמור, המלצת הצדדים המוסכמת לעניין גמול למבקש ושכר טרחת לבאי כוחו היא כדלקמן:
- 78.1. לב"כ המבקש ישולם יחדיו סך של 163 דולר ארה"ב (שהם 16.3% מהפיצוי (כשסכום זה כולל את הגמול למבקש, כמפורט להלן)), בגין כל משאית (לרבות המשאיות שלגביהן ניתנה הודעת הפרישה של תעבורה כאמור בסעיף 15 ובה"ש 1 לעיל), בתוספת מע"מ כדין.
- 78.2. הגמול למבקש בסך של 35,000 דולר ארה"ב בצירוף מע"מ כלול בסכום שכה"ט המבוקש.
79. במקרה ששיעור המע"מ בישראל יעלה ללמעלה מ-18%, כל עליה מעל לשיעור זה תופחת מהגמול למבקש ומשכר הטרחת לבאי כוחו.
80. במסגרת ההמלצה לעניין גמול למבקש ושכר טרחת לבאי כוחו נלקחו בחשבון, בין היתר, השיקולים הבאים:
81. ראשית, היקף החטבה (המשמעותית) המוענקת במסגרת הסדר הפשרה, באמצעותה מושגת לשיטת המבקש תכלית החליף הייצוגי. זאת, במיוחד בהתחשב בכך שהחליף מתנהל מזה למעלה מ-9 שנים ואף גרר הליכים ערעוריים (טרם נערכו דיוני הוכחות בשלב בקשת האישור, ואם יימשך, יכול החליף לארוך שנים רבות). מדובר בהיקף חטבה משמעותי ביותר של עשרות מיליוני דולרים.
82. שנית, ההמלצה בענין שכה"ט גובשה בהתאם לפסקי דין שניתנו על ידי בתי המשפט בתחום התובענות הייצוגיות העוסקות בטענות לקיומם של קרטלים גלובליים; ובהקשרנו ממש, פסק הדין של בית המשפט הנכבד בתובענת קרטל הקומפרסורים – ת"צ (מחוזי מרכז) 42389-01-16 זילברברג נ' **Panasonic Corporation** (נבו 29.12.2022, ור' גם ס' 29 לפסק דין נוסף מיום 14.4.2024 שניתן באותו הליך), ופסק הדין בת"צ 53990-11-13 הצלחה נ' AU (נבו 20.4.2019). לפי המבקש, שכר הטרחת והגמול המבוקשים נמוכים מהשיעורים שפסק בית המשפט במקרים דומים אחרים, בכל הכבוד פחות מורכבים (ר', למשל, ת"צ (כלכלית תל אביב) 37908-11-12 פריילוק נ' קול החזקה בע"מ, בעמ' 35-38 (נבו 8.12.2015)).
83. שלישית, עיקר הפיצוי מועבר בפועל לחברי הקבוצה – אלה שעל פי הנטען בבקשת האישור שילמו overcharge בגין המשאיות שרכשו. אין מדובר בפיצוי המועבר לקרן. אין מדובר בפיצוי לקבוצת לקוחות שהיא קירוב של קבוצת רוכשי המשאיות הרלוונטיות. מדובר בפיצוי כספי של אלפי ₪ בגין כל משאית שנרכשה בישראל בתקופה הרלוונטית, המועבר ברובו המוחלט לרוכשי המשאיות עצמם. סכום הפיצוי לחברי קבוצה שרכשו בתקופה הרלוונטית מספר רב של משאיות יכול להגיע כדי עשרות ואף מאות אלפי שקלים לכל חבר קבוצה.
84. למיטב הידיעה, הפשרה דנן (הן פשרת סקניה והן הפשרה הנוכחית) היא המקרה הראשון בישראל שבו ניתן פיצוי פרטני לחברי קבוצה שנפגעו, על פי הנטען, מקרטל שנערך בחו"ל ואשר לא כוון דווקא לישראל.

85. רביעית, תביעה ייצוגית היא בסופו של יום אוסף של תביעות פרטניות. בעניינו מדובר בשש תביעות ייצוגיות שאוגדו יחדיו במסגרת הליך אחד. כאשר ביחס לכל משיבה ומשיבה מדובר, לפי הטענה, באלפי חברי קבוצה.

86. חמישית, ב"כ המבקש מבקשים להדגיש כי לו היו עוברים בין רבבות חברי הקבוצה, ומציעים לכל אחד מהם הסכם שכ"ט לפיו ייצגו אותו חניס בתביעה נגד המשיבות, ואותו חבר קבוצה יהא זכאי לפיצוי כספי במקרה של הצלחה, אך לא יידרש לשלם מאומה במקרה של אי הצלחה וגם לא יידרש לממן את התביעה, וגם לא יידרש לשאת בסיכונים ובעלויות של התביעה, סביר להניח שכל אחד ואחד מחברי הקבוצה היה מסכים בחפץ לב להסדר לפיו ישלם לב"כ המבקש את שכ"ט המבוקש על פי הסדר פשרה זה, ואף למעלה מכך, כאשר שכ"ט משולם רק במקרה של הצלחה מתוך הגביה בפועל, ומנגד אותו חבר קבוצה אינו חשוף לשום סיכון, עלות או הוצאה.

87. שכ"ט המבוקש הינו, אפוא, סביר, ראוי והוגן אל מול סכום ההטבה שב"כ המבקש, בעמלם, ביוזמתם ובמימונם מעניקים לכל אחד ואחד מחברי הקבוצה.

88. שישית, שכ"ט המבוקש (הכולל גם את הגמול) אינו מדורג, אלא אחיד, כי הוא 'מתחיל' מ'מדרגה נמוכה' של כ-16.3% בלבד. מבוקש להותיר את שכ"ט על שיעור אחיד ונמוך יחסית זה, של כ-16.3%. זהו שיעור שכ"ט סביר בנסיבות, ואין מקום 'לאבחן' בין שכ"ט שמשלם בעל המשאית ה'יראשונה' לבין שכ"ט שמשלם בעל המשאית ה'אחרונה'. בהתחקות אחר אומד דעת חברי הקבוצה, לו כל אחד מהם היה מיוצג, ראוי שכל אחד ואחד מבעלי המשאיות חברי הקבוצה יישא בשכ"ט נמוך יחסית של כ-16.3% (שמתווסף לסכום פיצוי של 1,000 דולר למשאית ולא בא מתוכו), באופן זה.

89. שביעית, לשיטת המבקש, המומחיות הנדרשת לצורך הכנת התובענה וניהולה – הן בדיני תחרות, הן בסוגיות ראייתיות, הן בסוגיות של דיני תובענות ייצוגיות והן בסוגיות כלכליות מורכבות המאפיינות טענות לקרטלים בכלל ולמעשים הנטענים במקרה דנא בפרט, בחחלט מצדיקים את שכ"ט המבוקש. ר' גם רע"א 1248/19 **החברה המרכזית לייצור משקאות קלים בע"מ נ' גפניאל**, פס' 3 לפסק דינו של כב' השופט הנדל (נבו 26.7.2022): **"זהו אחד מהמאפיינים החשובים בדיני התחרות... זהו שדה חדור מומחיות והבנה לעומק של הליכים שוקיים"**. הכנת התובענה וניהולה הצריכו מומחיות כלכלית, מומחיות בדיני תחרות, מומחיות בליטיגציה של תובענות ייצוגיות, מומחיות בדין האירופי, ומומחיות במאטריה עובדתית ייחודית של ההתנהגות הנטענת בעניינו לפרטי פרטיה. זאת בשילוב יכולת לרכז מומחים ויועצים שהעמידו יחד עם ב"כ הקבוצה תביעה מבוססת (לשיטת המבקש), שנוהלה היטב והביאה להגשמה מלאה של כל ארבע מטרות חוק תובענות ייצוגיות המפורטות בסעיף 1 לו, וכן להגשמה מלאה של מטרות דיני הנזיקין - פיצוי והרתעה.

90. שמינית, לשיטת המבקש, מהותה של התובענה – בעניין הסדר כובל נטען שנערך מחוץ לישראל ע"י צדדים שאין להם זיקה ישירה לישראל – מורכבותה, תקדימיותה, הקושי הניצב בפני מי שנוטל על עצמו להגיש ולנהל תובענה שכזו (מול תת-האכיפה והרתעת החסר הקיימת בתחום – ר', ת"צ 10538-13-02 **הצלחה נ' אל על** (נבו 19.1.2020)), מצדיקים אף הם את שכ"ט המבוקש.

יודגש בהקשר זה כי עצם החלת החוק הישראלי על הסדר כובל כמו זה הנטען בתובענה זו אינה טריוויאלית. בעניינו ב"כ המבקש השיגו על קביעת בית המשפט הנכבד בעניין זה במסגרת הליכי גילוי המסמכים בתיק, והחלטת בית המשפט העליון בערעור (רע"א 6646/19 **ר.ל.פ.י נ' MAN** (12.10.21)),

צוטטה בתובענות אחרות שעסקו בקרטלים בינלאומיים נטענים, באופן המביא לכך שלשיטת המבקש חשיבותה של תובענה זו חורגת בהרבה מגבולותיה.

91. תשיעית, לשיטת ב"כ המבקש, זהות המשיבות, תאגידים רב-לאומיים עם משאבים מספיקים לניהול ההליכים המתנהלים נגדם המיוצגים ע"י מיטב משרדי עוה"ד בישראל ובמדינות נוספות, מלמדת על הקושי מולו ניצבה התובענה ומצדיקה את שכה"ט המבוקש.

92. עשירית, לשיטת ב"כ המבקש גם פיצוי לקרן (כ-10% מסכום הפיצוי) ממלא את מטרות החוק – פיצוי והרתעה – ומשמש לייעודים חשובים ומטרות ציבוריות, אשר אלמלא התובענה הייצוגית לא היו זוכים למימון ולא היו יוצאים אל הפועל.

93. אחת עשרה, בהיבט של שיקולי מדיניות והכוונה – התובענה הניבה תועלת ייחודית, לשיטת המבקש (ייעבירות כלכליות הן רעה חולה שתמיד יש מי שנפגעים מהן... הדברים נכוחים... בפרט ביחס לעבירות שעניינן הסדר כובל" (ע"פ 4475/24 יונגסטר נ' מ"י, ס' 16 (1.9.25)). לשיטת המבקש, קיימת תועלת רבה לציבור הישראלי מאכיפה פרטית של הדין בישראל על צדדים זרים שהיו צד לקרטל בינלאומי שלא כוון דווקא לישראל, ואשר רשויות המדינה לא פעלו כלל נגדו. לכך מתווספת התועלת מכך שחברי הקבוצה מקבלים פיצוי ממשי מצדדים זרים בנוגע להסדר הנטען שנערך בחו"ל, ובאפקט ההרתעה המתלווה לכך. ודוק, העובדה כי רשות התחרות לא נקטה בשום הליך נגד המשיבות מדגישה לשיטת המבקש את חשיבותה הרבה של האכיפה הפרטית בתחום זה המגולמת בתובענה, ומצדיקה אף היא את שכה"ט המבוקש.

94. שתים עשרה, התובענה הייתה כרוכה בהשקעת עלויות ותשומות כבדות. התובענה דנא וניהולה הצריכו משאבים אדירים של זמן והון. אלפי שעות עבודה, תוך התמודדות עם מאטריה משפטית, כלכלית ועובדתית מורכבת, שדרשה יכולת ללמוד ולהכיר לעומק את המסמכים, להבין את טיעוני המשיבות ואת הדרך לפצחם, ולנתח שיטות אקונומטריות לחישוב נזק ומתודולוגיות אקונומטריות מורכבות. ניהול התובענה נמשך שנים, בחלק מהזמן באינטנסיביות. הליכי גילוי המסמכים כללו מעבר על חומר רב שמקורו מחוץ לישראל, והדבר הצריך השקעת משאבים מרובה. ההליכים גם הגיעו לביהמ"ש העליון (רע"א 6646/19).

95. שלוש עשרה, הסיכון בתובענה אינו רק שעות עבודה, הוצאות בעין, תקורות, הפסד הכנסה אלטרנטיבית ועוד, אלא גם סיכון לחוב בסכומי הוצאות ניכרים אם חלילה הייתה נדחית בקשת האישור. ודוק, מאחר ועסקין בשש משיבות, שכל אחת מנהלת את הגנתה לעצמה, עלול היה המבקש לעמוד חלילה, אם בקשת האישור הייתה נדחית, בוודאי ככל שהתובענה תדחה לגופה, בסיכון הוצאות של מאות אלפי ש"ח ואף יותר. לאחרונה חויב מבקש בתובענה ייצוגית שנדחתה בשלב האישור (ולא בתיק העיקרי) בהוצאות ושכ"ט עו"ד בהיקף של מאות אלפי ש"ח בחליף אחד (ראו ת"צ 56923-10-20 יעקב בנימין נ' יצוא, (2.9.25). צא וראה את עצמת הסיכון שנטל על עצמו המבקש ונטלו באי כוחו בהעמדת תביעה מול שבע משיבות.

96. ארבע עשרה, לשיטת המבקש, כדי לעודד פשרות ראויות ויעילות, ולהימנע מיצירת תמריץ שלילי המונע הסכמי פשרה ראויים וגורם להתמשכות הליכים שלא לצורך, יש לתגמל באי כוח המשכילים להביא מחלוקות, לא כל שכן מחלוקות קשות ומורכבות כמו המחלוקת דנא, לכדי סיום בצורה יעילה,

המביאה תועלת כלכלית, מגשימה את מטרות החוק, ואינה משעבדת את מערכת המשפט יתר על המידה.

97. כמוסבר לעיל, המבקש ובאי כוחו סבורים כי הם זכאים לגמול ושכר טרחה גם עבור המשאיות שלגביהן ניתנה הודעת הפרישה של תעבורה, באשר הודעה זו ניתנה לאחר שהצדדים כבר ניהלו ביניהם משא ומתן והגיעו להסכמות לגבי הפיצוי למשאיות והגמול ושכר הטרחה המומלצים בגין כל משאית. למען הסדר הטוב יודגש, פעם נוספת, כי ההסכמה בין המבקש לבין DAF בעניין הגמול ושכר הטרחה בגין משאיות אלו לא באה על חשבון סכום הפיצוי לחברי הקבוצה, אלא בנוסף לו.

תחשיבים אלטרנטיביים לשכר הטרחה והגמול

98. לשיטת המבקש, כאמור, עפ"י הפסיקה על שכה"ט להגזר באחוזים מסכום הפרשה. המדרגות שהתקבעו בפסיקת בתי המשפט הינן כדלקמן:

על 5 מ' הראשונים – 25%

על 5 מ' הבאים – 20%

על 20 מ' הבאים – 15%

על 30 מ' הבאים – 12%

מעל סכום זה 10%.

על הסכום המתקבל על פי חישוב זה יש להוסיף מע"מ.

99. ביישום מדרגות אלה לענייננו, ניתן באופן תיאורטי להסתכל על החליך דנא כחליך אחד ובהתאם לחשב את שיעור שכה"ט. אולם, לשיטת המבקש, בהינתן שמדובר ב- 5 נתבעות שונות, המיוצגות ע"י 5 משרדי עו"ד מן העילית שבעילית שבמשרדי עורכי הדין בישראל; שכל אחת הגישה כתב תשובה מפורט מטעמה. כל אחת מגובה בגוף התאגידי ובמחלקות המשפטיות של המשיבות, שמצידן נעזרות במשרדי עורכי דין מן השורה הראשונה באירופה. נוכח העובדה שהמבקש ובאי כוחו נאלצו להתמודד עם כל אחת ואחת מהן, זולת בכל הקשור לחוות הדעת הכלכלית שהמשיבות הגישו במאוחד; ונוכח העובדה שבעולה מהסכם הפרשה בפנינו חמישה (5) הסכמי פשרה נפרדים ועצמאיים, יש לבחון, לשיטת המבקש, את הסדר הפרשה בנפרד ביחס לכל משיבה. ודוק: כל משיבה לעצמה. כל משיבה ומשאיותיה. כל משיבה ועורכי דינה. כל משיבה והקבוצה שרכשה את משאיותיה. כל משיבה והסכום שעליה לשלם בנפרד ובאופן בלתי תלוי במשיבות האחרות, ואין מדובר בהתחייבות יחד ולחוד. הנה, בפנינו חמש התחייבויות נפרדות. חמש משיבות נפרדות. חמישה הסכמי פשרה נפרדים.

100. רק לאחרונה התייחס לעניין זה בית המשפט המחוזי מחוז מרכז (הש' מיכל נד"ב) בת"צ 30028-04-11 יצחקי נ. כלל חברה לביטוח בע"מ (פורסם בנבו 15.8.2024) והכיר בכך שבעניין זה שכר הטרחה נגד מספר משיבים יחושב בגין כל משיבה בנפרד (ס' 153 לפסק הדין):

"אשר להערת היועמ"שית כי יש לחשב את שכר הטרחה מסכום כל התיקים המאוחדים – לא מצאתי לקבל ההערה. אני מקבלת את טענת בא כוח המבקשים כי יכול היה לבחור לנהל כל תיק בנפרד, וכי הדבר לא היה יעיל ואינני סבורה שיש לעודד פרקטיקה כזו. אני גם מקבלת את הטענה כי ב"כ התובעים למעשה

ניהל את כל התיקים שכן בכולם נשמעו עדים רלבנטיים לכל תיק. אני גם מקבלת את הסתייגותו מעקרון השוויון הנטען שנדרש בין הנתבעות.

זאת ועוד. אני סבורה כי הוראת סעיף 23(י) בהצעת החוק תומכת בטענת ב"כ התובעים שכן היא מלמדת שברירת המחל בהצעת החוק היא שבית המשפט יעשה חישוב לגבי כל נתבעת בנפרד וכי החריג הוא שבית המשפט רשאי לקבוע שיש לראות את סכום הפיצוי לעניין חישוב גמול ושכר טרחה כסכום המצופי כפי שנפסק בכלל התביעות או הסדרי הפשרה. אני סבורה כי ראוי שכל נתבעת תשלם לב"כ הקבוצה את שכר הטרחה בנפרד בהתאם לסכומי החזר שלה, כפי שהוסכם בין הצדדים (ההדגשה שלנו – ב"כ המבקש).

משפט משווה – ארה"ב

101. יצוין כי פרטי הטיעון המופיעים בפרק זה (ובפרק הקודם) הם לשיטת המבקש. המשיבות מצטרפות למסקנתו של המבקש לפיה מדובר, בנסיבות העניין, בשכ"ט ובגמול הולמים. ממילא, מצטרפות המשיבות להמלצה. זאת, בלא להצטרף לכל פרט מפרטי הטיעון של המבקש בעניין זה.

102. לשיטת המבקש, השוואה לארה"ב, מולדת התובענות הייצוגיות, מלמדת כי שכ"ט המבוקש הינו צנוע.

103. בארה"ב, לעיתים קרובות נפסק לב"כ מבקשים בתביעה ייצוגית בדיני תחרות שכ"ט בהיקף של 20% עד 30% מסכום הפשרה (ולא מסכום הפיצוי, כלומר "מלמעלה"). ר' למשל מן העת האחרונה - C. 2:13 *Blue Cross Blue Shield Antitrust Litigation*, CV-20000-RDP, המצורף כנספח 3 לבקשה זאת, שם נפסק בהליך של הגבלים עסקיים שכ"ט של 626.5 מיליון דולר בגין פשרה בת 2,670 מיליון דולר, שהם כ-23.47% מסכום הפשרה, וכן נפסק החזר הוצאות של כ-40.9 מיליון דולר.

104. בהחלטה האמריקנית האמורה בעניין Blue Cross, נימק בית המשפט האמריקני את הענקת שכ"ט בשיעור האחיד האמור של 23.47% ובסה"כ בסכום בלתי נתפס העולה על חצי מיליארד דולר, במספר נימוקים היפים לענייננו (ר' סי' 5 להחלטה):

105. הסדר הפשרה הניב תוצאה מעולה לקבוצה – קופת מזומנים שתשולם במישרין לחברי הקבוצה, תוך תקופת זמן קצרה.

The Settlement has resulted in a substantial monetary award and in significant injunctive relief for the class. [...]

The Settlement has created a common fund of \$2,670,000,000 in cash that is to be paid within 30 calendar days of the Effective Date.

106. התובענה עוסקת בסוגיות משפטיות ועובדתיות מורכבות וחדשניות והצריכה גילוי מסמכים נרחב, ניתוח חוות דעת, פסיקה השוואתית ומעקב אחר החלטות במדינות הים. התובענה אף הניבה החלטה של בית המשפט העליון שצוטטה לאחר מכן בהליכים נוספים.

The case presented a myriad of difficult factual issues, requiring substantial discovery to resolve, including the production of millions of pages of documents and the taking of scores of depositions. [...]

The case raised novel and complex legal questions;

107. הלימות הייצוג ונחישותם של ב"כ המבקש.

Subscriber Counsel are among the most experienced litigators in the country, and they conducted the litigation and worked to achieve the Settlement with skill, zeal, and expertise.

108. ב"כ המבקש נטלו על עצמם סיכון עצום שלא יקבלו כל שכ"ט אם התובענה תדחה ובמקרה כזה לא יקבלו שכר והם יפסידו גם את ההכנסה האלטרנטיבית מתיקים אחרים שיכלו לטפל בהם.

The fee in this case was contingent upon obtaining relief for the Class, and there was a significant risk that Subscriber Counsel would recover nothing.

109. לא היו קופצים רבים על ניהול ההליך. מעט עו"ד בישראל היו יכולים ומוכנים לקחת על עצמם ניהול הליך זה על פני שנים רבות, תוך סיכון אדיר. בישראל הסיכון כפול ומכופל שכן בארה"ב הצד המפסיד לרוב אינו נושא בהוצאות הצד המנצח.

Given the enormous commitments of time and resources, as well as the significant risk entailed in developing and litigating this case, few attorneys would have been willing to take it on.

110. הכנת כתבי הטענות בתיק השביתה את ב"כ המבקש לתקופה ארוכה, והאכיפה שנעשתה לא על ידי רשויות המדינה האמונות על ציד קרטלים אלא על ידי עו"ד פרטיים – הצריכה משאבים עצומים.

This private enforcement action required a substantial commitment of time, personnel, and other resources to this case effectively precluded Subscriber Counsel from other employment.

111. החלטה זאת של בית המשפט המחוזי בארה"ב (מקבילו של מותב נכבד זה) לאשר את שכר הטרחה המוסכם בשיעור של 23.47% מההווים כ- 626.5 מליון דולר, ועוד 40 מליון דולר הוצאות, היתה נשוא ערעור שהגישו חלק מחברי הקבוצה. בית המשפט הפדרלי לערעורים דחה את הערעורים וקבע כי שיעור שכ"ט של כ-25% הינו סביר, ראוי והוגן (מצ"ב כנספח 4; ר' עמ' 41 להחלטה).

112. בתובענת קרטל הקבלים בארה"ב, שתביעה בעניינו התקיימה גם בישראל (ת"צ 62701-07-17 פ.מ.א. נ' Panasonic), פסק ביום 6.3.23 בימ"ש בארה"ב שכ"ט של 66 מליון דולר, שהיו יותר מ-30% מסכום הפשרה, תוך שעמד על סבירות הסכום ביחס לשכר הטרחה בתביעות אחרות (בגין חלקן מתנהלים הליכים גם בישראל):

The proposed \$66,000,000 in attorneys' fees amounts to 40% of the Settlement Fund created by the present round of settlements, and a cumulative 31.01% of the total settlements reached for the benefit of the Class. These amounts are well within the range of reasonable fees awards, especially in light of the complexity of these antitrust cases, and the degree of work and skill required to obtain highly beneficial results for the class. See, e.g., In re

Lenovo Adware Litig., No. 15-md-02624, 2019 U.S. Dist. LEXIS 69797, 2019 WL 1791420, at *7-9 (N.D. Cal. Apr. 24, 2019) (30% of \$8,300,000 recovery); In re Lithium Ion Batteries Antitrust Litig., No. 13-md-02420-YGR, 2018 U.S. Dist. LEXIS 226312, 2018 WL 3064391, at *1 (N.D. Cal. May 16, 2018) (30% of \$139,000,000 recovery); In re TFT-LCD (Flat Panel) Antitrust Litig., No. M 07-1827 SI, 2013 U.S. Dist. LEXIS 6607, 2013 WL 149692, at *2 (N.D. Cal. Jan. 14, 2013) (30% of \$68,000,000 recovery); Meijer, Inc. v. Abbott Labs., No. C-07-05985 CW, 2011 U.S. Dist. LEXIS 175364, 2011 WL 13392313, at *2 (N.D. Cal. Aug. 11, 2011) (33 1/3% of \$52,000,000 recovery); see also, e.g., In re Polyurethane Foam Antitrust Litig., No. 1:10 MD 2196, 2015 U.S. Dist. LEXIS 23482, 2015 WL 1639269, at *7 (N.D. Ohio Feb. 26, 2015) (30% of \$147,800,000 recovery); In re Checking Account Overdraft Litig., 830 F. Supp. 2d 1330, 1366 (S.D. Fla. 2011) (30% of \$410,000,000 recovery); In re Linerboard Antitrust Litig., No. MDL 1261, 2004 U.S. Dist. LEXIS 10532, 2004 WL 1221350, at *19 (E.D. Pa. June 2, 2004) (30% of \$202,572,489 recovery); In re Ikon Office Sols., 194 F.R.D. 166, 170 (E.D. Pa. 2000) (30% of net \$116,000,000 recovery).

Case 3:14-cv-03264-JD In re Capacitors Antitrust Litig., (March 6, 2023).

מקל וחומר, ובהינתן כל הנימוקים דלעיל, ובפרט העובדה כי ניסיון להתחקות אחר אומד דעת הקבוצה היה מגלה כי אילו היה מדובר בתביעות פרטניות חברי הקבוצה היו שמחים לשלם את שיעור שכה"ט המבוקש, שיעור שכר הטרחה המבוקש הינו סביר, ומבוקש, בהרכנת ראש, שלא להפחיתו.

113. לסיום פרק זה יצוין, כי הסיכון בהגשת התובענה מתבטא לא רק באפשרות שהשקעת משאבים עצומה תרד לטמיון, אלא גם באפשרות שהיו נפסקים נגד המבקש סכומי הוצאות ניכרים לו הייתה נדחית בקשת האישור וזאת, בוודאי כך היה מתבקש, לכל אחת מן המשיבות בנפרד. מעבר לנושא התובענה החדשני, מורכבותו, התועלת הציבורית באכיפת הדין הישראלי על צדדים להסדר נטען לתיאום שנערך בחו"ל, ההרתעה שבתובענה – בתחום הסובל מתת-הרתעה ותת-אכיפה, וכמובן סכום הפשרה המשמעותי כשלעצמו, ב"כ המבקש עוסקים כמעט אך ורק באכיפה פרטית של הדין, בעיקר באמצעות תביעות ייצוגיות, והם נזקקים למלוא שכר הטרחה עליו הוסכם והומלץ, בין היתר כדי שיוכלו להמשיך במלאכה אשר נטלו על עצמם, שדורשת התמסרות מלאה ואלפי שעות עבודה לפני קבלת תגמול כלשהו. ללא תשואה חולמת על ההשקעה האדירה, ובטחון לקבלת תקבול משמעותי, יפחת עד מאוד התמריץ ליטול סיכון רב הטמון בהשקעה. אם לא יהיה בשכר הטרחה המתקבל במקרי הצלחה כדי לפצות גם על הליכים (רבים, רבים) המסתיימים בדחיה או הסתלקות, לעתים אחרי אלפי שעות עבודה, יהיה בכך כדי להכחיד ובוודאי להחליש את תחום האכיפה הפרטית. למצער הכוחות המקצועיים שפועלים בו ינטשו לאפיקים רווחיים יותר. התוצאה תהיה פגיעה במשק, בפרטים שבו וברוחת הצרכן הישראלי.

114. לא לחינם אמרו חז"ל: **לפום צערא אגרא**, שתרגומו: לפי הצער - השכר. זהו יסוד מרכזי בתורת הגמול היהודית. ככל שהקושי גדל כך גם השכר על העמל יהיה גדול יותר. וכך יש לנהוג בענייננו, שבו הקושי (הצער) רב, ובהתאם גם השכר.

115. הצדדים סבורים כי הגמול המומלץ למבקש ושכר הטרחה המומלץ לבאי כוחו הם ראויים, וזאת לאחר שקילה ואיזון של מכלול השיקולים הרלוונטיים. סכומים אלה מידתיים ביחס לסך התשלום לחברי הקבוצה ולתועלת שבהסדר הפשרה, בשים לב לפסיקה של בתי המשפט בהקשר זה.

ה. תשלום למשרד האוספלד

116. המבקש עותר לאשר לנאמן לשלם מתוך סכום הפיצוי, סך של 1,433,951.75 דולר ארה"ב (40.75 דולר ארה"ב בגין כל משאית, המהווים 25% מסכום שכה"ט), למשרד האנגלי Hausfeld, שתמך וסייע לקבוצה בכל הקשור להליך עוד טרם הגשתו ובכל מהלכו – כשמונה שנים (והכל בכפוף לאמור בהסכם).

חשבון משרד האוספלד מצורף כנספח 5. בחשבון זה מפורט מעט מזעיר מהסיוע שהעמיד משרד זה למבקש ולקבוצה וזאת מטעמי חסיון שבין המשרד ללקוחותיו האחרים.

117. משרד Hausfeld⁵ באמצעות שלוחותיו האירופיות, בצרפת, אנגליה, גרמניה, הולנד ועוד, מנהל הליכים דומים וכן מקבילים להליך דנא בכל רחבי אירופה. חלק מההליכים הינם פרטיים (של בעלי ציי משאיות) וחלקם הליכים קיבוציים/ ייצוגיים, כמתאפשר עפ"י דיני מדינות אירופה השונות ואף תובענות ייצוגיות. Hausfeld העמיד את ניסיונו, ידיעותיו ויכולותיו לטובת הקבוצה.

118. כך, משרד Hausfeld תמך ותומך בניהול התובענה דנא עוד טרם הגשתה והדברים כבר גולו לבית המשפט הנכבד ולמשיבות (ס' 8 לבקשת האישור). המבקש סבור כי תמיכה זאת של משרד Hausfeld, קידמה עד מאוד את הפשרה בהליך דנא. ודוק, משרד האוספלד העמיד לרשות הקבוצה, מהידע והניסיון שנצברו אצלו בניהול הליכים מקבילים בכל רחבי אירופה, שיתף במידע ובמסמכים לגביהם לא הייתה לו מחויבות לחיסיון, ייעץ כלכלית, לרבות באמצעות מומחים המלווים את ההליכים באירופה, וייעץ בנוגע לאסטרטגיית ניהול ההליך לרבות במגעים לפשרה. בעניין זה קיבלו ב"כ המבקש מידע אודות הליכי פשרה מקבילים באירופה, וכן קיבלו נתונים נוספים, הפניות למסמכים ועדכונים עיתניים על התפתחויות בפסיקה באירופה, לרבות כאלה שאינם בשפה האנגלית.

119. ב"כ המבקש נועצו במשרד Hausfeld, בניתוח טיעונים שהעלו המשיבות, השוואתם עם טיעונים שהעלו אותן משיבות בהליכים במדינות אחרות, וסיוע בהפרכתם, בכלל זאת, בנושאים קריטיים כמו תיאוריית הנזק הנטענת, השימוש ב"קונפיגורטורים" וב"פרוקסיס" ברגרסיות, וכן סיוע בהבנת יחסי המשיבות עם נציגותיהן במדינות השונות (חברות בת, דילרים עצמאיים), קרי כיצד "פעל" ההסדר הכובל הנטען, ובכלל זה מידע אודות מידת האוטונומיה שניתנה לאנשי מכירות משאיות של כל משיבה והשפעתם.

120. משרד האוספלד סייע למבקש ובאי כוחו בחישובים הנוגעים למתודולוגיה לקביעת ה-overcharge וליישומה, לרבות ברגרסיות ובמשתנים המסבירים ביסודן. משרד האוספלד סייע למבקש וב"כ בנוגע לכדאיות השימוש במדדי ייחוס לעלויות הייצור לצורך הרגרסיות ולצורך פתרון בעיות השוואה שנבעו מאספקת מערכי נתונים שונים על ידי כל אחת מהמשיבות.

121. תחום נוסף בו נסתייעה הקבוצה במשרד האוספלד נוגע לגילוי מסמכים המוזכרים בהליכים הקשורים למשאיות.

122. מכל האמור מבוקש על-ידי המבקש לאשר תשלום הוצאות למשרד האוספלד, מתוך הפיצוי לקבוצה.

⁵ <https://www.hausfeld.com>

123. יודגש כי התשלום למשרד האוספלד אינו בבחינת שכר טרחה ואינו יכול להיות בבחינת שכר טרחה (שכן האוספלד אינו חבר לשכת עוה"ד בישראל). תרומתו של האוספלד לא באה על חשבון עבודתם ותורמתם של ב"כ המבקש להישג הגלום בהסכם הפשרה שמבוקש לאשרו. אדרבא, מדובר בתשלום שווה ערך לעבודתם של חוקרים פרטיים, יועצים ואו כלכלנים של הגבלים עסקיים מן השורה הראשונה באירופה ובתעריפים הנוהגים שם. העסקת משרד האוספלד חסכה לקבוצה הוצאות גבוהות בהרבה, שספק אם ניתן היה כלל לעמוד בהן.

124. הליך מורכב וייחודי זה, שמערב משפט ישראלי, משפט אירופי, כלכלה גלובלית, חקירות והחלטות הנציבות האירופית, דיני הגבלים עסקיים, דיני תחרות רב מדינתיים, סוגיות של כימות נזק והוכחתו, הליכים בינלאומיים בכל רחבי יבשת אירופה ואף מעבר לה, וכמובן שפע סוגיות של השלכות האמור על הדין המקומי, מצריך את הוצאותיו; בעניין זה, אלמלא התמיכה של משרד האוספלד, אין זה מן הנמנע שהתוצאה היתה שונה – ולא לטובה.

125. סוגיות אלו אינן מכהות בכהוא זה את חשיבות הייצוג המשפטי בהליך דנא, ע"י ב"כ המבקש. אדרבא. הן רק מחזקות ומבצרות.

126. מכאן אפוא, אך יובן שסכום ההוצאות המבוקש למשרד האוספלד סביר, בנסיבות הענין ואינו חלק משכר הטרחה לב"כ הקבוצה.

127. המשיבות 1-6 מותירות את עצם תשלום ההוצאות מתוך סכום הפיצוי לחברי הקבוצה ואת שיעורו לשיקול דעתו של בית המשפט הנכבד.

ו. בקשה לפטור ממינוי בודק

128. הצדדים סבורים כי בנסיבותיו של הסדר הפשרה דנא אין כל צורך במינוי בודק.

129. הסדר הפשרה משקף את הסיכויים והסיכונים המשפטיים לכל אחד מהצדדים בהמשך ניהול ההליך (כמו גם את היתרונות במתן פסק דין בעניינם) והוא תוצאה של משא ומתן שהתנהל ביניהם בנוגע לסיכויים וסיכונים אלה ובנוגע למחלוקות המשפטיות כבדות המשקל שבין הצדדים. עמדנו לעיל על מורכבותו של ההליך ועל טענות ההגנה כבדות המשקל שבית המשפט הנכבד היה נדרש להכריע בהן. נושאים אלה מצויים בתחום מומחיותו של בית המשפט הנכבד, ואינם עניין למומחיותו של בודק. טעם זה צוין על ידי בית המשפט העליון כנימוק המצדיק אי-מינויו של בודק במסגרת ע"א 1582/20 חלפון נ' שמן משאבי נפט וגז בע"מ (נבו 29.12.2021) (להלן: "עניין חלפון"), בפסקה 76 לפסק הדין. ממילא, לא יהיה במינוי בודק כדי לסייע לבית המשפט הנכבד.

130. מן הראוי להדגיש כי בענייננו קיימות בין המבקש לבין המשיבות 1-6 מחלוקות בשורה ארוכה של סוגיות משפטיות תקדימיות וכבדות משקל.

לשם הדוגמה, ההליך שבכותרת יחייב הכרעה בכל הנוגע לכלל ברירת הדין בנוגע לעוולות בתחום דיני התחרות (האם, כטענת המשיבות 1-6, עניין זה כלול בפסיקתו המחייבת של בית המשפט העליון לפיה כלל ברירת הדין בנוזיקין מפנה לדין מקום ביצוע העוולה? האם ניתן, כטענת המבקש, לקבוע כי בכל הנוגע לעוולות בתחום דיני התחרות תחול דוקטרינת ההשפעות לה טוען המבקש? ואם כן, מה יהיו יסודותיה של דוקטרינת ההשפעות בדין הישראלי? האם נכון להכיר בדוקטרינת היישום בדין הישראלי?).

דוגמה נוספת היא, לשיטת משיבות 1-6, שאלת זכות התביעה של נפגעים עקיפים (מהם גדריה הרצויים של זכות זו? האם יש לשלול את זכות התביעה מנפגע עקיף אשר "גלגל" את מלוא נזקו במורד שרשרת ההפצה? מתי ייחשב נפגע עקיף כ"רחוק מדי" לצורך הכרה בזכות תביעה? באלו נסיבות יש לדרוש כי הנפגע העקיף יפנה אל הנפגע הישיר בפנייה מוקדמת טרם הגשת תובענה?). המבקש סבור כי שאלות אלה הוכרעו בע"א 7125/20 **הצלחה נ' UBS** (2.1.25), אך בכל מקרה, אלה שאלות משפטיות שבדוק אינו יכול לסייע בבדיקתן.

בדומה, עולות לשיטת משיבות 1-6 שאלות כבדות משקל באשר לקבילותן ולמשקלן של החלטות של ערכאות שיפוטיות זרות ושל גופים רגולטוריים וטריבונלים אחרים מחוץ לישראל. בחינת השלכותיהן של מחלוקות משפטיות כגון אלה על סבירות הסדר הפשרה והוגנותו, ועל סבירות סכום הפשרה אינה עניין לבדוק, אלא לשיקול דעתו של בית המשפט הנכבד.

131. ודוק: סכום הפיצוי לחברי הקבוצה הוא, למעשה, מכפלה של מספר המשאיות שנמכרו בישראל על ידי כל אחת מהמשיבות 1-6 (ואשר לא ניתנה לגביהן הודעת פרישה) בסכום הפיצוי "פר-משאית" כפי שהוסכם בין הצדדים. מספר המשאיות הוא נתון שאינו מצריך מינוי בודק, שכן אין מדובר בעניין המצריך מומחיות אלא בנתון עובדתי הניתן לבירור בנקל. אשר לסכום הפיצוי "פר-משאית", יובהר כי קשה לראות כיצד בודק יוכל לבקר את סבירותו, ומשכך, קשה לראות תרומה של בודק להליך. אף חיועמ"ש לא ביססה את התנגדותה לפשרת סקניה על חישוב כלשהו המלמד על אי סבירות סכום הפיצוי למשאית, וקשה להלום כי לבדוק יהיה ערך מוסף בנושא. כאמור, סכום הפיצוי אינו מבוסס על ניתוח מספרי מדויק אלא הוא פרי משא ומתן שהתנהל בין הצדדים, אשר במסגרתו כל אחד מהצדדים שקל את התועלת שבהסדר הפשרה אל מול הסיכונים שבהמשך ניהול התובענה – בשים לב לטענות הצד שכנגד, ותוך שקלול הסיכויים והסיכונים המשפטיים של הצדדים. מובן, כי גם לצורך בחינה זו – המבוססת רובה ככולה על שקילת טענות משפטיות – אין כל טעם במינוי בודק.

132. נוכח האמור לעיל ברי כי מינוי בודק לא רק שלא יתרום באופן ממשי להערכת סבירות הפשרה, אלא יוביל לסרבול הדיון ולהארכתו שלא לצורך. בהקשר זה יצוין, כי קיימת חשיבות מיוחדת להבטחת יעילות המנגנון לאישור הסדר פשרה על ידי בית המשפט הנכבד. מינוי בודק במקום בו לא נדרש מינוי כזה עלול לסרבול ולהאריך שלא לצורך את הדיון בבקשות לאישור הסדרי פשרה ראויים ולהרתיע צדדים מהגעה להסדרים כאלה נוכח העלויות העצומות המתווספות לפשרות כאלה.

133. לבסוף יצוין כי הצדדים ערים, כמובן, להערת בית המשפט הנכבד בהחלטתו מיום 13.9.2024 לפיה **"ניתן להניח כי הסדר כולל יחייב מינוי בודק, ורצוי כמובן למנות מומחה מתאים בגישור ולסיים את הדברים"**. הצדדים יבקשו להדגיש בעניין זה את הדברים הבאים:

ראשית, כאמור לעיל, טעמיה של הפשרה נעוצים במערך הסיכויים והסיכונים המשפטיים של הצדדים ובסיכויים של טענותיהם להתקבל או להידחות. עוד כמפורט לעיל, מדובר בעניינים המוצבים לפתחו של בית המשפט הנכבד, שאינו זקוק לעזרתו של בודק כדי לבחון אותם, ובודק גם לא יוכל לסייע בבחינתם. הדברים נכונים בין אם מדובר בפשרה ראשונה בתיק של משיב אחד מני רבים, בפשרה של חלק מן המשיבים בתיק לאחר אישורה של פשרה ראשונה, או בפשרה עם כלל המשיבים שטרם התפשרו (קרי, הסדר המסיים את התיק כולו). **הטעם האמור, אשר לפי פסיקת בית המשפט העליון בעניין חלפון מצדיק אי-מינוי של בודק, חל במלוא עוצמתו בכל אחד מן המקרים הללו.**

שנית, היות שכפי שזכר למעלה (ר' סעי' 55) כל משיבה מפצה את רוכשי המשאות מתוצרתה – עניינה של הפשרה הנוכחית אינו שונה מפשרת סקניה במובן הרלוונטי. כל אחת מן הפשרות מסיימת את התיק ביחס לתת-קבוצה מוגדרת.

134. מכל מקום, הצדדים הצליחו כאמור להגיע להסכמות באשר לסכום הפיצוי במשא ומתן ישיר ביניהם, ללא צורך בהליך גישור וממילא מבלי שמונה מומחה במסגרת הליך גישור כאמור. לשיטת הצדדים אין בכך כדי לגרוע מן המסקנה שבענייננו אין כל צורך במינוי בודק על ידי בית המשפט הנכבד.

ז. סיכום

135. לאור כל האמור לעיל, הצדדים סבורים כי הסדר הפשרה עומד בתנאים הקבועים בסעיף 19(א) לחוק, ובכלל זה כי ההסדר הוגן, ראוי וסביר בהתחשב בעניינם של חברי הקבוצה, וכי סיום ההליך בפשרה הוא הדרך היעילה וההוגנת בנסיבות העניין.

136. בית המשפט הנכבד מתבקש, אפוא, להורות כמבוקש בראש הבקשה.

137. בקשה זו נתמכת בתצהיריהם של הצדדים ובאי כוחם, המוגשים בהתאם להוראות סעיף 18(ב) לחוק ותקנה 12(ב) לתקנות. העתקי התצהירים מצויים כנספחים 3 ו-4 להסדר הפשרה.

יעקב סבו, עו"ד

ד"ר אורי ברעם, עו"ד

ב"כ המבקש

ד"ר איתי פלדור, עו"ד
ארנון, תדמור-לוי
ב"כ משיבה 4

טל אייל-בוגר, עו"ד
פישר ושות'
ב"כ משיבות 2-3

ניבה ברג-לבנת, עו"ד
מיתר ושות'
ב"כ משיבה 1

יוסי אשכנזי, עו"ד
הרצוג פוקס נאמן ושות'
ב"כ משיבה 6

אורלי נשיץ, עו"ד
נשיץ, ברנדס, אמיר ושות'
ב"כ משיבה 5

נספח 2

נוסח ההודעה הראשונה

עמ' 51

הודעה בדבר הגשת בקשה לאישור הסדר פשרה בתביעה ייצוגית

תובענה ייצוגית 16-09-31367 ר.ל.פ.י. חקלאות בע"מ נ. MAN Truck & Bus AG ואח'

בהתאם לסעיפים 18(ג) ו-25(א)(3) לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006 (להלן: "**חוק תובענות ייצוגיות**"), מובא בזה לידיעת הציבור כי ביום הוגשה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כ"ה השופט רמי חיימוביץ') בקשה לאישור הסדר פשרה ומתן תוקף של פסק דין להסדר פשרה בין התובע המייצג, ר.ל.פ.י. חקלאות בע"מ (להלן: "**המבקש**"), לבין המשיבות 1-6, MAN Trucks & Bus SE, Volvo Lastvagnar AB, Mercedes-Renault Trucks SUS, Daimler Truck Holding AG ו-Benz Group AG (משיבה פורמלית: Daimler AG), Iveco S.P.A, DAF Trucks NV (להלן: "**המשיבות 1-6**") וביחד עם המשיבה 7, Scania AB: "**המשיבות**"), בתובענה הייצוגית שבכותרת.

כללי:

ביום 13.9.2016 הגיש המבקש לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תביעה ובקשה לאשרה כייצוגית נגד 7 יצרניות משאיות (להלן: "**בקשת האישור**"), ויחד עם התביעה: "**התובענה**"). בקשת האישור עניינה בטענה בדבר העברות מידע נטענות שנערכו לכאורה בין המשיבות משנת 1997 ועד ינואר 2011 בקשר למחירי משאיות במשקל 6 טון ומעלה ובקשר לטכנולוגיות להפחתת פליטות במדינות ה-BEA. המשיבות דחו את טענות המבקש.

לאחר משא ומתן שהתנהל בין המבקש לבין המשיבות 1-6, עלה בידי הצדדים לגבש הסדר פשרה המיישב את המחלוקת ביניהם, וזאת מבלי שמי מהם מודה בטענות האחר, לצורכי פשרה בלבד ולשם סילוק סופי, מלא ומוחלט של כל הטענות שהועלו במסגרת התובענה.

עיקרי הסדר הפשרה:

הסדר הפשרה יחול על מי שרכש בישראל משאית במשקל 6 טון ומעלה מתוצרת המשיבות 1-6, בתקופה שבין 17 בינואר 1997 ל-18 בינואר 2011 (להלן: "**הקבוצה**" ו"**התקופה הרלבנטית**"). המשיבות 1-6 ישלמו פיצוי של 1,000 (אלף) דולר ארה"ב עבור כל משאית מתוצרת המשיבות 1-6 שנמכרה על ידן בישראל בתקופה הרלבנטית (להלן: "**הפיצוי למשאית**"). סכום זה כולל את כל מרכיבי הפיצוי, הריבית, העמלות וההוצאות הכרוכים בניחול התובענה או ביישום הסדר הפשרה, ובכלל זה, כל סכום מע"מ או מס אחר שעשוי מאן דהוא להידרש לשלם בגין הפיצוי. הוצאות אלו ינוכו מסכום הפיצוי.

עם אישור הסדר הפשרה ומתן תוקף של פסק דין להסדר זה ביחס למשיבות 1-6, יתהווה מעשה בית-דין סופי ומחייב, אשר ימנע העלאת כל טענה כלפי המשיבות 1-6, מי מטעמן והצדדים המשוחררים מטעמן, כהגדרתם בהסדר הפשרה, מצד המבקש וחברי הקבוצה, בגין עילות התביעה שבבקשת האישור או בכל עילה אחרת הנובעת מאותן עובדות.

הגשת התנגדויות ופרישה מן הקבוצה:

אדם הנמנה עם הקבוצה, או גוף כהגדרתו בסעיף 18(ד) לחוק תובענות ייצוגיות, רשאי להגיש התנגדות מנומקת להסדר הפשרה, בתוך 45 ימים ממועד פרסום הודעה זו. כמו כן, בפרק הזמן האמור לעיל רשאי כל חבר קבוצה, אשר אינו מעוניין כי הסדר הפשרה יחול עליו, לבקש מבית המשפט להתיר לו לצאת מן הקבוצה שעליה יחול הסדר הפשרה בהתאם לסעיף 18(ו) לחוק תובענות ייצוגיות.

שונות:

הצדדים המליצו לבית המשפט על תשלום בסכום כולל של 163 דולר בתוספת מע"מ (היינו: 192.34 דולר כולל מע"מ) במכפלת מספר המשאיות נושא הסדר פשרה זה כגמול למבקש ושכר טרחה לבאי כוחו. הצדדים המליצו לבית המשפט כי מתוך הסכום האמור ישולם למבקש גמול בסך של 35,000 דולר בתוספת מע"מ. בהודעה זו פורטו עיקרי ההסדר בלבד. הנוסח המלא של הסדר הפשרה הוא המחייב. בכל מקרה של סתירה בין הוראות הסדר הפשרה לבין האמור בהודעה זו, יקבעו ההוראות שבהסדר הפשרה.

הסדר הפשרה עומד לעיון בפנקס התובענות הייצוגיות הזמין באתר האינטרנט של בתי המשפט, וכן באתר באי הכוח המייצגים בכתובת ori@oribaram.com.
נוסח הודעה זו מתפרסם באישורו של בית המשפט, ובהתאם להנחיותיו.

נספח 3

תצהירי המבקש והמשיבות 1-6

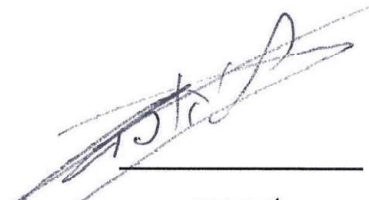
עמ' 54

תצהיר

אני הח"מ, ליהו פיין, נושא ת.ז. 22006985, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת בכתב, כדלקמן:

1. הנני משמש כמנהל ובעלים במבקשת, ר.ל.פ.י חקלאות בע"מ ("רלפיי"), בת"צ 31367-09-16 ר.ל.פ.י חקלאות בע"מ נ' MAN Truck & Bus AG ואח', בבית המשפט המחוזי מרכז בלוד (להלן – "התובענה"). הוסמכתי על-ידי רלפי לתת תצהיר זה בתמיכה לבקשה לאישור הסכם פשרה עם משיבות 1-6 ("הבקשה" ו"הסכם הפשרה", בהתאמה).
2. למיטב ידיעתי, כל העובדות המשמשות יסוד להסכם הפשרה ולבקשה שתצהירי תומך בה - נכונות.
3. הסכם הפשרה מגלם את מלוא ההסכמות שהושגו בין הצדדים לו, לרבות בקשר עם תשלום הגמול ושכר הטרחה לרלפי ולבאי כוח רלפי.
4. מלבד ההמלצות הכלולות בהסכם הפשרה לעניין תשלום הגמול לרלפי, לא ניתנה לרלפי טובת הנאה כלשהי, במישרין או בעקיפין, בקשר עם הסכם הפשרה.
5. הנני מצהיר כי זהו שמי, זוהי חתימתי, וכי תוכן תצהירי אמת.

ליהו פיין

אישור

אני הח"מ, עו"ד אורי ברעם, מ.ר. 21105, מאשר בזאת כי ביום 19 בינואר, 2026, הופיע לפני ליהו פיין ת"ז 22006985 שזוהה על ידי והמוכר לי אישית ו/או כלקוח קבוע בהתאם להגדרת כלל 14(ג) לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), התשמ"ו-1986. ההופעה לפניי בוצעה באמצעות היועדות חזותית אשר מתועדת אצלי, כאשר המצהיר מופיע לפניי על גבי הצג, עת הצהרתו מושא האימות לפניו והוא מצהיר בפניי כי הוא מצוי במדינת ישראל בזמן החתימה והאימות והוא מסכים לתיעוד החזותי ועשית השימוש בו. לאחר שהזהרתיו כי עליו להצהיר את האמת, וכי אם לא יעשה כן יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, אישר את נכונות הצהרתו דלעיל וחתם עליו מולי במסגרת ההיועדות החזותית.

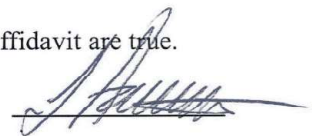
אורי ברעם, עו"ד

Affidavit

I, the undersigned, Sebastian Hausner, date of birth 26 May 1984, bearer of German ID Card No. LF9NXJFGP, having been warned that I must state the truth and that I shall be liable to the penalties set out in the law if I fail to do so, hereby declare in writing as follows:

1. I serve as a Legal Counsel in MAN Trucks & Bus SE ("MAN"), Respondent no. 1 to the Motion to Certify a Class Action in Civil File CA 31367-09-16 **R.L.F.I Agriculture Ltd.**, pending before the Central District Court of Lod (hereinafter the "**Motion for Class Certification**").
2. I have been authorized by MAN to give this Affidavit in support of a Motion to Approve a Settlement Agreement between the Petitioner and Respondents 1-6 to the Motion for Class Certification (hereinafter the "Parties", the "**Settlement Agreement**" and the "**Motion to Approve a Settlement Agreement**").
3. I hereby declare that all understanding reached by MAN and the Petitioner regarding the Motion for Class Certification are detailed in the Settlement Agreement signed by the Parties and its appendices, which are presented to the Honorable Court as part of the Motion to Approve a Settlement Agreement.
4. Furthermore, I hereby declare that other than as set forth in the Settlement Agreement, the Petitioner and its attorneys have not received and will not receive from MAN any benefit in connection with the claims asserted within the Motion for Class Certification, either directly or indirectly.

I affirm that this is my name; this is my signature, and the contents of this Affidavit are true.

I confirm that on 29 September 2025, appeared before me, Dr. Christian Hess, officially appointed representative of Notar Jens Kirchner in Munich, Germany, Mr. Sebastian Hausner, bearer of German ID Card No. LF9NXJFGP and after I warned him that he must state the truth and that if he will not do so, he will be subject to the penalties stipulated in the law, he confirmed the truth of his affidavit and signed it before me.

Munich, 29th of September 2025

Dr. Christian Hess, officially appointed representative of
Notar Jens Kirchner in Munich, Germany

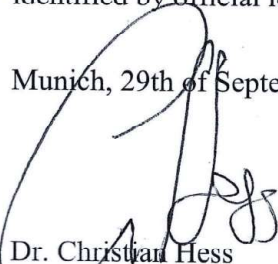
UVZ-Nr. : K2898/ 2025

hc

I hereby certify the authenticity of the foregoing signature executed in my presence by

Mr. Sebastian **Hausner**,
born on 26th of May 1984,
business-address: Dachauer Straße 667, 80995 Munich, Germany,
identified by official identity papers.

Munich, 29th of September 2025

Dr. Christian Hess
officially appointed representative of
Notar Jens Kirchner in Munich, Germany

APOSTILLE

(Convention de La Haye du 5 octobre 1961)

1. Land: Bundesrepublik Deutschland
Diese öffentliche Urkunde
2. ist unterschrieben von Notarassessor Dr. Christian Hess
3. in seiner Eigenschaft als amtlich bestellter Vertreter.
4. Sie ist versehen mit dem Siegel des Notars Jens
Kirchner in München.

Bestätigt

5. in München
6. am 06. Oktober 2025
7. durch die Präsidentin des Landgerichts München I
8. unter Nr. 910 a 12430/2025
9. Siegel
10. Unterschrift
Im Auftrag

Lea Adelsberger
Justizobersekretärin

Affidavit

I, the undersigned, Ross Goodrich, holder of British Passport no. 142107703, after having been warned that I must state the truth, and that I shall be liable to the penalties prescribed by law if I fail to do so, hereby declare as follows:

1. I serve as Legal Director at Volvo Group UK Limited, owned by Volvo Lastvagnar AB ("**Volvo**"), Respondent No. 2 to the Motion to Certify a Class Action in Civil File C.A. 31367-09-16, pending before the Central District Court (hereinafter: the "**Motion for Class Certification**"). Volvo also owns Renault Trucks SAS ("**Renault**"), Respondent No. 3 to the Motion for Class Certification.
2. I have been authorized by Volvo to give this Affidavit in support of a motion to approve a settlement agreement between the Petitioner and Respondents 1-6 to the Motion for Class Certification (hereinafter: the "**Parties**", the "**Settlement Agreement**" and the "**Motion to Approve a Settlement Agreement**").
3. I hereby declare that all understandings reached by Volvo and Renault and the Petitioner regarding the Motion for Class Certification are detailed in the Settlement Agreement signed by the Parties and its appendices which are presented to the Honorable Court as part of the Motion to Approve a Settlement Agreement.
4. Furthermore, I hereby declare that other than as set forth in the Settlement Agreement, the Petitioner and its attorneys have not received and will not receive from Volvo or Renault any benefit in connection with the claims asserted within the Motion for Class Certification, either directly or indirectly.

I affirm that this is my name and signature and that the contents of this affidavit are true.

Ross Goodrich

I confirm that on _____ 2026, appeared before me _____, holder of _____ Passport No. _____. He/She confirmed the truth of his/her statement and signed it before me.

[Name], Attorney

Affidavit

I, the undersigned, Volker Abele, holder of German Passport no. C89PFKCOR, having been warned that I must state the truth, and that I shall be liable to the penalties prescribed by law if I fail to do so, hereby declare as follows:

1. I serve as Senior Counsel at Daimler Truck AG, former group company of Daimler AG, now registered as Mercedes-Benz Group AG, Respondent no. 4 to the Motion to Certify a Class Action in Civil File C.A. 31367-09-16, pending before the Central District Court (hereinafter: the "**Motion for Class Certification**").
2. I have been authorized by Mercedes-Benz Group AG and Daimler Truck Holding AG to give this Affidavit in support of a motion to approve a settlement agreement between the Petitioner and Respondents 1-6 to the Motion for Class Certification (hereinafter: the "**Parties**", the "**Settlement Agreement**" and the "**Motion to Approve a Settlement Agreement**").
3. I hereby declare that all understandings reached by Mercedes-Benz Group AG and Daimler Truck Holding AG and the Petitioner regarding the Motion for Class Certification are detailed in the Settlement Agreement signed by the Parties and its appendices which are presented to the Honorable Court as part of the Motion to Approve a Settlement Agreement.
4. Furthermore, I hereby declare that other than as set forth in the Settlement Agreement, the Petitioner and its attorneys have not received and will not receive from Mercedes-Benz Group AG and/or Daimler Truck Holding AG any benefit in connection with the claims asserted within the Motion for Class Certification, either directly or indirectly.

I affirm that this is my name and signature and that the contents of this affidavit are true.

Leinfelden-Echterdingen, 14.01.2026

Volker Abele, Senior Counsel

Affidavit

I, the undersigned, Simon Marc McCarthy, holder of a British Passport (Passport no. 133785223), having been warned that I must state the truth, and that I shall be liable to the penalties prescribed by law if I fail to do so, hereby declare as follows:

1. I am a solicitor at Iveco S.p.A ("**Iveco**"), Respondent no. 5 to the Motion to Certify a Class Action in Civil File C.A. 31367-09-16, pending before the Central District Court (hereinafter: the "**Motion for Class Certification**"), and I execute this Affidavit on behalf of Iveco pursuant to a Power of Attorney granted to me.
2. I have been authorized by Iveco to give this Affidavit in support of a motion to approve a settlement agreement between the Petitioner and Respondents 1-6 to the Motion for Class Certification (hereinafter: the "**Parties**", the "**Settlement Agreement**" and the "**Motion to Approve a Settlement Agreement**").
3. I hereby declare that all understandings reached by Iveco and the Petitioner regarding the Motion for Class Certification are detailed in the Settlement Agreement signed by the Parties and its appendices which are presented to the Honorable Court as part of the Motion to Approve a Settlement Agreement.
4. Furthermore, I hereby declare that other than as set forth in the Settlement Agreement, the Petitioner and its attorneys have not received and will not receive from Iveco any benefit in connection with the claims asserted within the Motion for Class Certification, either directly or indirectly.

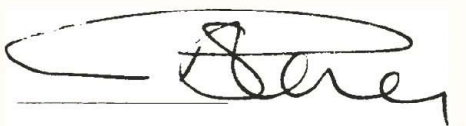
I affirm that this is my name and signature and that the contents of this affidavit are true.

Simon Marc McCarthy

I confirm that on 14th January 2026, appeared before me Simon Marc McCarthy, bearer of a British Passport (Passport No. 133785223). He confirmed the truth of his statement and signed it before me.

Signed and sealed in London, England, this 14th January 2026.

Philippa Anne Slaney, Notary Public

Notary Public, London, England
(Philippa Anne Slaney)

GBR01/125446387_2

CHEESWRIGHTS

SCRIVENER NOTARIES | LLP

16 Eastcheap
London EC3M 1BD
T: +44 (0) 20 7623 9477
www.cheeswrights.com

APOSTILLE

(Convention de La Haye du 5 octobre 1961)

1. Country: Pays / Pais: United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland	
This public document Le présent acte public / El presente documento público	
2. Has been signed by a été signé par Philippa Anne Slaney ha sido firmado por	
3. Acting in the capacity of agissant en qualité de Notary Public quien actúa en calidad de	
4. Bears the seal / stamp of est revêtu du sceau / timbre de The Said Notary Public y está revestido del sello / timbre de	
Certified Attesté / Certificado	
5. at à / en London	6. the le / el día 15 January 2026
7. by par / por His Majesty's Principal Secretary of State for Foreign, Commonwealth and Development Affairs	
8. Number sous no / bajo el numero APO-BN2W-DW2V-6016-LB22	
9. Seal / stamp Sceau / timbre Sello / timbre 	10. Signature Signature Firma P. Smith

This Apostille is not to be used in the UK and only confirms the authenticity of the signature, seal or stamp on the attached UK public document. It does not confirm the authenticity of the underlying document. Apostilles attached to documents that have been photocopied and certified in the UK confirm the signature of the UK official who conducted the certification only. It does not authenticate either the signature on the original document or the contents of the original document in any way.

If this document is to be used in a country not party to the Hague Convention of the 5th of October 1961, it should be presented to the consular section of the mission representing that country.

To verify this apostille go to www.verifyapostille.service.gov.uk

akd

265725/SB

NOTARIZATION

The undersigned

Thijs Lammertsma, candidate civil-law notary, hereinafter to be referred to as: 'civil-law notary', acting as duly authorized substitute of Sven Jos Billet, civil-law notary in Eindhoven, the Netherlands,

certifies:

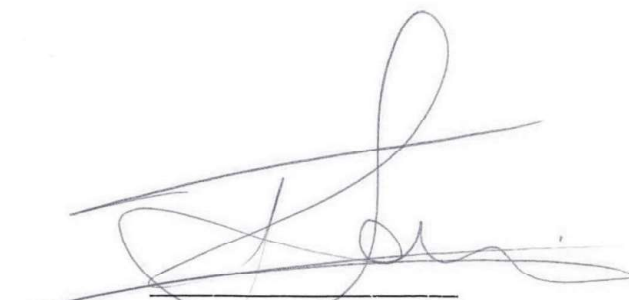
The signature on the attached document is the true and original signature of **Floortje Renée Jansen**, born in Valkenswaard, the Netherlands, on 9 January 1978, holder of valid proof of identity.

Based on the information from the Dutch Chamber of Commerce (*Kamer van Koophandel*) provided today, regarding **DAF Trucks N.V.** (the '**Company**'), a limited company (*naamloze vennootschap*), incorporated under the laws of the Netherlands, having its registered office in Eindhoven, the Netherlands, with address Hugo van der Goeslaan 1, 5643 TW Eindhoven, the Netherlands, registered with the Dutch commercial register (*handelsregister*) with the number 17078445, I, civil-law notary, confirm that the aforementioned F.R. Jansen, in her capacity as proxy holder with the title General Counsel/Company Secretary, is authorized to (i) make entries in the commercial register, (ii) independently perform all acts relating to intellectual and industrial property rights and (iii) engage and instruct lawyers, notaries, trademark and patent attorneys, and collection agencies, on behalf of the Company.

The above-mentioned certificate constitutes no opinion about the contents of the attached document.

Signed in Eindhoven, the Netherlands, on 6 January 2026.

T. Lammertsma

מרכ
למק
7294

APOSTILLE

(Convention de La Haye du 5 octobre 1961)

1. Country: THE NETHERLANDS
This public document
2. has been signed by **T. Lammertsma**
3. acting in the capacity of candidate notary
4. bears the seal/stamp of mr. S.J. Billet at Eindhoven

Certified

5. in 's-Hertogenbosch
6. on 06-01-2026
7. by the registrar of the district court of Oost-Brabant
8. no. 26-22

9. Seal/stamp:

10. Signature:

M.J.H.A. van der Donk

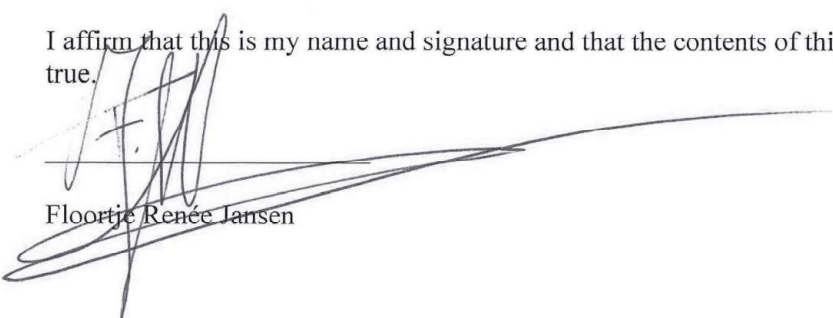
M.J.H.A. van der Donk

Affidavit

I, the undersigned, Floortje Renée Jansen, holder of Dutch Passport no. NSJJP3542, having been warned that I must state the truth, and that I shall be liable to the penalties prescribed by law if I fail to do so, hereby declare as follows:

1. I serve as General Counsel at DAF Trucks NV ("DAF"), Respondent no. 6 to the Motion to Certify a Class Action in Civil File C.A. 31367-09-16, pending before the Central District Court (hereinafter: the "**Motion for Class Certification**").
2. I have been authorized by DAF to give this Affidavit in support of a motion to approve a settlement agreement between the Petitioner and Respondents 1-6 to the Motion for Class Certification (hereinafter: the "**Parties**", the "**Settlement Agreement**" and the "**Motion to Approve a Settlement Agreement**").
3. I hereby declare that all understandings reached by DAF and the Petitioner regarding the Motion for Class Certification are detailed in the Settlement Agreement signed by the Parties and its appendices which are presented to the Honorable Court as part of the Motion to Approve a Settlement Agreement.
4. Furthermore, I hereby declare that other than as set forth in the Settlement Agreement, the Petitioner and its attorneys have not received and will not receive from DAF any benefit in connection with the claims asserted within the Motion for Class Certification, either directly or indirectly.

I affirm that this is my name and signature and that the contents of this affidavit are true.

Floortje Renée Jansen

נספח 4

תצהירי ב"כ הצדדים

עמ' 66

תצהיר

אני הח"מ, עו"ד אורי ברעם, נושא ת"ז 22801708, לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלהלן:

1. אני משמש כבא כוח המבקש, ר.ל.פ.י חקלאות בע"מ ("המבקש"), בת"צ 31367-09-16 ר.ל.פ.י חקלאות בע"מ נ' MAN Truck & Bus AG ואח', בבית המשפט המחוזי מרכז בלוד. אני עושה תצהירי זה בתמיכה לבקשה לאישור הסכם פשרה עם משיבות 1-6, המוגשת במסגרת ההליך.
2. הסכם הפשרה משקף את מלוא ההסכמות שהושגו בין הצדדים לו, לרבות בקשר עם תשלום הגמול ושכר הטרחה למבקש ולבאי כוחו.
3. מלבד ההמלצות הכלולות בהסכם הפשרה לעניין תשלום הגמול למבקש ושכר הטרחה לבאי כוחו, לא ניתנה לי או למבקש טובת הנאה כלשהי, במישרין או בעקיפין, בקשר עם הסכם הפשרה.
4. הנני מצהיר כי זהו שמי, זוהי חתימתי וכי תוכן תצהירי אמת.

אורי ברעם, עו"ד

אישור

אני הח"מ יעקב סבו עו"ד, מ.ר. 9539, מאשר בזאת כי ביום 18.1.26, הופיע לפני מר אורי ברעם, עו"ד, המוכר לי באופן אישי, ולאחר שהוזהרתי כי עליו להצהיר אמת ואם לא יעשה כן יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, אישר בפני אמיתות הצהרתו דלעיל וחתם עליה בפני.

יעקב סבו, עו"ד

תצהיר

אני הח"מ, עו"ד **ניבה ברג לבנת**, הנושאת ת"ז מס' 015210503, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אם לא אעשה כן אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק, מצהירה בזה בכתב כדלקמן:

1. משרדי משמש כבא-כוח המשיבה 1 בבקשה לאישור תובענה כייצוגית שהוגשה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בת"צ 31367-09-16 ר.ל.פ.י. **חקלאות בע"מ נ' MAN Truck & Bus SE**. ואח' (להלן – "**בקשת האישור**").
2. אני עושה תצהירי זה בהתאם להוראות סעיף 18(ב) לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006, ותקנה 12(ב)(2) לתקנות תובענות ייצוגיות, התש"ע-2010, בתמיכה לבקשת הצדדים לאישור הסדר פשרה ביחס לבקשת האישור (להלן – "**הבקשה לאישור הסדר פשרה**").
3. כלל ההסכמות אליהן הגיעו הצדדים ביחס לבקשת האישור מפורטות בהסדר הפשרה שנחתם בין הצדדים ובנספחיו, אשר מוצגים בפני בית המשפט הנכבד במסגרת הבקשה לאישור הסדר פשרה. מעבר להסכמות אלה, לא קיבלתי ולא קיבל משרדי, ולא יקבל מי מאיתנו, כל טובת הנאה בקשר להסדר הפשרה, במישרין או בעקיפין, וכן לא ניתנה למבקש, ולא תינתן לו, כל טובת הנאה על-ידי מרשתי בקשר לכל עניין הנוגע לבקשת האישור.

זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי זה אמת.

ניבה ברג לבנת

אני הח"מ, עוה"ד מיכל ארד, מאשרת בזה כי ביום 19.1.2026 הופיעה בפני גברת ניבה ברג לבנת, המוכרת לי באופן אישי, ולאחר שהוזהרתי כי עליה לומר את האמת וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה בפני את נכונות תצהירה לעיל וחתמה עליו בפני.

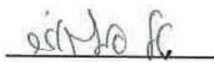
מיכל ארד, עו"ד
רח' אבא הלל 16, ר"ג
רשיון מס' 92085
חתימה וחותמת עו"ד

תצהיר

אני הח"מ, עו"ד טל אייל-בוגר, נושאת ת"ז מס' 024058679, לאחר שהוזהרתי כי עליי לומר את האמת וכי אם לא אעשה כן אהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק, מצהירה בזה בכתב כדלקמן:

1. משרדי משמש כבא-כוח המשיבות 2-3 בבקשה לאישור תובענה כייצוגית שהוגשה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בת"צ 31367-09-16 ר.ל.פ.י. **חקלאות בע"מ נ' MAN Truck & Bus SE** ואח' (להלן – **"בקשת האישור"**).
2. אני עושה תצהירי זה בהתאם להוראות סעיף 18(ב) לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006, ותקנה 12(ב)(2) לתקנות תובענות ייצוגיות, התש"ע-2010, בתמיכה לבקשת הצדדים לאישור הסדר פשרה ביחס לבקשת האישור (להלן – **"הבקשה לאישור הסדר פשרה"**).
3. כלל ההסכמות אליהן הגיעו הצדדים ביחס לבקשת האישור מפורטות בהסדר הפשרה שנחתם בין הצדדים ובנספחיו, אשר מוצגים בפני בית המשפט הנכבד במסגרת הבקשה לאישור הסדר פשרה. מעבר להסכמות אלה, לא קיבלתי ולא קיבל משרדי, ולא יקבל מי מאיתנו, כל טובת הנאה בקשר להסדר הפשרה, במישרין או בעקיפין, וכן לא ניתנה למבקש ולבאי כוחו, ולא תינתן להם, כל טובת הנאה על-ידי מרשתי בקשר לכל עניין הנוגע לבקשת האישור.

זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי זה אמת.

טל אייל-בוגר

אני הח"מ, עו"ד ורדית וגנר, מאשרת בזה כי ביום 19.1.2026 הופיעה בפני גברת טל אייל-בוגר, המוכרת לי באופן אישי, ולאחר שהוזהרתי כי עליה לומר את האמת וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה בפני את נכונות תצהירה לעיל וחתמה עליו בפני.

ורדית וגנר, עו"ד
מ.ר. 55346
ורדית וגנר, עו"ד

תצהיר

אני הח"מ, עו"ד אורטל גר, הנושאת ת"ז מס' 040446825, לאחר שהוזהרתי כי עליי לומר את האמת וכי אם לא אעשה כן אחיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, מצהירה בזה בכתב כדלקמן:

1. משרדי משמש כבא-כוח המשיבה 4 בבקשה לאישור תובענה כייצוגית שהוגשה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בת"צ 31367-09-16 ד.ל.פ.י. חקלאות בע"מ נ' MAN Truck & Bus SE. ואח' (להלן – "בקשת האישור").
2. אני עושה תצהירי זה בהתאם להוראות סעיף 18(ב) לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006, ותקנה 12(ב)(2) לתקנות תובענות ייצוגיות, התש"ע-2010, בתמיכה לבקשת הצדדים לאישור הסדר פשרה ביחס לבקשת האישור (להלן – "הבקשה לאישור הסדר פשרה").
3. כלל ההסכמות אליהן הגיעו הצדדים ביחס לבקשת האישור מפורטות בהסדר הפשרה שנחתם בין הצדדים ובנספחיו, אשר מוצגים בפני בית המשפט הנכבד במסגרת הבקשה לאישור הסדר פשרה. מעבר להסכמות אלה, לא קיבלתי ולא קיבל משרדי, ולא יקבל מי מאיתנו, כל טובת הנאה בקשר להסדר הפשרה, במישרין או בעקיפין, וכן לא ניתנה למבקש ולבאי כוח, ולא תינתן להם, כל טובת הנאה על-ידי מרשתי בקשר לכל עניין הנוגע לבקשת האישור.

זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי זה אמת.

אורטל גר, עו"ד
מ.ז. 48709

אני הח"מ, עוה"ד אסף פריאל, מאשר בזה כי ביום 19.1.2026 הופיע בפני גברת אורטל גר, המוכרת לי באופן אישי, ולאחר שהוזהרתי כי עליה לומר את האמת וכי תהיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה בפני את נכונות תצהירה לעיל וחתמה עליו בפני.

אסף פריאל, עו"ד
ASSAF PRIEL, ADV.
מ.ז. 38477

תצהיר

אני הח"מ, עו"ד אורלי נשיץ, הנושאת ת"ז מס' 029640646 לאחר שהוזהרתי כי עליי לומר את האמת וכי אם לא אעשה כן אחיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק, מצהירה בזה בכתב כדלקמן:

1. משרדי משמש כבא-כוח המשיבה 5 בבקשה לאישור תובענה כייצוגית שהוגשה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בת"צ 31367-09-16 ר.ל.פ.י. **חקלאות בע"מ נ' MAN Truck & Bus SE** ואח' (להלן – **"בקשת האישור"**).
2. אני עושה תצהירי זה בהתאם להוראות סעיף 18(ב) לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006, ותקנה 12(ב)(2) לתקנות תובענות ייצוגיות, התש"ע-2010, בתמיכה לבקשת הצדדים לאישור הסדר פשרה ביחס לבקשת האישור (להלן – **"הבקשה לאישור הסדר פשרה"**).
3. כלל ההסכמות אליהן הגיעו הצדדים ביחס לבקשת האישור מפורטות בהסדר הפשרה שנחתם בין הצדדים ובנספחיו, אשר מוצגים בפני בית המשפט הנכבד במסגרת הבקשה לאישור הסדר פשרה. מעבר להסכמות אלה, לא קיבלתי ולא קיבל משרדי, ולא יקבל מי מאיתנו, כל טובת הנאה בקשר להסדר הפשרה, במישרין או בעקיפין, וכן לא ניתנה למבקש ולבאי כוחו, ולא תינתן להם, כל טובת הנאה על-ידי מרשתי בקשר לכל עניין הנוגע לבקשת האישור.

זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי זה אמת.

אני הח"מ, עוה"ד מאיה רושן, מאשרת בזה כי ביום 19.1.2026 הופיעה בפני גברת אורלי נשיץ, המוכרת לי באופן אישי, ולאחר שהוזהרתי כי עליה לומר את האמת וכי תחיה צפויה לעונשים הקבועים בחוק אם לא תעשה כן, אישרה בפני את נכונות תצהירה לעיל וחתמה עליו בפני.

מאיה רושן, עו"ד

מ.ד. 102265

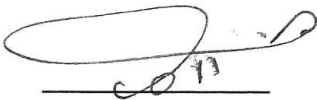
חתימה וחותמת עו"ד

תצהיר

אני הח"מ, עו"ד יוסי אשכנזי, הנושא ת"ז מס' 027704824, לאחר שהוזהרתי כי עליי לומר את האמת וכי אם לא אעשה כן אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. משרדי משמש כבא-כוח המשיבה 6 בבקשה לאישור תובענה כייצוגית שהוגשה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בת"צ 31367-09-16 ר.ל.פ.י. **חקלאות בע"מ נ' MAN Truck & Bus SE**. ואח' (להלן – **"בקשת האישור"**).
2. אני עושה תצהירי זה בהתאם להוראות סעיף 18(ב) לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו-2006, ותקנה 12(ב)(2) לתקנות תובענות ייצוגיות, התש"ע-2010, בתמיכה לבקשת הצדדים לאישור הסדר פשרה ביחס לבקשת האישור (להלן – **"הבקשה לאישור הסדר פשרה"**).
3. כלל החסכמות אליהן הגיעו הצדדים ביחס לבקשת האישור מפורטות בהסדר הפשרה שנחתם בין הצדדים ובנספחיו, אשר מוצגים בפני בית המשפט הנכבד במסגרת הבקשה לאישור הסדר פשרה. מעבר להסכמות אלה, לא קיבלתי ולא קיבל משרדי, ולא יקבל מי מאיתנו, כל טובת הנאה בקשר להסדר הפשרה, במישרין או בעקיפין, וכן לא ניתנה למבקש ולבאי כוחו, ולא תינתן להם, כל טובת הנאה על-ידי מרשתי בקשר לכל עניין הנוגע לבקשת האישור.

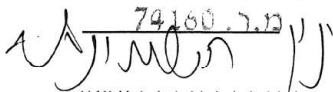
זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי זה אמת.

יוסי אשכנזי

אני הח"מ, עוה"ד ינון חשמונאי, מאשר בזה כי ביום 18.1.2026 הופיע בפני מר יוסי אשכנזי, המוכר לי באופן אישי, ולאחר שהוזהרתי כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר בפני את נכונות תצהירו לעיל וחתם עליו בפני.

ינון חשמונאי עו"ד

מ.ר. 74180

חתימה וחותמת עו"ד

נספח 5

מכתב הודעה

עמ' 73

הנדון: חודעה בדבר זכאות להגיש בקשה לקבלת פיצוי כספי במסגרת הסדר פשרה בתובענה ייצוגית
31367-09-16 – ר.ל.פ.י. חקלאות בע"מ נ' MAN Truck & Bus AG ואח'

הרינו להודיע כי ביום [REDACTED] אישר בית המשפט המחוזי מרכז-לוד הסדר פשרה (להלן: "הסדר הפשרה") בתובענה ייצוגית שהוגשה נגד Renault Trucks, Volvo Lastvagnar AB, MAN Trucks & Bus SE, DAF Trucks NV, Iveco S.P.A, Daimler AG, SUS (להלן: "המשיבות 1-6"), העוסקות בייצור משאיות בינוניות וכבדות (במשקל 6 טון ומעלה) (להלן: "המשאיות"), בגין טענות בדבר העברות מידע לכאורה בקשר למחירי משאיות שיוצרו על-ידן ונמכרו בישראל בתקופה שבין 17.1.1997 ועד 18.1.2011 (להלן: "התקופה הרלוונטית").

בהתאם להסדר הפשרה, הוגדרו כ"חברי קבוצה" כל מי שרכשו בישראל בתקופה הרלוונטית משאית שיוצרה על-ידי אחת מהמשיבות 1-6.

בהתאם להסדר הפשרה הוגדרו כ"בעלי משאיות יד-ראשונה" מי שרכשו בתקופה הרלוונטית משאית שיוצרה על ידי מי מהמשיבות 1-6 ונרשמו כבעלים הראשונים במרשם של משרד התחבורה והבטיחות בדרכים (להלן: "משרד התחבורה"), או מי שרכשו מהיבואנים של המשיבות 1-6 בישראל, אף אם לא נרשמו כיד ראשונה. היבואנים לא ייחשבו כבעלי משאית יד-ראשונה ביחס למשאיות שרכשו לצורך מכירה, בניגוד לרכישה לכל מטרה אחרת (לרבות שימוש עצמי והחכרה), שאז ייחשבו היבואנים עצמם בעלי משאיות יד ראשונה לעניין אותן משאיות.

במסגרת הסדר הפשרה נקבע מנגנון לחלוקת פיצוי כספי לבעלי משאיות יד-ראשונה הזכאים לכך. סכום הפיצוי הכולל יועבר לנאמן שימונה על-ידי בית המשפט (להלן: "הנאמן"), והוא יחולק בין הזכאים בהתאם למספר המשאיות שנרכשו על ידם בתקופה הרלוונטית – הכל בהתאם להוראות הסדר הפשרה.

בהמשך לצו בית משפט מיום [REDACTED] פנה הנאמן למשרד התחבורה לקבלת רשימה של בעלי משאיות יד ראשונה. שמך ופרטיך הופיעו ברשימה שנתקבלה ממשרד התחבורה.

כדי לממש את זכאותך לקבלת פיצוי, עליך למלא טופס "בקשת פיצוי" (מצ"ב) ולצרף את המסמכים הנדרשים (צילום רישיון רכב/מסמך המעיד על בעלות/רכישה מהיבואן; צילום תעודת זהות/תעודת התאגדות; כל מסמך נוסף התומך בזכאות (ככל שיש); אישור ניהול חשבון בנק), ולשלוח אותו לנאמן באחת הדרכים הבאות:

- באמצעות האתר הייעודי שכתובתו _____
- באמצעות דוא"ל לכתובת _____

המועד האחרון להגיש בקשה לפיצוי הינו בתוך 90 ימים ממועד מכתב הודעה זה או ממועד פרסום הודעה בעיתונות בדבר הסדר הפשרה, לפי המאוחר מבין שני המועדים הנ"ל. לאחר חלוף המועד האחרון, לא ניתן יהיה להגיש בקשות פיצוי ובעלי משאיות יד ראשונה שלא הגישו בקשות פיצוי במועד יאבדו את זכאותם לכל פיצוי. בקשות לפיצוי שיוגשו לאחר חלוף המועד האחרון להגשת בקשות לפיצוי יידחו.

הנאמן יבחן את הבקשות לפיצוי שהוגשו עד למועד האחרון להגשת בקשות לפיצוי, ויודיע לכל פונה האם בקשתו אושרה ומהו סכום הפיצוי לו הוא זכאי. הפיצוי ישולם ישירות לזכאים, לאחר ניכוי מסים ככל שיידרש.

למידע נוסף, או לעיון בהסדר הפשרה המלא ובנספחיו, ניתן לפנות לב"כ המבקש בכתובת ori@oribaram.com או לעיין בפנקס התובענות הייצוגיות הזמין באתר האינטרנט של בתי המשפט.

בכבוד רב,

[REDACTED]

נאמן הסכם הפשרה

הערה: נוסח זה הינו תקציר בלבד. בכל מקרה של סתירה, יגברו הוראות הסדר הפשרה כפי שאושר על-ידי בית המשפט.

נספח 6

טופס בקשת פיצוי

עמ' 76

טופס בקשת פיצוי לבעלי משאיות יד-ראשונה בהתאם להסדר הפשרה בתובענה ייצוגית 31367-09-16
ר.ל.פ.י. חקלאות בע"מ נ' MAN Truck & Bus SE ואח'

פרטי מגיש הבקשה:

שם מלא: _____

מס' זהות/ח.פ.: _____

כתובת: _____

טלפון: _____

דוא"ל: _____

פרטי המשאית/ות:

(יש למלא עבור כל משאית בנפרד. ניתן לצרף טבלה נוספת במידת הצורך)

מספר רישוי	יצרן המשאית	זגם	שנת ייצור	תאריך רכישה	האם נרכשה מהיבואן הרשמי

הצהרת בעלות:

אני הח"מ מצהיר/ה כי הייתי הבעלים הראשון/ה של המשאית/ות המפורטת/ות לעיל, או שרכשתי את המשאית/ות מהיבואן בתקופה הרלוונטית (17.1.1997 – 18.1.2011), וכי הפרטים שמסרתי נכונים ומלאים.

מסמכים שיש לצרף:

- צילום רישיון רכב/מסמך המעיד על בעלות/רכישה מהיבואן
- צילום תעודת זהות/תעודת התאגדות
- כל מסמך נוסף התומך בזכאות (ככל שיש)

פרטי חשבון בנק לקבלת הפיצוי:

שם הבנק: _____

סניף: _____

מספר חשבון: _____

שם בעל החשבון: _____

(יש לצרף אישור ניהול חשבון בנק)

(אם מדובר בתאגיד/עוסק מורשה יש לצרף גם אישור ניכוי מס במקור בהתאם לתקנות מס הכנסה (אישור בדבר ניכוי במקור), התשמ"א-1980, וכן טופס ייפוי כוח המאשר כי ממלא טופס זה מוסמך לחתום בשם התאגיד).

חתימה:

שם מגיש/ת הבקשה: _____

תאריך: _____

חתימה: _____

הנחיות הגשה:

יש לשלוח את הטופס המלא והחתום, בצירוף כל המסמכים הנדרשים, באחת מהדרכים הבאות:

- באמצעות האתר הייעודי בכתובת: _____
- באמצעות דוא"ל לכתובת: _____

שימו לב: בקשות שלא יוגשו במלואן עד למועד האחרון לא יטופלו.

הגשת הבקשה כפופה להוראות הסדר הפרשה כפי שאושר על-ידי בית המשפט.

הצהרות

- ☐ הנני מצהיר כי הפרטים שמסרתי בדבר רכישת משאית/יות כמתואר לעיל הינם נכונים, מדויקים ומלאים.
- ☐ הנני מצהיר כי אשא בכל מס והיטל מכל סוג, החל, ככל שחל, על התשלומים שאקבל, ככל שאקבל, במסגרת הסכם הפרשה.
- ☐ **אם מדובר בנציג מטעם תאגיד:** הנני מצהיר כי בהתאם לכתב ההרשאה המצורף, אני מוסמך לפעול כנציגו של התאגיד בהתאם להרשאה המצורפת, וכי בהרשאה זאת התאגיד שאני פועל בשמו ומטעמו ממצה את כל זכויותיו בהתאם להסדר הפרשה.

ולראיה באתי על החתום:

נספח 7

תצהירי המשיבות 1-6 לעניין מספר המשאיות

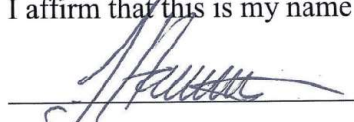
עמ' 79

Affidavit

I, the undersigned, Sebastian Hausner, date of birth 26 May 1984, holder of German ID Card No. LF9NXJFGP, having been warned that I must state the truth, and that I shall be liable to the penalties prescribed by law if I fail to do so, hereby declare as follows:

1. I serve as Legal Counsel at MAN Trucks & Bus SE ("MAN"), respondent no.1 to the Motion to Certify a Class Action in Civil File C.A. 31367-09-16, pending before the Central District Court (hereinafter: the "**Motion for Class Certification**").
2. I have been authorized by MAN to give this Affidavit in support of a motion to approve a settlement agreement between the Petitioner and Respondents 1-6 to the Motion for Class Certification (hereinafter: the "**Parties**", the "**Settlement Agreement**" and the "**Motion to Approve a Settlement Agreement**").
3. I hereby declare that based on MAN's information and to the best of its reasonable knowledge, 5,461 trucks weighing 6 tons and above were manufactured and sold to Israel during the Relevant Period, as defined in the Settlement Agreement. This number is based on data extracted from MAN's AVIS systems, and which was analyzed by economic counsel at Compass Lexecon.

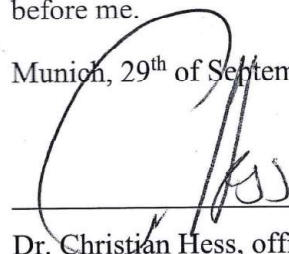
I affirm that this is my name and signature and that the contents of this affidavit are true.

Sebastian Hausner

I confirm that on 29 September 2025, appeared before me Sebastian Hausner, bearer of German ID Card No. LF9NXJFGP. He confirmed the truth of his statement and signed it before me.

Munich, 29th of September 2025

Dr. Christian Hess, officially appointed representative of
Notar Jens Kirchner in Munich, Germany

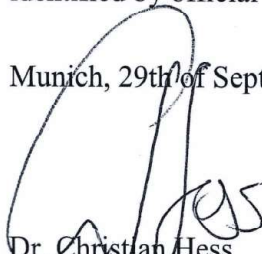
UVZ-Nr. : K 2899/ 2025

hc

I hereby certify the authenticity of the foregoing signature executed in my presence by

Mr. Sebastian **Hausner**,
born on 26th of May 1984,
business-address: Dachauer Straße 667, 80995 Munich, Germany,
identified by official identity papers.

Munich, 29th of September 2025

Dr. Christian Hess
officially appointed representative of
Notar Jens Kirchner in Munich, Germany

APOSTILLE

(Convention de La Haye du 5 octobre 1961)

1. Land: Bundesrepublik Deutschland
Diese öffentliche Urkunde
2. ist unterschrieben von Notarassessor Dr. Christian Hess
3. in seiner Eigenschaft als amtlich bestellter Vertreter.
4. Sie ist versehen mit dem Siegel des Notars Jens Kirchner in München.

Bestätigt

5. in München
6. am 06. Oktober 2025
7. durch die Präsidentin des Landgerichts München I
8. unter Nr. 910 a 12429/2025
9. Siegel
10. Unterschrift

Im Auftrag

Lea Adelsberger
Lea Adelsberger
Justizobersekretärin

Affidavit

I, the undersigned, Ross Goodrich, holder of British Passport no. 142107703, after having been warned that I must state the truth, and that I shall be liable to the penalties prescribed by law if I fail to do so, hereby declare as follows:

1. I serve as Legal Director at Volvo Group UK Limited, owned by Volvo Lastvagnar AB ("**Volvo**"), Respondent No. 2 to the Motion to Certify a Class Action in Civil File C.A. 31367-09-16, pending before the Central District Court (hereinafter: the "**Motion for Class Certification**"). Volvo also owns Renault Trucks SAS ("**Renault**"), Respondent No. 3 to the Motion for Class Certification.
2. I have been authorized by Volvo to give this Affidavit in support of a motion to approve a settlement agreement between the Petitioner and Respondents 1-6 to the Motion for Class Certification (hereinafter: the "**Parties**", the "**Settlement Agreement**" and the "**Motion to Approve a Settlement Agreement**").
3. I hereby declare that based on Volvo's and Renault's information and to the best of their reasonable knowledge, 13,084 Volvo Trucks and Renault Trucks were manufactured and sold to First Hand Truck Owners in Israel during the Relevant Period, as defined in the Settlement Agreement. This number is based on data extracted from Volvo/Renault's internal data systems and which was analysed by economic counsel at Frontier Economics Limited.

I affirm that this is my name and signature and that the contents of this affidavit are true.

Ross Goodrich

I confirm that on _____ 2026, appeared before me _____, holder of _____ Passport No. _____. He/She confirmed the truth of his/her statement and signed it before me.

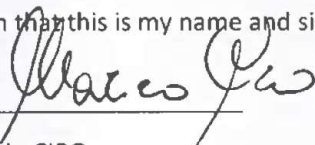
[Name], Attorney

Affidavit

★ I, the undersigned, Maurizio Ciro, holder of an Identity Card issued by the Italian Government with the reference CA20647IQ, having been warned that I must state the truth, and that I shall be liable to the penalties prescribed by law if I fail to do so, hereby declare as follows:

1. I serve as Chief Accounting Officer at Iveco S.p.A ("**Iveco**"), respondent no. 5 to the Motion to Certify a Class Action in Civil File C.A. 31367-09-16, pending before the Central District Court (hereinafter: the "**Motion for Class Certification**").
2. I have been authorized by Iveco to give this Affidavit in support of a motion to approve a settlement agreement between Applicant and Respondents 1-6 to the Motion for Class Certification (hereinafter: the "**Parties**", the "**Settlement Agreement**" and the "**Motion to Approve a Settlement Agreement**").
3. I hereby declare that based on Iveco's information and to the best of its reasonable knowledge, **3,247** Trucks, weighing 6 tons and above, were manufactured by Iveco and/or its affiliates and sold to Israel during the Relevant Period, as defined in the Settlement Agreement. This number is based on data extracted from different Iveco internal systems (e.g. REG and SAP).

I affirm that this is my name and signature and that the contents of this affidavit are true.

Maurizio CIRO

Authentication of signature

I, Remo Maria MORONE,
notary enrolled on the Notarial Register of the Joint Districts of Torino and Pinerolo (Italy),
resident in Torino (Italy),
hereby certify that the foregoing affidavit has been signed in my presence and that the
signature affixed thereon is of
CIRO Maurizio, born in Torino (Italy) on July 02, 1965, domiciled in Torino (Italy), via Puglia
no. 35, (Identity Card issued by the Italian Government with the reference CA20647IQ),
I am certain of the personal identity of the undersigner.

The foregoing power of attorney is written in English, language known by me.

Torino (Italy), via Puglia no. 15, on 14th January 2026.

Remo Maria Morone

Remo Maria MORONE
Notary Public

265725/SB

NOTARIZATION

The undersigned

Rutger Willem Arno van Thiel, assigned civil-law notary, authorized to execute notarial deeds in the protocol of Sven Jos Billet, civil-law notary (*notaris*) in Eindhoven, the Netherlands,

certifies:

The signature on the attached document is the true and original signature of **Bart Marina Herman Leo Johanna Bosmans**, born in Mechelen, Belgium, on 29 April 1980, holder of valid proof of identity.

Based on the information from the Dutch Chamber of Commerce (*Kamer van Koophandel*) provided today, regarding **DAF Trucks N.V.** (the '**Company**'), a limited company (*naamloze vennootschap*), incorporated under the laws of the Netherlands, having its registered office in Eindhoven, the Netherlands, with address Hugo van der Goeslaan 1, 5643 TW Eindhoven, the Netherlands, registered with the Dutch commercial register (*handelsregister*) with the number 17078445, I confirm that the aforementioned B.M.H.L.J. Bosmans, in his capacity as independently authorized managing director with the title Director Marketing & Sales, is authorized to represent the Company.

The above-mentioned certificate constitutes no opinion about the contents of the attached document.

Signed in Eindhoven, the Netherlands, on 16 December 2025.

R.W.A. van Thiel

APOSTILLE

(Convention de La Haye du 5 octobre 1961)

1. Country: THE NETHERLANDS
This public document
2. has been signed by **mr. R.W.A. van Thiel**
3. acting in the capacity of assigned civil law notary at Rotterdam
4. bears the seal/stamp of the notary mr. S.J. Billet

Certified

5. in 's-Hertogenbosch
6. on 16-12-2025
7. by the registrar of the district court of Oost-Brabant
8. no. 25.5250

9. Seal/stamp:

10. Signature:

M. Briere

A handwritten signature in blue ink, consisting of a large initial 'B' followed by several loops and a final flourish.

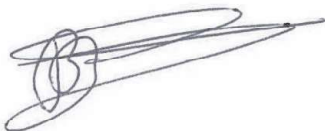
Affidavit

I, the undersigned, Bart Marina H. Bosmans holder of Belgian Passport no. GA9841916, having been warned that I must state the truth, and that I shall be liable to the penalties prescribed by law if I fail to do so, hereby declare as follows:

1. I serve as Director at DAF Trucks NV ("DAF"), Respondent no. 6 to the Motion to Certify a Class Action in Civil File C.A. 31367-09-16, pending before the Central District Court (hereinafter: the "**Motion for Class Certification**").
2. I have been authorized by DAF to give this Affidavit in support of a motion to approve a settlement agreement between the Petitioner and Respondents 1-6 to the Motion for Class Certification (hereinafter: the "**Parties**", the "**Settlement Agreement**" and the "**Motion to Approve a Settlement Agreement**").
3. I hereby declare that based on DAF's information and to the best of its reasonable knowledge, 9,177 Trucks, weighing 6 tons and above, were manufactured by DAF and sold in Israel during the Relevant Period, as defined in the Settlement Agreement. This number is based on data extracted from DAF's internal data systems. The Trucks were sold to DAF's Israeli importer, Taavura Holdings Ltd., or to other companies within the Taavura group (all companies within the Taavura group shall be collectively referred to as "**Taavura**").
4. Based on information received from Taavura, out of the total 9,177 DAF Trucks mentioned above, 1,546 Trucks were purchased by companies within the Taavura group for their own use (including in leasing fleets). Taavura has confirmed that it is aware of the Motion for Class Certification and that it does not have any claims against DAF in this regard. Taavura further confirmed that it voluntarily and unilaterally commits to opt out of the class, as defined in the Settlement Agreement, with respect to the 1,546 Trucks which were purchased by companies within the Taavura group for their own use (including for leasing fleets). Accordingly, in the framework of the Settlement Agreement DAF will pay compensation for 7,631 Trucks.

A copy of Taavura's confirmation is attached hereto as appendix A.

I affirm that this is my name and signature and that the contents of this affidavit are true.

Bart Marina H. Bosmans

To: DAF Trucks N.V

Re: DAF and Taavura

We recognise that Taavura and DAF have enjoyed a long lasting and strong commercial relationship in the past decades. Taavura, along with companies within the group, has made significant contribution to distributing DAF trucks and promoting the DAF brand in Israel. This strong commercial relationship has been more than mutually beneficial to our companies, and we are pleased to continue to work with DAF in the future. We note that as well as importing DAF trucks, companies within the Taavura group also retained DAF trucks for their own use (including in leasing fleets).

We are aware of the ongoing legal proceeding in Israel against DAF in the form of a class action. To the best of our knowledge, the allegations contained within the class action proceeding are inconsistent with Taavura's experience with DAF and the distribution of DAF trucks. Taavura does not believe or observe, to the best of its knowledge, there was ever an overcharge associated with DAF trucks' prices in Israel. Thus, Taavura in its capacity as a transport company and as a customer of DAF, is willing to confirm that it does not have any claims against DAF in this class action. Taavura voluntarily and unilaterally commits to opt out of this class action in respect of the 1,546 DAF trucks that Taavura and its group companies purchased for their own use (including for use in leasing fleets) in the period relevant for the class action. A full list of the VINs of these DAF trucks is attached. Taavura confirms that the statements in this letter, including the confirmation that it has no claims against DAF, are completely voluntary and are not made in exchange for any compensation from DAF.

Taavura hereby agrees that DAF shall submit this opt-out statement on Taavura's behalf to the court.

TAAVURA HOLDINGS LTD

Yaciv

Mehashi

Taavura Holdings Ltd.

10 September 2025

Number Brand Chassis

1	DAF	0L363338
2	DAF	0L360710
3	DAF	0L361297
4	DAF	0L363213
5	DAF	0L360236
6	DAF	0L363233
7	DAF	0L363315
8	DAF	0L359960
9	DAF	0L363312
10	DAF	0L361564
11	DAF	0L360713
12	DAF	0L358742
13	DAF	0L361399

List of DAF trucks relevant for opt-out

14	DAF	<u>0E884141</u>	
15	DAF	<u>0L361430</u>	
16	DAF	<u>0L361397</u>	
17	DAF	<u>0L361324</u>	
18	DAF	<u>0L360198</u>	
19	DAF	<u>0E883557</u>	
20	DAF	<u>0E885387</u>	
21	DAF	<u>0L360714</u>	
22	DAF	<u>0E885375</u>	
23	DAF	<u>0E885427</u>	
24	DAF	<u>0L361398</u>	
25	DAF	<u>0L360421</u>	
26	DAF	<u>0L361427</u>	
27	DAF	<u>0L361431</u>	
28	DAF	<u>0L362594</u>	
29	DAF	<u>0L361298</u>	
30	DAF	<u>0L361475</u>	
31	DAF	<u>0L361476</u>	
32	DAF	<u>0L359914</u>	
33	DAF	<u>0L362921</u>	
34	DAF	<u>0L363310</u>	
35	DAF	<u>0L361940</u>	
36	DAF	<u>0L361401</u>	
37	DAF	<u>0L361400</u>	
38	DAF	<u>0E883651</u>	
39	DAF	<u>0E895427</u>	
40	DAF	<u>0L360738</u>	
41	DAF	<u>0L361528</u>	
42	DAF		0L361559
43	DAF	<u>0L360736</u>	
44	DAF	<u>0L362517</u>	
45	DAF	<u>0E887163</u>	
46	DAF	<u>0L362529</u>	
47	DAF	<u>0L361556</u>	
48	DAF	<u>0L361395</u>	
49	DAF	<u>0L361429</u>	
50	DAF	<u>0L362518</u>	
51	DAF	<u>0L363494</u>	
52	DAF	<u>0L363469</u>	
53	DAF	<u>0L362701</u>	
54	DAF	<u>0L362560</u>	
55	DAF	<u>0L362561</u>	
56	DAF	<u>0L362618</u>	
57	DAF	<u>0L362700</u>	
58	DAF	<u>0L358999</u>	
59	DAF	<u>0L361477</u>	
60	DAF	<u>0E884709</u>	
61	DAF	<u>0L361381</u>	
62	DAF	<u>0L360420</u>	
63	DAF	<u>0L363298</u>	
64	DAF	<u>0E895404</u>	
65	DAF	<u>0L361530</u>	
66	DAF	<u>0L363411</u>	

List of DAF trucks relevant for opt-out

67	DAF	0L363444	
68	DAF	0L363297	
69	DAF	0E894997	
70	DAF	0L362218	
71	DAF	0L361380	
72	DAF	0E887180	
73	DAF	0E895388	
74	DAF	0E895448	
75	DAF	0L363534	
76	DAF	0L363412	
77	DAF	0L362597	
78	DAF	0L363216	
79	DAF	0L363215	
80	DAF	0L360205	
81	DAF	0L363501	
82	DAF	0L363445	
83	DAF	0E895500	
84	DAF	0L362596	
85	DAF	0E895930	
86	DAF	0L361356	
87	DAF	0L361519	
88	DAF		0L363280
89	DAF	0L362488	
90	DAF	0L363237	
91	DAF	0L363238	
92	DAF	0L362623	
93	DAF	0L357671	
94	DAF	0E895480	
95	DAF	0L361557	
96	DAF	0L362516	
97	DAF	0L360206	
98	DAF	0L359929	
99	DAF		9L356399
100	DAF	0E887202	
101	DAF	0E895709	
102	DAF	0L361377	
103	DAF	0L359928	
104	DAF	0L359927	
105	DAF	0E895758	
106	DAF	0L362227	
107	DAF	0L361527	
108	DAF	0L363279	
109	DAF	0E891337	
110	DAF	0E889023	
111	DAF	0L361526	
112	DAF	0L362562	
113	DAF	0E884017	
114	DAF	0L361521	
115	DAF	9L354684	
116	DAF	9L354768	
117	DAF	9L352270	
118	DAF	9L354600	
119	DAF	9L354598	

List of DAF trucks relevant for opt-out

120	DAF 9L354597
121	DAF 8E848916
122	DAF 9L356001
123	DAF 8E851997
124	DAF 9L354596
125	DAF 9L354641
126	DAF 9L354759
127	DAF 9L356000
128	DAF 8E852045
129	DAF 8L348771
130	DAF 9L352417
131	DAF 9L354818
132	DAF 8L351201
133	DAF 9L354820
134	DAF 8E844435
135	DAF 8E850149
136	DAF 9L354632
137	DAF 9E864158
138	DAF 9L356660
139	DAF 9L356047
140	DAF 9L356042
141	DAF 8L351262
142	DAF 9E858087
143	DAF 9L354817
144	DAF 9L354796
145	DAF 8E852757
146	DAF 8E852733
147	DAF 8L351202
148	DAF 9L354628
149	DAF 8E850922
150	DAF 9L354765
151	DAF 9L354639
152	DAF 0L357337
153	DAF 9L354764
154	DAF 8E851338
155	DAF 8E852711
156	DAF 0L357741
157	DAF 0L357431
158	DAF 0L357480
159	DAF 0L357520
160	DAF 9L356050
161	DAF 9L353401
162	DAF 0L357378
163	DAF 0L357479
164	DAF 0L357579
165	DAF 9E865462
166	DAF 9L354761
167	DAF 9L354602
168	DAF 9L354784
169	DAF 8E831018
170	DAF 0L357788
171	DAF 8E813525
172	DAF 9E865443

List of DAF trucks relevant for opt-out

173	DAF 8E851472
174	DAF 8E812272
175	DAF 0L357508
176	DAF 0L358052
177	DAF 0L358080
178	DAF 0L358294
179	DAF 0L358311
180	DAF 0L358293
181	DAF 0L358292
182	DAF 0L358290
183	DAF 0L358291
184	DAF 9L354603
185	DAF 8E831485
186	DAF 9L355999
187	DAF 9L354601
188	DAF 9L354640
189	DAF 0L358263
190	DAF 0L358081
191	DAF 8E831345
192	DAF 0L358234
193	DAF 0L358233
194	DAF 9L356615
195	DAF 8E812048
196	DAF 0L357742
197	DAF 8E852780
198	DAF 0L358264
199	DAF 0L358644
200	DAF 0L358236
201	DAF 0L358996
202	DAF 8E831820
203	DAF 0L358295
204	DAF 0L358206
205	DAF 8E831083
206	DAF 0L358207
207	DAF 0L357554
208	DAF 0L358262
209	DAF 8E846642
210	DAF 0L357664
211	DAF 0L358312
212	DAF 0L358597
213	DAF 0L358617
214	DAF 0L358310
215	DAF 0L358208
216	DAF 9L356616
217	DAF 8E834644
218	DAF 0L358859
219	DAF 8E830301
220	DAF 0L359279
221	DAF 8E846788
222	DAF 0E873314
223	DAF 0E873438
224	DAF 0E873454
225	DAF 0L358210

List of DAF trucks relevant for opt-out

226	DAF	0E873304
227	DAF	0E873336
228	DAF	0L358420
229	DAF	0L357716
230	DAF	9L356849
231	DAF	9L356764
232	DAF	9L356884
233	DAF	9L356866
234	DAF	9L356885
235	DAF	0L359019
236	DAF	8E822174
237	DAF	0E874881
238	DAF	0E877758
239	DAF	0E877121
240	DAF	0L357744
241	DAF	0L360199
242	DAF	0L360338
243	DAF	8E834320
244	DAF	9L356765
245	DAF	9L356819
246	DAF	9L356848
247	DAF	8E851325
248	DAF	0L360293
249	DAF	0L359430
250	DAF	0L357665
251	DAF	0L360671
252	DAF	0L360156
253	DAF	0L360200
254	DAF	0L360290
255	DAF	0L360709
256	DAF	0L360252
257	DAF	0E884113
258	DAF	8E852096
259	DAF	0L360665
260	DAF	0L360362
261	DAF	0E885481
262	DAF	0E885491
263	DAF	0L360226
264	DAF	0L360705
265	DAF	0L360228
266	DAF	0L360364
267	DAF	0L360196
268	DAF	0L360374
269	DAF	0L360337
270	DAF	0L360194
271	DAF	0L360195
272	DAF	0E884108
273	DAF	0L361379
274	DAF	0L361323
275	DAF	0E885537
276	DAF	0E884102
277	DAF	0L360741
278	DAF	0L361522

List of DAF trucks relevant for opt-out

279	DAF	0L361552
280	DAF	0L361525
281	DAF	0E884235
282	DAF	0E884074
283	DAF	0E884272
284	DAF	0L361394
285	DAF	0L361428
286	DAF	0E881543
287	DAF	9L354595
288	DAF	8E799821
289	DAF	8L348774
290	DAF	8L348371
291	DAF	8E846299
292	DAF	8L350871
293	DAF	8L350587
294	DAF	8L350409
295	DAF	8L349187
296	DAF	8L351489
297	DAF	8L351492
298	DAF	8L350812
299	DAF	8L351488
300	DAF	8L348411
301	DAF	8L351479
302	DAF	8E842289
303	DAF	8L351491
304	DAF	8L351490
305	DAF	8L349188
306	DAF	8L351503
307	DAF	8L351663
308	DAF	8L351625
309	DAF	8L342109
310	DAF	8L351409
311	DAF	8L351410
312	DAF	8L351698
313	DAF	9L351942
314	DAF	8L348414
315	DAF	8L348854
316	DAF	8L351793
317	DAF	8L351564
318	DAF	8E848197
319	DAF	8L351752
320	DAF	8E845181
321	DAF	8E845221
322	DAF	8L351440
323	DAF	8L351548
324	DAF	8E841011
325	DAF	9L346141
326	DAF	9L346140
327	DAF	9L352665
328	DAF	8L347700
329	DAF	8L347782
330	DAF	8L347743
331	DAF	8L350508

List of DAF trucks relevant for opt-out

332	DAF 8L351441
333	DAF 9L352219
334	DAF 9L352153
335	DAF 8E845197
336	DAF 9L352561
337	DAF 9L352544
338	DAF 8L351322
339	DAF 8L351499
340	DAF 9L352490
341	DAF 8L350458
342	DAF 8E850311
343	DAF 9L351943
344	DAF 9L352491
345	DAF 9L352543
346	DAF 9L352492
347	DAF 9L353718
348	DAF 8L350507
349	DAF 8L350410
350	DAF 8E846206
351	DAF 8L348855
352	DAF 9L352542
353	DAF 9L352321
354	DAF 9L352320
355	DAF 8E853251
356	DAF 9L352355
357	DAF 9L352357
358	DAF 8L351546
359	DAF 8L350505
360	DAF 9L352356
361	DAF 8L351495
362	DAF 8L350506
363	DAF 8L334112
364	DAF 9L352084
365	DAF 8E845959
366	DAF 8E852980
367	DAF 9E864266
368	DAF 9E864272
369	DAF 8E853230
370	DAF 9E864287
371	DAF 8E851127
372	DAF 8L346082
373	DAF 8E849885
374	DAF 9L354626
375	DAF 9L354627
376	DAF 9L352485
377	DAF 8L348712
378	DAF 8L348759
379	DAF 9L352724
380	DAF 9L354637
381	DAF 8E850450
382	DAF 8E841942
383	DAF 9L352158
384	DAF 9L354766

List of DAF trucks relevant for opt-out

385	DAF 9L354642
386	DAF 9L354570
387	DAF 9L354550
388	DAF 9L355399
389	DAF 9L355400
390	DAF 8L350618
391	DAF 9L353357
392	DAF 9L354629
393	DAF 9E867851
394	DAF 9E867860
395	DAF 9L354816
396	DAF 9L354767
397	DAF 8E848807
398	DAF 8L351493
399	DAF 9L352222
400	DAF 8L351324
401	DAF 8L348773
402	DAF 8L351325
403	DAF 9L352221
404	DAF 8E783773
405	DAF 8L338357
406	DAF 8E800237
407	DAF 8L338140
408	DAF 8E783139
409	DAF 8E783556
410	DAF 8L339085
411	DAF 8L338458
412	DAF 8L338956
413	DAF 8L339019
414	DAF 8E792887
415	DAF 8L339096
416	DAF 8L338918
417	DAF 8L338987
418	DAF 8E792584
419	DAF 7L323045
420	DAF 8L338390
421	DAF 7L327744
422	DAF 8L338668
423	DAF 8L339099
424	DAF 8L340570
425	DAF 8L339586
426	DAF 8L339521
427	DAF 8L339832
428	DAF 8L340884
429	DAF 8L340861
430	DAF 8L340889
431	DAF 8L340883
432	DAF 8L340894
433	DAF 8E796693
434	DAF 8L341005
435	DAF 8L340967
436	DAF 8L341007
437	DAF 8L341057

List of DAF trucks relevant for opt-out

438	DAF 8L341004
439	DAF 8E799660
440	DAF 8L338394
441	DAF 8E792685
442	DAF 8L340569
443	DAF 8L341006
444	DAF 8E795443
445	DAF 8L334230
446	DAF 8L341472
447	DAF 8L341741
448	DAF 8L340405
449	DAF 8L340573
450	DAF 8L340574
451	DAF 8E795782
452	DAF 8E792990
453	DAF 8L340571
454	DAF 8E790293
455	DAF 8L341917
456	DAF 8L342234
457	DAF 8L342281
458	DAF 8E811179
459	DAF 8E811216
460	DAF 8L341872
461	DAF 8L341980
462	DAF 8L342326
463	DAF 8L342437
464	DAF 8L341742
465	DAF 8L342042
466	DAF 8L342070
467	DAF 8L342216
468	DAF 8L341593
469	DAF 8L338667
470	DAF 8L338721
471	DAF 8L342124
472	DAF 8L342438
473	DAF 8E800514
474	DAF 8E797297
475	DAF 8E800082
476	DAF 8E821383
477	DAF 8L343813
478	DAF 8L343858
479	DAF 8L344005
480	DAF 8L344034
481	DAF 8L344115
482	DAF 8L343890
483	DAF 8L343769
484	DAF 8L343959
485	DAF 8L344066
486	DAF 8L344094
487	DAF 8L342439
488	DAF 8L341627
489	DAF 8L338706
490	DAF 8L344116

List of DAF trucks relevant for opt-out

491	DAF 8L344095
492	DAF 8L344096
493	DAF 8L343957
494	DAF 8L343885
495	DAF 8L344029
496	DAF 8E800394
497	DAF 8L344408
498	DAF 8L344407
499	DAF 8L344409
500	DAF 8L343878
501	DAF 8L341020
502	DAF 8E794792
503	DAF 8E818842
504	DAF 8E818370
505	DAF 8E822415
506	DAF 8L344033
507	DAF 8E799968
508	DAF 8E792743
509	DAF 8L341612
510	DAF 8L341529
511	DAF 8E831468
512	DAF 9L346413
513	DAF 8E822626
514	DAF 8E831514
515	DAF 8E818571
516	DAF 8E822677
517	DAF 8L340820
518	DAF 8E822667
519	DAF 8E818771
520	DAF 8L347149
521	DAF 8E819082
522	DAF 8E822606
523	DAF 8E822615
524	DAF 8E823049
525	DAF 8E823170
526	DAF 8E823128
527	DAF 8L347401
528	DAF 8L346767
529	DAF 8E803143
530	DAF 8L348412
531	DAF 8L347475
532	DAF 8E831458
533	DAF 8L349250
534	DAF 8L347415
535	DAF 8L347339
536	DAF 8L344097
537	DAF 8L343855
538	DAF 8L348733
539	DAF 8L348080
540	DAF 8E847069
541	DAF 8E847171
542	DAF 8E847024
543	DAF 8E847137

List of DAF trucks relevant for opt-out

544	DAF 8L348459
545	DAF 8L349247
546	DAF 8L349246
547	DAF 8L349245
548	DAF 7E736807
549	DAF 7E736397
550	DAF 7L323250
551	DAF 7L322131
552	DAF 7L322022
553	DAF 7L321977
554	DAF 7E736816
555	DAF 6L312866
556	DAF 7L322098
557	DAF 7L323069
558	DAF 7L321436
559	DAF 7L321949
560	DAF 7L321929
561	DAF 7E736046
562	DAF 6L313023
563	DAF 6L312928
564	DAF 7L323952
565	DAF 6L312775
566	DAF 6L312929
567	DAF 7E735597
568	DAF 6L312867
569	DAF 7E733256
570	DAF 7E733360
571	DAF 7E735768
572	DAF 7L321962
573	DAF 7L321976
574	DAF 7E745292
575	DAF 7L323043
576	DAF 7L323058
577	DAF 7L323060
578	DAF 7L323056
579	DAF 7L323064
580	DAF 7E745311
581	DAF 7E737768
582	DAF 7E726381
583	DAF 7E733152
584	DAF 6L312831
585	DAF 7E726359
586	DAF 7L321972
587	DAF 7E745241
588	DAF 7L321472
589	DAF 7E726478
590	DAF 7E733088
591	DAF 7E733972
592	DAF 7L324814
593	DAF 6L312829
594	DAF 7E740509
595	DAF 7E726529
596	DAF 7L323230

List of DAF trucks relevant for opt-out

597	DAF 7L323688
598	DAF 7L324851
599	DAF 7L323283
600	DAF 7L323280
601	DAF 7L323279
602	DAF 7L323684
603	DAF 7L324730
604	DAF 7L324877
605	DAF 7E733549
606	DAF 7E732516
607	DAF 7L321941
608	DAF 7L322523
609	DAF 7E725316
610	DAF 7E725265
611	DAF 7L321940
612	DAF 7E725295
613	DAF 7L322564
614	DAF 7E732430
615	DAF 7L324035
616	DAF 7L322691
617	DAF 8L332156
618	DAF 8L332157
619	DAF 7L322606
620	DAF 7L321352
621	DAF 7L323277
622	DAF 7L323946
623	DAF 7L321852
624	DAF 8L332320
625	DAF 8L332322
626	DAF 8L332212
627	DAF 8L332382
628	DAF 7E732500
629	DAF 8L332381
630	DAF 8L332355
631	DAF 7E747748
632	DAF 8L332158
633	DAF 8L332159
634	DAF 8L332354
635	DAF 8E772036
636	DAF 8L332321
637	DAF 7L327742
638	DAF 8E772068
639	DAF 8L332306
640	DAF 7L324567
641	DAF 7E732758
642	DAF 8E782611
643	DAF 8L336162
644	DAF 8E783063
645	DAF 8L336161
646	DAF 8E782934
647	DAF 7L323044
648	DAF 7L323042
649	DAF 7L323041

List of DAF trucks relevant for opt-out

650	DAF 8L334231
651	DAF 7L323059
652	DAF 6E688368
653	DAF 6E690278
654	DAF 6E688581
655	DAF 6E693355
656	DAF 6E698495
657	DAF 6E698477
658	DAF 6E688596
659	DAF 6E698359
660	DAF 6E698733
661	DAF 6L312199
662	DAF 6L312132
663	DAF 6L313165
664	DAF 6E689492
665	DAF 6E691959
666	DAF 6L312147
667	DAF 6L312146
668	DAF 6L312507
669	DAF 6L312508
670	DAF 6L313030
671	DAF 6L312574
672	DAF 6L311886
673	DAF 6L311935
674	DAF 6E698866
675	DAF 6L313237
676	DAF 6E693644
677	DAF 6E699279
678	DAF 6E698306
679	DAF 6L313082
680	DAF 6L312131
681	DAF 6E698782
682	DAF 6L312180
683	DAF 6L313238
684	DAF 6L313233
685	DAF 6E716152
686	DAF 6E715747
687	DAF 6E716024
688	DAF 6L312082
689	DAF 6L312218
690	DAF 6E711508
691	DAF 6L313241
692	DAF 6E716049
693	DAF 6L318650
694	DAF 6L318442
695	DAF 6E715997
696	DAF 6L318444
697	DAF 6L313058
698	DAF 6E715821
699	DAF 6L318346
700	DAF 6L313235
701	DAF 6L313313
702	DAF 6L313234

List of DAF trucks relevant for opt-out

703	DAF	6L312224
704	DAF	6L318445
705	DAF	6E712467
706	DAF	6L318599
707	DAF	6E716372
708	DAF	6L318648
709	DAF	6L318468
710	DAF	6L318467
711	DAF	6E716346
712	DAF	6L312217
713	DAF	6E716223
714	DAF	6L318466
715	DAF	6E716066
716	DAF	6E716204
717	DAF	6L318554
718	DAF	6E715793
719	DAF	6L313533
720	DAF	7L321438
721	DAF	6L318556
722	DAF	6E716549
723	DAF	6E716421
724	DAF	7L321724
725	DAF	7L321835
726	DAF	6L318597
727	DAF	6E690726
728	DAF	7E724935
729	DAF	7L321353
730	DAF	7L321978
731	DAF	7L321947
732	DAF	7L321357
733	DAF	6E715863
734	DAF	6E716399
735	DAF	7L321948
736	DAF	7L321358
737	DAF	6E716507
738	DAF	7L321359
739	DAF	7L321851
740	DAF	7L321836
741	DAF	7L321834
742	DAF	7E732596
743	DAF	7L321396
744	DAF	7L321356
745	DAF	7L323420
746	DAF	7E724894
747	DAF	6E716478
748	DAF	7L321355
749	DAF	7L323421
750	DAF	6L318651
751	DAF	7L322097
752	DAF	7L321354
753	DAF	6L312830
754	DAF	6L312777

List of DAF trucks relevant for opt-out

755	DAF 6E716186
756	DAF 6L312624
757	DAF 6L312563
758	DAF 7E731554
759	DAF 7E725082
760	DAF 7L321738
761	DAF 7E732235
762	DAF 7E732211
763	DAF 7E724840
764	DAF 7L323422
765	DAF 7L323504
766	DAF 6L318649
767	DAF 7L323505
768	DAF 7L323550
769	DAF 7L323507
770	DAF 7L323503
771	DAF 6L312834
772	DAF 6L312776
773	DAF 7L323448
774	DAF 7L323444
775	DAF 7L323423
776	DAF 7L324020
777	DAF 6L312967
778	DAF 6L313033
779	DAF 6L312968
780	DAF 6L312833
781	DAF 6L312828
782	DAF 7L323449
783	DAF 7L323445
784	DAF 7L323498
785	DAF 7L324878
786	DAF 7E731573
787	DAF 7E736018
788	DAF 7L322025
789	DAF 7L322024
790	DAF 7E736825
791	DAF 7E736834
792	DAF 7L323506
793	DAF 7L324977
794	DAF 6L312823
795	DAF 6L312824
796	DAF 7E736432
797	DAF 7E729512
798	DAF 7E725976
799	DAF 7L321980
800	DAF 7L322130
801	DAF 7E725117
802	DAF 7L324619
803	DAF 7L324620
804	DAF 7E736038
805	DAF 7L322689
806	DAF 7E736413
807	DAF 7L322021

List of DAF trucks relevant for opt-out

808	DAF 7E736843
809	DAF 7L323297
810	DAF 7L322690
811	DAF 5E662426
812	DAF 5L262785
813	DAF 5L262546
814	DAF 5L262549
815	DAF 5L262659
816	DAF 5L262660
817	DAF 5L260984
818	DAF 5E656901
819	DAF 5E656911
820	DAF 5L263232
821	DAF 5L263272
822	DAF 5E656908
823	DAF 5E656903
824	DAF 5L262042
825	DAF 5E666862
826	DAF 5E667718
827	DAF 5E662571
828	DAF 5E662954
829	DAF 5L264143
830	DAF 5L264359
831	DAF 5L263460
832	DAF 5E662719
833	DAF 5E666049
834	DAF 5L262545
835	DAF 5L262550
836	DAF 5L262599
837	DAF 5L262547
838	DAF 5L264142
839	DAF 5L264434
840	DAF 5L263461
841	DAF 5L263462
842	DAF 5E663050
843	DAF 5E666215
844	DAF 5L264477
845	DAF 5L264478
846	DAF 5L262548
847	DAF 5L264187
848	DAF 5L264543
849	DAF 5L264479
850	DAF 5E666204
851	DAF 5L264886
852	DAF 5L263644
853	DAF 5L264144
854	DAF 5E666211
855	DAF 5L265318
856	DAF 5L263641
857	DAF 5L263597
858	DAF 5E665923
859	DAF 5L263463
860	DAF 5E658482

List of DAF trucks relevant for opt-out

861	DAF 5L265374
862	DAF 5L265485
863	DAF 5L265506
864	DAF 5E666193
865	DAF 5L264885
866	DAF 5L263538
867	DAF 5L264141
868	DAF 5L264936
869	DAF 5L265436
870	DAF 5L265317
871	DAF 5L263680
872	DAF 5L265487
873	DAF 5L265375
874	DAF 5L265435
875	DAF 5L265438
876	DAF 5E665523
877	DAF 5L263646
878	DAF 5L263651
879	DAF 5L265433
880	DAF 5L265434
881	DAF 5L265486
882	DAF 5E665583
883	DAF 5L266364
884	DAF 5L263648
885	DAF 5L266349
886	DAF 5L266824
887	DAF 5L266823
888	DAF 5L266348
889	DAF 5L266742
890	DAF 5L263271
891	DAF 5L262598
892	DAF 5L267475
893	DAF 5L267520
894	DAF 5L266363
895	DAF 5L266365
896	DAF 5L267476
897	DAF 5L266822
898	DAF 5L267342
899	DAF 5L267343
900	DAF 5L263329
901	DAF 5L267568
902	DAF 6L268902
903	DAF 5L267874
904	DAF 5L266768
905	DAF 5L264433
906	DAF 6L269136
907	DAF 6L269140
908	DAF 5L266366
909	DAF 6L269141
910	DAF 6E686909
911	DAF 6E687132
912	DAF 6E686369
913	DAF 6E686240

List of DAF trucks relevant for opt-out

914	DAF 6L269389
915	DAF 6L268446
916	DAF 6L269376
917	DAF 6L269317
918	DAF 6E688017
919	DAF 6L269371
920	DAF 6L269715
921	DAF 6E687228
922	DAF 6E688119
923	DAF 6L269368
924	DAF 5E665988
925	DAF 6L269681
926	DAF 6E686133
927	DAF 6L269687
928	DAF 6E688041
929	DAF 6E687180
930	DAF 6E689523
931	DAF 6E688089
932	DAF 6L312116
933	DAF 6L311978
934	DAF 6L269714
935	DAF 6E689813
936	DAF 6E689291
937	DAF 6E688831
938	DAF 6E689660
939	DAF 6E688431
940	DAF 6L312351
941	DAF 6E688506
942	DAF 6E692192
943	DAF 6L311655
944	DAF 6L311699
945	DAF 6L312216
946	DAF 6E688858
947	DAF 6E688762
948	DAF 6E689759
949	DAF 6E689409
950	DAF 6L312222
951	DAF 6L312133
952	DAF 6L269802
953	DAF 6L269683
954	DAF 4E621975
955	DAF 4E621984
956	DAF 4E626909
957	DAF 4E626992
958	DAF 4L251854
959	DAF 4E621986
960	DAF 4E626949
961	DAF 4L251309
962	DAF 4L251282
963	DAF 4L251281
964	DAF 4L253263
965	DAF 4L253265
966	DAF 4E626020

List of DAF trucks relevant for opt-out

967	DAF	4E626924
968	DAF	4E627614
969	DAF	4E625902
970	DAF	4E626541
971	DAF	4E625890
972	DAF	4L253266
973	DAF	4E626974
974	DAF	4L253298
975	DAF	4E628303
976	DAF	4E628445
977	DAF	4E625768
978	DAF	4L253300
979	DAF	4L253038
980	DAF	4L253026
981	DAF	4L253299
982	DAF	4L253264
983	DAF	4E628573
984	DAF	4L254119
985	DAF	4E625784
986	DAF	4L253039
987	DAF	4L253080
988	DAF	4L253027
989	DAF	4L253301
990	DAF	4L254150
991	DAF	4L250797
992	DAF	4L252590
993	DAF	4L254159
994	DAF	4E627066
995	DAF	4E628708
996	DAF	4E627285
997	DAF	4E627399
998	DAF	4E619642
999	DAF	4E619646
1000	DAF	4E627037
1001	DAF	4E628339
1002	DAF	4E627548
1003	DAF	4L255977
1004	DAF	4E628467
1005	DAF	4E628784
1006	DAF	4E627269
1007	DAF	4E628603
1008	DAF	4L256004
1009	DAF	4L255985
1010	DAF	4L256005
1011	DAF	4E628276
1012	DAF	4L256006
1013	DAF	4E628764
1014	DAF	4E628321
1015	DAF	4E628698
1016	DAF	4E628586
1017	DAF	5L258980
1018	DAF	4E627312
1019	DAF	5L259297

List of DAF trucks relevant for opt-out

1020	DAF	5L259255
1021	DAF	5L259254
1022	DAF	5L259268
1023	DAF	5L259267
1024	DAF	5L259222
1025	DAF	4E627093
1026	DAF	5L259253
1027	DAF	5E649616
1028	DAF	5E649561
1029	DAF	4E627897
1030	DAF	5E651420
1031	DAF	5E649641
1032	DAF	5E649761
1033	DAF	5E649764
1034	DAF	5E649682
1035	DAF	4E627798
1036	DAF	5E649535
1037	DAF	5E649587
1038	DAF	4E628399
1039	DAF	5E651039
1040	DAF	4E627668
1041	DAF	5E651083
1042	DAF	5E649783
1043	DAF	5L261048
1044	DAF	5L260991
1045	DAF	5L260988
1046	DAF	5L260989
1047	DAF	5L261047
1048	DAF	5L261046
1049	DAF	5L262011
1050	DAF	5L262787
1051	DAF	5L262786
1052	DAF	5L262012
1053	DAF	5L262041
1054	DAF	5L262045
1055	DAF	3L242493
1056	DAF	3L242494
1057	DAF	3L244236
1058	DAF	3L240722
1059	DAF	3L240726
1060	DAF	3L244325
1061	DAF	3L238972
1062	DAF	3L245341
1063	DAF	3L240695
1064	DAF	3L245950
1065	DAF	3E596362
1066	DAF	3L245530
1067	DAF	3L245970
1068	DAF	3L244098
1069	DAF	3L245339
1070	DAF	3E604616
1071	DAF	3L244324
1072	DAF	3L244368

List of DAF trucks relevant for opt-out

1073	DAF	3L245920
1074	DAF	3L245919
1075	DAF	3L245914
1076	DAF	2L228989
1077	DAF	2L229015
1078	DAF	2L229069
1079	DAF	3L246686
1080	DAF	3L246139
1081	DAF	3L246721
1082	DAF	3L246720
1083	DAF	3L246246
1084	DAF	3L246140
1085	DAF	3L246245
1086	DAF	3E607800
1087	DAF	3L246247
1088	DAF	3L247401
1089	DAF	3L247403
1090	DAF	3E603397
1091	DAF	3E597339
1092	DAF	3L246781
1093	DAF	3L247402
1094	DAF	3E606024
1095	DAF	3E608301
1096	DAF	3E603382
1097	DAF	3E606045
1098	DAF	4E612901
1099	DAF	4E612952
1100	DAF	4E612934
1101	DAF	4E612919
1102	DAF	3L246522
1103	DAF	3L246196
1104	DAF	3L246244
1105	DAF	3E608808
1106	DAF	3L246243
1107	DAF	3E598932
1108	DAF	3L246864
1109	DAF	3L246280
1110	DAF	3E599220
1111	DAF	3L246248
1112	DAF	4L248824
1113	DAF	3E598850
1114	DAF	4L248863
1115	DAF	3L247173
1116	DAF	3L244922
1117	DAF	4E616117
1118	DAF	4L249693
1119	DAF	3E605728
1120	DAF	3E600932
1121	DAF	4E617046
1122	DAF	4E616132
1123	DAF	0E615561
1124	DAF	4L249876
1125	DAF	4L249932

List of DAF trucks relevant for opt-out

1126	DAF	4L250322
1127	DAF	4L250265
1128	DAF	4E617783
1129	DAF	4E617696
1130	DAF	4E617661
1131	DAF	4E617631
1132	DAF	4E616153
1133	DAF	4L249877
1134	DAF	4L251580
1135	DAF	3E584465
1136	DAF	4L251579
1137	DAF	3E596273
1138	DAF	4L251208
1139	DAF	4E616180
1140	DAF	4E621978
1141	DAF	4L250266
1142	DAF	4L252284
1143	DAF	2L234055
1144	DAF	2L234054
1145	DAF	2L234056
1146	DAF	1E542631
1147	DAF	1L228438
1148	DAF	1L226953
1149	DAF	1L226982
1150	DAF	2L234018
1151	DAF	2L234057
1152	DAF	2L228788
1153	DAF	2E565243
1154	DAF	1L224498
1155	DAF	1L226957
1156	DAF	1E545894
1157	DAF	2L234019
1158	DAF	2L228978
1159	DAF	1E550131
1160	DAF	2L234020
1161	DAF	2L235397
1162	DAF	2L235125
1163	DAF	1E541521
1164	DAF	2L228936
1165	DAF	2E558127
1166	DAF	2L228946
1167	DAF	2L228949
1168	DAF	2E575894
1169	DAF	2L237333
1170	DAF	2L237349
1171	DAF	2L229092
1172	DAF	2L237336
1173	DAF	2L237337
1174	DAF	2L228935
1175	DAF	2E557130
1176	DAF	1E552393
1177	DAF	1E543579
1178	DAF	3L239000

List of DAF trucks relevant for opt-out

1179	DAF	3E588586
1180	DAF	3E588918
1181	DAF	2E575867
1182	DAF	1E554007
1183	DAF	3E584989
1184	DAF	2L237328
1185	DAF	2L235132
1186	DAF	2L234937
1187	DAF	3L242916
1188	DAF	3L242564
1189	DAF	3L242598
1190	DAF	3L242599
1191	DAF	1L221591
1192	DAF	1L223524
1193	DAF	1E539121
1194	DAF	1E538852
1195	DAF	1E533130
1196	DAF	1E533119
1197	DAF	1L223495
1198	DAF	1L223696
1199	DAF	1E541624
1200	DAF	1E542263
1201	DAF	1E538994
1202	DAF	1E542219
1203	DAF	1E530693
1204	DAF	1E542790
1205	DAF	1E541788
1206	DAF	1E541006
1207	DAF	1E544749
1208	DAF	1E542828
1209	DAF	1E542743
1210	DAF	1L224612
1211	DAF	1L224275
1212	DAF	1L221850
1213	DAF	1L221112
1214	DAF	1E542423
1215	DAF	1E542765
1216	DAF	1L224273
1217	DAF	1E542317
1218	DAF	1E547382
1219	DAF	1L224269
1220	DAF	1E547197
1221	DAF	1E542445
1222	DAF	1E544067
1223	DAF	1E548118
1224	DAF	1E547117
1225	DAF	1L222564
1226	DAF	1E548356
1227	DAF	1E548008
1228	DAF	1L223789
1229	DAF	1E542576
1230	DAF	1E547477
1231	DAF	1E547241

List of DAF trucks relevant for opt-out

1232	DAF	1E546994
1233	DAF	1E547504
1234	DAF	1E551993
1235	DAF	1E552855
1236	DAF	1E552828
1237	DAF	1E546688
1238	DAF	1E546972
1239	DAF	1E547817
1240	DAF	1E548632
1241	DAF	1E552813
1242	DAF	1L221745
1243	DAF	1L221826
1244	DAF	1L224236
1245	DAF	1L222524
1246	DAF	1L221663
1247	DAF	1E551944
1248	DAF	1E538406
1249	DAF	1L219456
1250	DAF	1L219444
1251	DAF	1L219447
1252	DAF	1L219480
1253	DAF	1E543336
1254	DAF	1E543340
1255	DAF	YL219018
1256	DAF	1E548214
1257	DAF	1E548489
1258	DAF	1E546722
1259	DAF	1E542291
1260	DAF	1E548764
1261	DAF	1E544065
1262	DAF	1L224758
1263	DAF	1L221844
1264	DAF	YE525516
1265	DAF	1E547134
1266	DAF	1L225060
1267	DAF	1E548901
1268	DAF	1L221738
1269	DAF	1L221840
1270	DAF	1E552964
1271	DAF	1E538017
1272	DAF	1L222313
1273	DAF	1E552902
1274	DAF	1E544064
1275	DAF	1L227557
1276	DAF	1L227476
1277	DAF	1L227553
1278	DAF	1L227645
1279	DAF	1L227539
1280	DAF	1L227593
1281	DAF	1L227684
1282	DAF	1L227713
1283	DAF	1L227544
1284	DAF	1L227634

List of DAF trucks relevant for opt-out

1285	DAF	1L227642
1286	DAF	1L227693
1287	DAF	1L227586
1288	DAF	1L227594
1289	DAF	1L227663
1290	DAF	1L227564
1291	DAF	1L227560
1292	DAF	1L227702
1293	DAF	1L227704
1294	DAF	1L227720
1295	DAF	1E545779
1296	DAF	1L227861
1297	DAF	1L226950
1298	DAF	1L224839
1299	DAF	1L225059
1300	DAF	1L228448
1301	DAF	1L228426
1302	DAF	1L224935
1303	DAF	1L224939
1304	DAF	1L228015
1305	DAF	1L228025
1306	DAF	1E552560
1307	DAF	1L228026
1308	DAF	1L228073
1309	DAF	1L224609
1310	DAF	1L228045
1311	DAF	1L228611
1312	DAF	1L225596
1313	DAF	1L228097
1314	DAF	1E553026
1315	DAF	1L228014
1316	DAF	1L228044
1317	DAF	1L228620
1318	DAF	2E557201
1319	DAF	1E545735
1320	DAF	2E560952
1321	DAF	1E550101
1322	DAF	1L226949
1323	DAF	1E547380
1324	DAF	1E532065
1325	DAF	1L228698
1326	DAF	1L228688
1327	DAF	1L223858
1328	DAF	1L228689
1329	DAF	1L228695
1330	DAF	2E563018
1331	DAF	1E552442
1332	DAF	1L228702
1333	DAF	2E563328
1334	DAF	1E541506
1335	DAF	1L224678
1336	DAF	1L225148
1337	DAF	2E569768

List of DAF trucks relevant for opt-out

1338	DAF	1E542645
1339	DAF	2E571972
1340	DAF	2L233880
1341	DAF	2L233881
1342	DAF	1E542651
1343	DAF	1E541621
1344	DAF	2E572027
1345	DAF	2L228941
1346	DAF	2L228938
1347	DAF	YE512523
1348	DAF	YE512623
1349	DAF	YE512458
1350	DAF	YL212362
1351	DAF	YE512554
1352	DAF	YE512117
1353	DAF	YE515295
1354	DAF	YE515296
1355	DAF	YL214811
1356	DAF	YE516772
1357	DAF	YE516893
1358	DAF	YE519232
1359	DAF	YE518740
1360	DAF	YL214655
1361	DAF	YL218160
1362	DAF	YE519216
1363	DAF	YE520301
1364	DAF	YE519411
1365	DAF	YE520314
1366	DAF	YL216806
1367	DAF	YL216769
1368	DAF	YE521014
1369	DAF	YE516887
1370	DAF	YE516878
1371	DAF	YE519509
1372	DAF	YL215350
1373	DAF	YL215546
1374	DAF	YL215520
1375	DAF	YL215360
1376	DAF	YL215493
1377	DAF	YE521936
1378	DAF	YE519438
1379	DAF	YE523914
1380	DAF	YE519479
1381	DAF	XE484271
1382	DAF	YE521343
1383	DAF	YL218099
1384	DAF	YL218122
1385	DAF	YL218091
1386	DAF	YL218184
1387	DAF	YL218130
1388	DAF	YL218197
1389	DAF	YE522230
1390	DAF	YE522225

List of DAF trucks relevant for opt-out

1391	DAF	YE518457
1392	DAF	YL218152
1393	DAF	YL218491
1394	DAF	YL217903
1395	DAF	YE518327
1396	DAF	YL218331
1397	DAF	YL218421
1398	DAF	YL218603
1399	DAF	YE518175
1400	DAF	YE522234
1401	DAF	YE522339
1402	DAF	YL218336
1403	DAF	YE518364
1404	DAF	1E527591
1405	DAF	1E527629
1406	DAF	1L219571
1407	DAF	1E527524
1408	DAF	YL217909
1409	DAF	YL218996
1410	DAF	YL218974
1411	DAF	YL218967
1412	DAF	YL218927
1413	DAF	YL219008
1414	DAF	YL219015
1415	DAF	YL218940
1416	DAF	YL219016
1417	DAF	YL219005
1418	DAF	YL218983
1419	DAF	YL218954
1420	DAF	1E529849
1421	DAF	YL218337
1422	DAF	YL218492
1423	DAF	YL218501
1424	DAF	1L219121
1425	DAF	1L219122
1426	DAF	YL218503
1427	DAF	YL218591
1428	DAF	YL218638
1429	DAF	YL218540
1430	DAF	YL218106
1431	DAF	YE520999
1432	DAF	1L219334
1433	DAF	1L219126
1434	DAF	1L219263
1435	DAF	1L219135
1436	DAF	1L220781
1437	DAF	1L219129
1438	DAF	1L219227
1439	DAF	1L219136
1440	DAF	1L219139
1441	DAF	1L219233
1442	DAF	1E527248
1443	DAF	1L219145

List of DAF trucks relevant for opt-out

1444	DAF	1E525966
1445	DAF	1E529765
1446	DAF	1E531271
1447	DAF	1E532141
1448	DAF	1E530576
1449	DAF	1L219435
1450	DAF	1L219338
1451	DAF	1L219458
1452	DAF	YL218128
1453	DAF	YL218132
1454	DAF	YL218344
1455	DAF	1E531897
1456	DAF	1E531930
1457	DAF	1L219946
1458	DAF	1L219500
1459	DAF	1L219174
1460	DAF	YL218339
1461	DAF	YL218338
1462	DAF	1E531808
1463	DAF	1E526583
1464	DAF	1E530449
1465	DAF	1E527020
1466	DAF	1E526670
1467	DAF	YE522985
1468	DAF	1E530048
1469	DAF	1E527121
1470	DAF	1E533270
1471	DAF	1E532132
1472	DAF	1E532431
1473	DAF	1E531592
1474	DAF	1E534756
1475	DAF	1E531843
1476	DAF	1E531906
1477	DAF	1E537512
1478	DAF	1E531990
1479	DAF	1E531899
1480	DAF	1E531832
1481	DAF	1E536061
1482	DAF	1E532941
1483	DAF	1E532661
1484	DAF	1E538322
1485	DAF	1E530873
1486	DAF	1E532644
1487	DAF	1E540239
1488	DAF	1E533111
1489	DAF	WE459078
1490	DAF	XL164900
1491	DAF	XE487621
1492	DAF	XL165005
1493	DAF	XL164533
1494	DAF	WE473721
1495	DAF	XL167548
1496	DAF	XL167442

List of DAF trucks relevant for opt-out

1497	DAF	XL167522
1498	DAF	XL166784
1499	DAF	XL166765
1500	DAF	XL166849
1501	DAF	XL165881
1502	DAF	XL165860
1503	DAF	XL165838
1504	DAF	XL164921
1505	DAF	XL162761
1506	DAF	XL165844
1507	DAF	XL167293
1508	DAF	XL167698
1509	DAF	XL167723
1510	DAF	XL167706
1511	DAF	XL167709
1512	DAF	XL167718
1513	DAF	XE494564
1514	DAF	XL167714
1515	DAF	XE494244
1516	DAF	XL169577
1517	DAF	XE495525
1518	DAF	XE494413
1519	DAF	XE494448
1520	DAF	YE505938
1521	DAF	YE506233
1522	DAF	XE494274
1523	DAF	YE508315
1524	DAF	YE508853
1525	DAF	YE508283
1526	DAF	YE510960
1527	DAF	YE508307
1528	DAF	YE512594
1529	DAF	WE457849
1530	DAF	WL152208
1531	DAF	WL152209
1532	DAF	WL157065
1533	DAF	VE451032
1534	DAF	WE470702
1535	DAF	WE470956
1536	DAF	WL157508
1537	DAF	WE466133
1538	DAF	WE470462
1539	DAF	WE473684
1540	DAF	VL151393
1541	DAF	WE458007
1542	DAF	WL152161
1543	DAF	VL151230
1544	DAF	WE457835
1545	DAF	WE458160
1546	DAF	WL152193

נספח 2

נייר העבודה מחודש מאי 2024

עמ' 151

Kluwer Competition Law Blog

Equality in Truck Cartel Damages Compensation: The Spanish Supreme Court Judgments of 14 March 2024

Francisco Marcos (IE Law School) · Thursday, May 16th, 2024

Introduction

Nowadays, it is not uncommon for Spanish courts to have to rule on disputes where there is uniformity in the facts and the applicable legal rules. In civil courts, mass litigation arose as a result of nullity suits filed by consumers in banking and financial matters regarding contracts for the subscription of banking products (preferred shares, subordinated debentures, swaps, etc.) and for the abusiveness of certain clauses incorporated in mortgage loans (floor, IRPH, multi-currency, early maturity, expenses, etc.) or in credit card contracts (usury). The proliferation of lawsuits stems from the scattering and fragmentation of potential plaintiffs in those cases. Lacking any adequate mechanism for consolidating actions, both plaintiffs and defendants have readily adjusted to this emerging landscape, further contributing to this trend.

Spanish Judges have adopted measures to “standardize” the judicial response to a plurality of repeated cases, even if this is detrimental to the judgment and individualized assessment of each claim. Frequently, the treatment prescribed by the courts for mass litigation resorts to equality as a response, the top Court in Civil And Commercial matters (Supreme Court chamber 1) has repeated in different contexts in which it have faced massive claims when deciding them: *“the aspiration of justice is now connoted by the requirement to give equal or equivalent treatment to equal or equivalent situations, and to facilitate the predictability of judicial solutions in order to provide greater legal certainty to the market”* (Honor protection-debtors’ lists: LG 2.2 of judgments of 11/3/24, ES:TS:2024:1324, ES:TS:2024:1322; LG 2.4 of judgment of 11/1/24, , ES:TS:2024:64; *Revolving credit card-usury*: LG4.4 of judgment of 15/2/23, ES:TS:2023:442; repeated in other judgments, ES:TS:2023:5478, LG 2.2; ES:TS:2024:833 and ES:TS:2024:746).

Thus, equal treatment of plaintiffs in analogous situations is preferred to safeguard legal certainty and give predictability to the judicial response. This standardization of judicial decisions is a pragmatic solution that guarantees their coherence, facilitating the judicial task against the tedium of resolving similar lawsuits individually, even if it is detrimental to a concrete assessment of the different arguments and the varied evidentiary efforts in each process. Until recently, the appeal to mass litigation as a special context whose efficient resolution requires an equal solution for a plurality of similar matters was concentrated in banking/financial and honor protection matters, but recently the Spanish Supreme Court has extended this treatment to claims for damages caused by the truck cartel.

Mass competition damages litigation

The Spanish Supreme Court's response to the truck cartel damages claims can only be understood as the judicial reaction at the dawn of mass litigation of harm caused by anticompetitive conducts. The Court has decreed a standard response to these claims, inspired by the principle of equality. Exercising equal justice, the Court has resolved the downward standardization of damages awards. Several milestones can be identified in the evolution of the Court's jurisprudence on the case:

- At first, the rulings on appeals from the “first wave” affirmed the entitlement of all claimants to receive a minimum compensation, irrespective of the inadequacy of their assessment of the overcharge.
- Subsequently, in more than two hundred orders handed down *en masse*, the Court has mechanically extended the above solution to a number of similar disputes.
- Finally, in the judgments handed down last march deciding a new batch of appeals, the Court subjected the claimants' expert report to severe and rigorous criticism, revising the positive assessment that several appellate courts had made of it, and prescribed an equal solution for all claimants with reference to the rulings of the “first wave”.

Theoretically at least, it remains possible that in future rulings on this matter (including those resolving the claims filed against Scania) the Supreme Court could find other expert reports convincing. However, as long as this is not the case, the judicial estimate of the damage will be the same for all (i.e., 5% of the purchase price of the cartelized vehicle).

Right of every claimant to a minimum compensation: the “first wave” judgments

In its initial rulings on damages compensation in the truck cartel, the Supreme Court did not expressly allude to mass litigation. Even so, such character was present in the maritime reference to the courts' facing “waves” of claims, an expression which was repeated in many of them.

In “first wave” rulings (here) the Supreme Court established the right to damage compensation of any claimant: the cartel caused harm to the purchasers of medium and heavy trucks, consisting in the payment of a surcharge over the price that would have resulted had the infringement not occurred. In addition, given the insufficiency and inadequacy of the calculation submitted by the claimants (not a proper expert report, but a collection of data and information “heavily inspired” by metadata studies on the harm caused by cartels), the Court ratified for all of them an estimate of the harm in 5% of the purchase price of the cartelized trucks (plus interest from the time of purchase). The Court ignored the manufacturers' severe criticism of the pseudo-report submitted by the claimants, considering that: *“the evidentiary activity deployed by the plaintiff, specifically the presentation of the expert report with the claim, despite the fact that said report is not convincing, in this case and in view of the state of the matter and of the litigation when the claim was filed, can be considered sufficient to rule out that the absence of sufficient proof of the amount of the damage is due to the plaintiff's inactivity”* (LG 6.24 of ES:TS:2023:2492, which is repeated in the remainder).

At that time, it remained to be seen what would happen with the claims based on true expert reports (here), when some of them had been considered convincing by a good number of Courts

and (although some of them had reduced the proposed calculation due to inaccuracies or weaknesses detected). The Supreme Court has ruled on the matter in eight new judgments issued on March 14, 2024 that resolve appeals filed against the judgments of the Provincial Courts of Almería, Álava, Cáceres, Coruña, Oviedo, Valladolid, and Zaragoza (**Table 1**) which I will delve into in more detail later.

Table 1. Supreme Court judgments of March 14, 2024

Nº	Rapp.	Reference	Parties	Judgment appealed	No. Trucks	At the end (5%)
370/24	Sancho	EN:TS:2024:1287	<i>Ties. Gelado and Riesco v. MAN</i>	Oviedo 23/11/22, ES:APO:2020:4760, Covián (8%) €25,855.32	4	€16.150,57
372/24	Vela	EN:TS:2024:1285	<i>E.S.G.. v. Renault</i>	Zaragoza 20/4/21, ES:APZ:2021:1426, Martínez Areso (full) €23,465.23	1	€3.906,58
373/24	Sarazá	EN:TS:2024:1286	<i>Hormidesan v. Daimler</i>	Cáceres 4/5/21, EN:APCC:2021:451 González Floriano (full) €172,555.28	6 concrete.	€25.935,00
374/24	Sarazá	EN:TS:2024:1288	<i>Excavations Pérez Lois et al. v. MAN</i>	Coruña 8/2/21, EN:APC:2021:21 González-Carrero (2/3 amount claimed) €61558.22	5	€21.155,03
375/24	Candle	EN:TS:2024:1289	<i>Gilmartin Servicios Integrales et al v. MAN</i>	Valladolid 11/3/21, EN:APVA:2021:357 Martin Verona (full) €56153.98	2	€8.728,00
376/24	Sancho	EN:TS:2024:1291	<i>Y v. Daimler</i>	Oviedo 15/6/21, EN:APO:2021:2181 Soto-Jove (8%) €5769.71	1	€3.606,07
377/24	Sancho	EN:TS:2024:1292	<i>Transportes Viana v. Daimler</i>	Álava 19/5/22, EN:APVI:2021:492 Villalain (full) €120271,230	5	€17.836,31
381/24	Sancho	EN:TS:2024:1290	<i>F v. Renault</i>	Almería 6/4/21, roll 185/20, Calero, Dismissed	1	ND (€4,100)

As will be seen, the issues being tried are the same in the first seven rulings (in all of them the claimant based his claim on the Caballer report), while the last one (ES:TS:2024:1290) exclusively examined the claim's rejection by the Almería Provincial Court due to lack of standing to sue the purchaser of a truck under a leasing contract (now it must take up the matter again to resolve the rest of the issues raised).

Mass decisions on cassation appeals: inadmissibility and express dismissal of appeals

One demonstration of how the Spanish Supreme Court is handling the mass litigation context resulting from the claims for damages caused by the truck cartel can be observed in the mass resolutions of appeals through writs and orders.

In fact, between the judgments of last June and those of March of this year, the Supreme Court has issued more than two hundred orders and rulings that definitively resolve the appeals filed: either upholding the appeals and reversing the appealed judgments, or rejecting the appeals, on the understanding that the issues raised had already been resolved in the judgments of June 2023. For the time being, all the orders upholding appeals refer to seventeen rulings of the Valencia Provincial Court that rejected claims on the grounds that they were time-barred (**Table 2**), which lead the Supreme Court to return the proceedings so that the Court of Appeals can rule again on the appeals.

Table 2. Supreme Court Orders (Rapp. Sarazá) upholding cassation appeals

Date	ECLI	Parties	Plaintiff's expert	Valencia Provincial Court Judgment
5/2/24	EN:TS:2024:1491A	<i>Grupo Bertolín SA v. MAN</i>	pseudo	29/9/20 EN:APV:2020:3475 (De la Rua)
19/2/24	EN:TS:2024:2131A	<i>S v. AB Volvo</i>	Zunzunegui	24/11/20 EN:APV:2020:4272 (Martorell)
19/2/24	EN:TS:2024:2133A	<i>Transbenifayo SL v. DAF</i>	Pseudo	9/12/20 EN:APV:2020:4789 (Andrew)
15/4/24	EN:TS:2024:4770A	<i>PM v. DAF</i>	Zunzunegui	9/12/20 EN:APV:2020:4780 (De la Rua)
5/2/24	EN:TS:2024:1467A	<i>B v. MAN</i>	Naider	9/1/21 EN:APV:2021:125 (Andres)
19/2/24	EN:TS:2024:2125A	<i>V and JR v- Daimler</i>	N.D.	19/1/21 EN:APV:2021:157 (Martorell)
19/2/24	EN:TS:2024:2129A	<i>L v. AB Volvo</i>	Zunzunegui	2/2/21 EN:APV:2021:478 (De la Rua)
19/2/24	EN:TS:2024:2130A	<i>Ttes. and Exc. Risueño v. Daimler</i>	ND	2/2/21 EN:APV:2021:471 (De la Rua)
19/2/24	EN:TS:2024:2127A	<i>Xirvella Trans Rius et al v. MAN</i>	ND	16/2/21 EN:APV:2021:558 (De la Rua)
19/2/24	EN:TS:2024:2128A	<i>Concret Union v. AB Volvo</i>	Zunzunegui	30/3/21 EN:APV:2021:929 (De la Rua)
15/4/24	EN:TS:2024:4771A	<i>Concret Union et al v. MAN</i>	Zunzunegui	30/3/21 EN:APV:2021:950 (Pedreira)
18/3/24	EN:TS:2024:3537A	<i>M v. Daimler</i>	pseudo	21/6/21 ES:APV:2021:2571 (Pedreira)
15/4/24	EN:TS:2024:4768A	<i>Ttes. J. Villaescusa v. MAN</i>	Zunzunegui	20/7/21 EN:APV:2021:3073 (De la Rua)
15/4/24	EN:TS:2024:4769A	<i>Cementos La Unión v. AB Volvo</i>	ND	25/10/21 EN:TS:2024:4769A (Andrew)
15/4/24	EN:TS:2024:4767A	<i>Transrocamar v. Renault Trucks</i>	PQAxis	3/12/21 ES:APV:2021:4863 (Martorell)
18/3/24	EN:TS:2024:3539A	<i>Transrocamar v. Volvo Trucks</i>	PQAxis	21/12/21 EN:TS:2024:3539A (Martorell)
18/3/24	EN:TS:2024:3538A	<i>Transrocamar v. MAN</i>	PQAxis	25/1/22 EN:APV:2022:109 (Martorell)

Although they are not published in CENDOJ, there are many inadmissibility orders of cassation appeals. In them, the Court deems that the issues raised by the appellants were resolved in the judgments of the “first wave”, closing the way to appeals against judgments handed down by several provincial courts (Murcia, Palencia, Pontevedra, Soria, and Valencia) that had followed only the judicial estimate of overcharge in 5% of the purchase price of the cartelized trucks. Surprisingly, perhaps by mistake, the Supreme Court has also issued a dozen rulings rejecting appeals filed against appellate judgments with higher estimates of the overcharge or even fully estimating the quantification presented by the plaintiff (Table 3).

Table 3. Supreme Court rulings rejecting appeals against estimates higher than 5%

(or judgments that fully upheld the claimant's report)

Judgment appealed	Date	Parts	Report	Reference
15/10/20 (ES:APA:2020:3024) Soler	22/11/23	<i>J. v. AB Volvo</i>	pseudo	EN:TS:2023:15782A
15/6/22 (EN:APAL:2022:1026) Calero	10/4/24	<i>Trans Fernan SL v. Traton</i>	PQAxis	6393/22
23/4/21(ES:APVI:2021:105) Guerrero	29/11/23	<i>X v. IVECO</i>	Caballer	4514/21
26/5/21 (ES:APCC:2021:544) González Floriano	10/1/24	<i>JDM v. Daimler</i>	Caballer	7444/21
15/1/21 (ES:APSS:2021:1) Hillinger	29/11/23	Serbitzu Elkartea SL et al v. IVECO	Caballer	3727/21
22/6/21 (EN:APVA:2021:960) Martín Verona)	31/1/24	Manuel Soto Rodríguez SL v. Daimler AG	Caballer	8137/21
30/3/21 (ES:APZ:2021:864) Martínez Areso	29/11/23	Carreras Grupo Logístico SA v. IVECO	Caballer	3948/21
30/3/21 (ES:APZ:2021:272) Martínez Areso	29/11/23	Frio Aragón SL et al v. IVECO	Caballer	3941/21
30/3/21 (ES:APZ:2021:273) Martínez Areso	13/12/23	Pikolin SL v. IVECO	Caballer	3928/21
16/12/21 (EN:APZ:2021:2724) Fernández Llorente	14/2/24	Transportes Callizo SA et al v. IVECO	Caballer	1119/22

These rulings reflect the extensive activity of the Spanish Supreme Court in order to “massively” dispose of the appeals filed in cassation. The underlying procedural dynamics can be explained by the new regulation of civil cassation appeals introduced by [Decree-Law 5/23](#), which introduced a change in the processing of appeals filed after its entry into force, in an attempt to accommodate the operation and processing of civil cassation to the “*incessant increase in litigation*”.

All of the above seemed to follow the idea -which, to a certain extent, was latent in the judgments of the “first wave”- that the Supreme Court would not review the evidentiary assessment made by the lower courts. Naturally, to the extent that the evaluation criteria of the hearings did not coincide, this implied the existence of disparate judgments depending on the court that resolved each appeal and the expert report used by the claimant. In some cases, with the same expert report for the quantification of the overcharge, claimants obtained different awards depending on the place where they had filed their claim. Although this disparity in the evidentiary assessment did not go unnoticed, given the repetition and the massive nature of the claims, the limitations of the cassation appeal procedure for the review of appellate judgments led to believe that the Supreme Court would not review the disparate evidentiary assessments of the lower courts ([here](#)).

Downward egalitarianism: the judgments of March 14, 2024

Considering the truck cartel damage claims as part of mass litigation requires standardized and uniform treatment for all claimants, an equal judicial response for all claimants. This provides legal certainty and predictability for the interested parties, facilitating the courts' tasks and reducing litigiousness, as this should curb new lawsuits and reduce appeals. Since the outcome of the judicial dispute can be anticipated, it makes no sense for the parties to continue litigating (or appealing).

In order to reach the above situation, it was essential for the Supreme Court to correct any

evidentiary assessment that had considered the expert report submitted by the claimants to be convincing. This explains why, in its second set of rulings on the matter, the Court corrects the evidentiary assessment of the lower courts. Its rulings place the principle of equality at its frontispiece:

“the present case, immersed in a broader phenomenon, that of mass litigation, which forces the reconsideration of the solutions usually adopted in another context of individual litigation, there are a series of circumstances that lead us, for the sake of the principle of equal treatment of that multitude of litigants (art. 14 EC), to enter into a minimal assessment of the suitability of the report submitted by the plaintiff for the accreditation of the overpricing” (reproduced in LG 7.3 EN:TS:2024:1287; LG 2.2, EN:TS:2024:1285; LG 4.2, EN:TS:2024:1286; LG 4.2 EN:TS:2024:1288; LG 3.2 EN:TS:2024:1289; LG 9.3 EN:TS:2024:1291; LG3.2 EN:TS:2024:1292).

In this context of mass litigation, the Supreme Court corrects the appellate courts’ assessment of the expert evidence because:

“It is an unavoidable reality that there are thousands of proceedings in which actions for damages are brought for the overcharge in the purchase of vehicles affected by the “truck cartel”, in which the same report provided in the present lawsuit by the plaintiff (prepared by Caballer, Herrerías and others) has been used to calculate the overcharge, without prejudice to slight adaptations. In all these cases, similar, if not identical, objections have arisen which, being predictable of all the reports provided, have been assessed in different ways by the courts of first instance: in some cases, these objections have been admitted, which has resulted in the court’s estimation, recognizing an evidentiary effort; in others, the acceptance of some of these objections has justified the court to make some adjustments to the report and modify its conclusions; and in others, the objections have been rejected and therefore the conclusions of the report have been accepted in their entirety. In this context, being as we were saying very similar the objections raised in all those lawsuits, this court of cassation, within its unifying functions of the judicial interpretation and application of the legal system (arts. 123.1 of the Constitution, 53 and 56 of the Organic Law of the Judiciary and 1.6 of the Civil Code), it cannot ignore the relevance of that disparity, which is not given by the singularity of what was judged in each case, but by the disparity of criteria of the courts of instance on the same questioned reality”

(reproduced in LG 7.3 EN:TS:2024:1287; LG 2.2, EN:TS:2024:1285; LG 4.2, EN:TS:2024:1286; LG 4.2 EN:TS:2024:1288; LG 3.2 EN:TS:2024:1289; LG 9.3 EN:TS:2024:1291; LG 3.2 EN:TS:2024:1292)

In order to safeguard the principle of equality, unlike what happened with the compensation for the damages in the paper envelopes cartel (in which the Supreme Court accepted different assessment criteria of the same expert report – and, subsequently, different damages awards – by the Madrid and Barcelona Courts, cf. ES:APM:2020:1 and ES:APB:2020:186), the Supreme Court now acts a

judicial “third instance” that reviews the evidentiary assessment criteria of the Provincial Courts. To this end, it criticizes as illogical and erroneous their assessment of the expert report in the appealed judgments and then, to the extent that it had already ruled on the *quantum* of compensation in its “first wave” judgments, an extreme egalitarianism leads it to correct any alternative estimate, ignoring the claimant’s evidentiary effort.

Necessity of an equal assessment of the expert report: “en masse” correction of the error of the appellate courts

It is unusual for the Supreme Court to correct the assessment of evidence made by lower courts. In this case, moreover, it is a “mass” correction of the evidentiary assessment: more than half of the commercial courts that have ruled on truck cartel damages (42) and twenty provincial courts considered the Caballer report to be convincing. The purpose of this “mass correction” is to standardize the criteria for the evaluation of the expert report.

Based on the weaknesses and inaccuracies of the Caballer report (which it has, and I say this with confidence, as I have collaborated with lawyers who used it as a quantification in their lawsuits), its evaluation by the Supreme Court is presided over by the objective of giving equal treatment to all claimants who use it as a basis for their claims, regardless of the court before which they litigate.

The rigorous evaluation of the Caballer report by the Supreme Court contrasts with the benevolence that it dispensed to the pseudo-expert report in the judgments of the “first wave”. The High Court accepts the objections of the manufacturers, which leads it to discard it. It makes no sense, and it would be irrelevant for me to examine here the objections raised by the Supreme Court; in the end it is its decision that matters (“*Roma locuta, causa finita*”).

Even so, it is surprising that it considers illogical and erroneous the assessment of the report made by a multitude of lower courts and that it ignores the detailed reasons in the appealed judgments why the provincial courts considered the Caballer report to be convincing (e.g., A Coruña, LG 6 of ES:APC:2021:21; Zaragoza, LG 8 of ES:APZ:2021:1426; and Valladolid, LG 7 of ES:APVA:2021:357).

Apart from econometric juggling, given the temporal and geographical extension of the cartel (which limited the possible geographical and temporal comparisons), it is difficult to think of a better counterfactual to the cartelized market (medium and heavy trucks) than that of light trucks (and vans). In other jurisdictions with more experience in this type of claims, markets much further away from the cartelized market have been used for this purpose (KVR 66/08, *Wasserpreise Wetzlar*) without detracting from the comparability.

It is also striking that the Supreme Court has criticized that the calculation of the overcharge in the Caballer report is made “*taking the gross prices of the manufacturers [...] for its subsequent application to the final prices, without such automatic transfer being justified*” when in other passages of the judgments it points out -responding to the manufacturers- “*if we start from a gross price higher than the one that would have resulted from a competition not distorted by the cartel, the final price will also be higher*” (LG 5.20, ES:TS:2024:1286; ES:TS:2024:1288, repeated in others). This is a gross contradiction, if one follows in its entirety the thesis on the “tidal effect” of the truck cartel (to which the Court referred in the “first wave” judgments) any change in gross

prices is passed on to net prices (*“it is as if the tide lifts all the boats. Each of the boats may keep rising and falling with the waves, but even the lowest boat is at a higher level and that’s the higher prices truck buyers pay”*), without the “dispersion in discounts” altering that conclusion ([here](#)).

In the context of the truck cartel and with the difficulties involved in the quantification damages in this case, apart from the possible defects, I believe that the Caballer report is a *“reasonable and technically founded hypothesis based on verifiable and not erroneous data”* (LG 7.3, ES:TS:2013:5819). The rigor of the evidentiary requirement applied by the Supreme Court is excessive. In my humble opinion, it should be sufficient *“to propose a hypothetical, but acceptable quantification”*, *“that is useful for the quantification of the damage, not that the proposed estimate is incontrovertible at all points”*, *“a minimally founded quantification, even if the judge has not granted it sufficient power of conviction”* (as held by judge Eduardo Pastor “Actions ‘follow on’: the judicial estimate of the damage in the recent practice of Spanish case law” *Revista Derecho Mercantil* 317 (2020) 7). It was surely that same approach inspiring his assessment of the Caballer report, fully upholding the claim (e.g., ES:JMV:2019:1265, ES:JMV:2020:5922).

Finally, the Supreme Court seems to forget that in the proceedings in which the appealed judgments were issued, the Caballer report was the only attempt before the court to quantify the overcharge. In its severe criticism of the report, the Supreme Court departs from its own doctrine that *“it is not enough that the expert report provided by the infringing party merely questions the accuracy and precision of the quantification made by the expert report carried out at the request of the injured party, but it is necessary that it justifies a better-founded alternative quantification”* (LG 7.3 in fine, ES:TS:2013:5819).

Equality in the judicial estimation of the harm: 5% for all claimants

Having established the insufficiency and lack of conviction of the claimants’ expert report, the Supreme Court denies any possible judicial estimation of the harm that differs from the one it initially granted in the “first wave” judgments. No half measures are possible.

Until recently, several provincial courts modulated their estimation of the overcharge and the compensation awarded depending on the expert report submitted by the claimant, the Supreme Court has now ruled that there is no room for variations in the judicial estimation if the claimant’s quantification is not considered convincing. There is no room for variations in the judicial estimation based on different expert reports submitted by the claimants if they are not considered fully convincing, nor is it possible for the courts to consider any of the elements contained therein to reach alternative estimates (something that I had argued in the past, c. g., [here](#) and [here](#)). According to the Supreme Court, there is no deviation from this rule: *“all other things being equal, the percentage shall be a common 5%”* (LG 6.13 ES:TS:2024:1287 and LG 9.3 ES:TS:2024:1291).

On the other hand, in several of the appealed judgments, the Provincial Courts had estimated percentages higher than 5% of the trucks’ purchase price. The Supreme Court lowers all the estimates to that figure and orders that the judicial estimate be the same and, at least in this case, it will always be 5% of the purchase price *“as long as it is not proven that there are extraordinary circumstances, specific to the case in question, that justify raising that minimum percentage”* (LG 6.13 ES:TS:2024:1287 and LG 9.3 ES:TS:2024:1291).

In sum, despite the fact that the Supreme Court has emphasized the breadth and flexibility of the judges' power to estimate the harm in these cases, it states unequivocally that this power cannot entail different estimates of the overcharge: if the expert reports are not accepted, the estimate of the damage must necessarily be the same for all claimants.

Judicial estimation "off the top of my head"

The judgments of the "first wave" upheld the judicial estimation of the harm as a power of the courts that existed before the [Damages Directive](#). Now the Supreme Court clarifies that *"the judicial estimate has to be reasonable and the parameters or circumstances that are claimed to be taken into consideration do not fulfil the function of verifying the exact appropriateness of the quantification, but serve to show that it is reasonable and not arbitrary"* (LG 6.13 ES:TS:2024:1287 and LG 9.3 ES:TS:2024:1291).

The 5% of the purchase price that has become the preponderant judicial estimate of the overcharge of the truck cartel in the Spanish courts after several rulings of the commercial court 3 of Valencia (ES:JMV:2019:34 and ES:JMV:2019:187). As I have said before:

"This estimate has no **quantitative link with the truck cartel**, since it is based on qualitative references related to the characteristics of the infringement sanctioned by the Commission (duration of the cartel, concentration and market share of the cartelists, high amount of fines) and to the particularities of the cartelized goods, which are not very useful to inspire an objective quantification of the eventual damage (see [Almacén de Derecho](#) 5/12/20). Even if reluctantly, the common reference as ultimate foundation is the **statistical information from academic metadata studies on the damage produced by other cartels** collected in the 2013 European Commission Guide for the quantification of antitrust damages, pp. 48-49 (taken from the [OXERA](#) report, *Quantifying antitrust damages towards non-binding guidance for courts*, pp. 90-92). The use of this source for the quantification of the compensable harm (overcharge caused by the cartel) presents numerous problems, the most obvious being that what is included therein is a wide range of possible overcharges (ranging from 0% to 70%), thus laying the groundwork for disparity in any harm estimate using this source. [...]

Without playing with numbers, and if one reads the explanations accompanying the table in the OXERA report and in the European Commission's Guide: *"in the case of European-wide cartels, which will be the ones affected by the European Commission's decisions, it seems that presuming that the cartel, taking into account operational and detection costs, has not sought a profit of at least 10%, is a really conservative position as empirical evidence shows that the profit obtained is usually substantially higher"* (as warned by the judgment of the commercial court 1 of Alicante of 4/3/22, *PRR v. IVECO Spa*, ES:JMA:2022:2175, par. 294 *in fine*)."

The 5% estimate was set in the absence of any attempt of quantification related to the case by the first claimants, extending in a standardized manner as a uniform parameter that is used to resolve successive claims regardless of the data and in the correctness of the models used by each of them" ([Almacén de Derecho](#) 11/22/22).

The Supreme Court affirms that the estimation of the overcharge at 5% of the purchase price of the cartelized truck is the foreseeable minimum (following *"a generality of courts"* and the Solomonic solution of the CAT in *Royal Mail/BT* in its only judgment in the case, which I commented [here](#)).

That was also the estimate accepted by the appellate courts that the Court ratified last year in the judgments of the “first wave”, **with no more basis than the “good eye”** (more poetically the commercial court 3 of Valencia, speaks of a “*judicial estimate on the sky of luck*“, par.165 ES:JMV:2022:9610). It is an **imprecise and intuitive measure: neither little** (“insignificant” or “merely testimonial” says the Supreme Court) **but nor much** (it is less than a third of what the injured parties usually claim).

Future competition damages litigation

The solution prescribed by the Spanish Supreme Court for the compensation of damages caused by the truck cartel exacerbates the principle of equality. In view of the impossibility of presenting a convincing quantification of the overcharge caused by the cartel, it provides the parties and the judges and courts with a uniform standard that gives an equal response to all claims. After last March’s rulings, there is little relevant else to expect from the litigation and appeals on this case; now it is possible to easily anticipate the judicial criterion, so it makes no sense for litigation to continue. It is true that the claims filed against Scania are formally different from the previous ones, but I do not see how a different solution can be reached with respect to them.

Finally, although the Supreme Court’s pronouncements are limited to damages caused by the truck cartel, some lessons can be drawn from them for other cases of mass tort litigation.

Lessons for victims/complainants

Since the calculation of the overcharge in many of these cases is very difficult and the Supreme Court has concluded that the judicial estimate of the damage must be the same for all those who do not make a convincing quantification, the incentives to invest in evidentiary efforts above the minimum established in each case are reduced. As I anticipated in a previous post: “*any equal judicial estimate, which disregards variations in the evidentiary effectiveness of the claimants, deters any investment in evidentiary activity/effort. Obviously, that effect is exacerbated if what is extended to all claimants is the minimum estimate of the damage*” (here).

In infringements such as the truck cartel in which “in *addition to the difficulties inherent to the quantification of the harm in competition cases referred to in paragraphs 17 and 123 of the aforementioned Practical Guide, there are those derived from the special characteristics of the truck cartel*” (LG 6.11 of ES:TS:2024:1287, repeated in the rest of the judgments), it makes little sense for the claimant to make an evidentiary effort above the minimum. Any additional effort will not bring him any benefit, since the judicial estimate will be unique, fixed, and equal for all claimants. This is the only realistic aspiration.

In addition, the minimum effort for the judicial estimation to proceed is determined by the assessment made concerning the first claimants (“*prior tempore, potior aestimatio*“). In the case of the truck cartel, given that the Supreme Court set a minimal effort in the “first wave” judgments, any investment above the price of the pseudo-expert report is a waste. It is unclear whether the criterion set then was due to a temporal circumstance (“*the time when the claim was filed, so as not to fall into a retrospective bias*“, par. 6.19 of ES:TS:2023:2492) or if it extends to those cases of modest amount of compensation claimed with respect to the cost of access to the data necessary for

the calculation of the damage and the preparation of the expert report (par. 6.21 of ES:TS:2023:2492, “*Disproportion that would make the plaintiff’s legal claim clearly uneconomical*”). The latter seems to be the criterion according to most of the judgments that judicially estimate the damage in the automobile cartel (see [here](#)), well-illustrated in the affirmation by the Audiencia de Madrid that for the minimum damage to be estimated it is sufficient: “*that the plaintiff has tried, with more or less success in the choice of the expert, to make a certain effort to reach a minimum standard of proof on the specific damage suffered and its quantitative scope*” (FD6 of judgment of 7/21/23, *Maqueda Gallego and Alvarez v. Toyota*, ES:APM:2023:13066).

In the end, apart from the incentives in terms of the plaintiffs’ evidentiary effort (and the limitations introduced for its assessment in a context of mass litigation), fixing by judicial arbitration a minimum and conservative measure of compensation, completely disconnected from the harm, may have the serious effect of dissuading injured parties from pursuing claims, thus moving away from the objective of compensating the victims of the infringement.

Lessons for infringers/defendants

In view of the scenario drawn by the Supreme Court, the greater the difficulty in calculating damages, the more the infringers should invest resources in refuting the claimants’ expert reports and in arguing that the infringement did not cause harm (not in vain, the “no-harm infringement” is an all too common defense in the experience in Spain, see [here](#)). This investment is crucial in the initial phase, when the first claims are resolved (and when the plaintiffs’ expert reports are weaker), since what is decided then will affect the judicial standard to be projected in future decisions. Given the existing disproportion in the means and resources of the parties, the investment of resources by the infringers in proving the inaccuracies of the claimants’ expert reports will pay off, allowing the compensation fixed by the courts to be reduced to a minimum.

In the case of the truck cartel, manufacturers will compensate 5% of the purchase price of the cartelized trucks. Despite there are no compelling reasons to limit the estimate to that amount, that is the figure established by the Supreme Court for all claims. Moreover, it is unlikely that the judicial estimation of the overcharge in the claims against Scania will be different (it was the same cartel -see LG 2.2 of ES:TS:2024:1288-, the defendant’s report denies the existence of harm and the claimants’ reports are usually very similar, so they will not be considered convincing either).

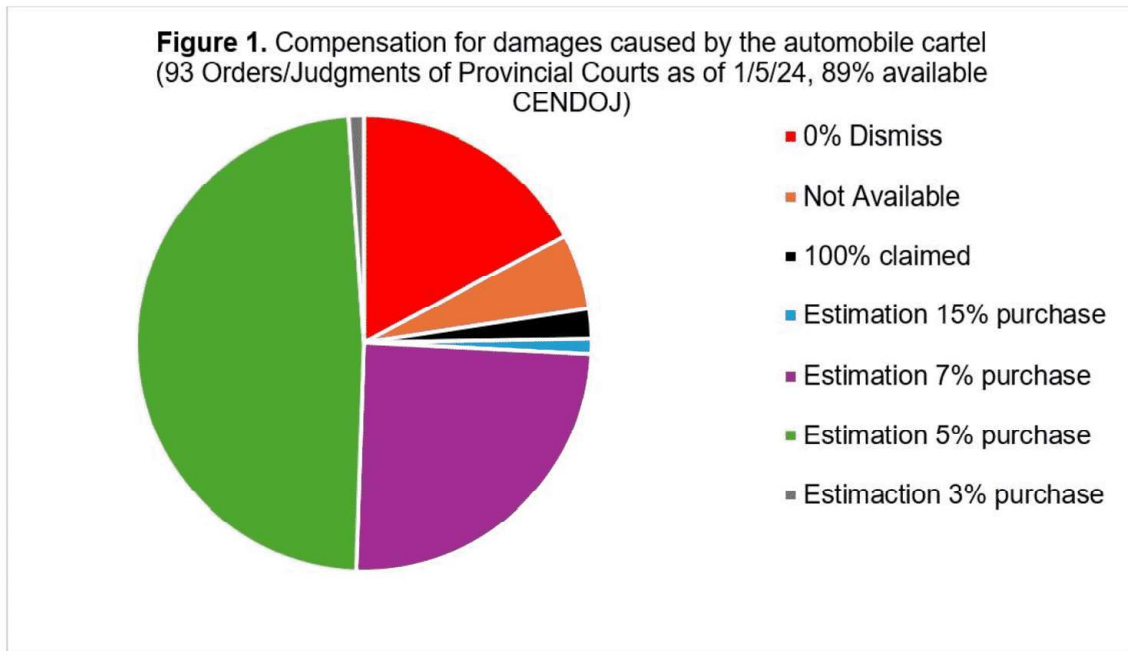
In the end, to the extent that the solution adopted by the Supreme Court limits to a minimum and prudent overcharge (established by judicial arbitration) the maximum liability that infringers will have to face, it not only encourages them to invest resources in making this figure as low as possible, but also weakens the complementary function that compensation for damages should have to dissuade infringers from committing new infringements.

Takeaways for the judicial estimation of the harm

The judicial estimation of the harm needs to be the same for all claimants. No variation is possible according to variations in their evidentiary effort. According to the Supreme Court, the evidentiary effort cannot determine variations in the judicial estimation of the harm. It must lead to a figure -

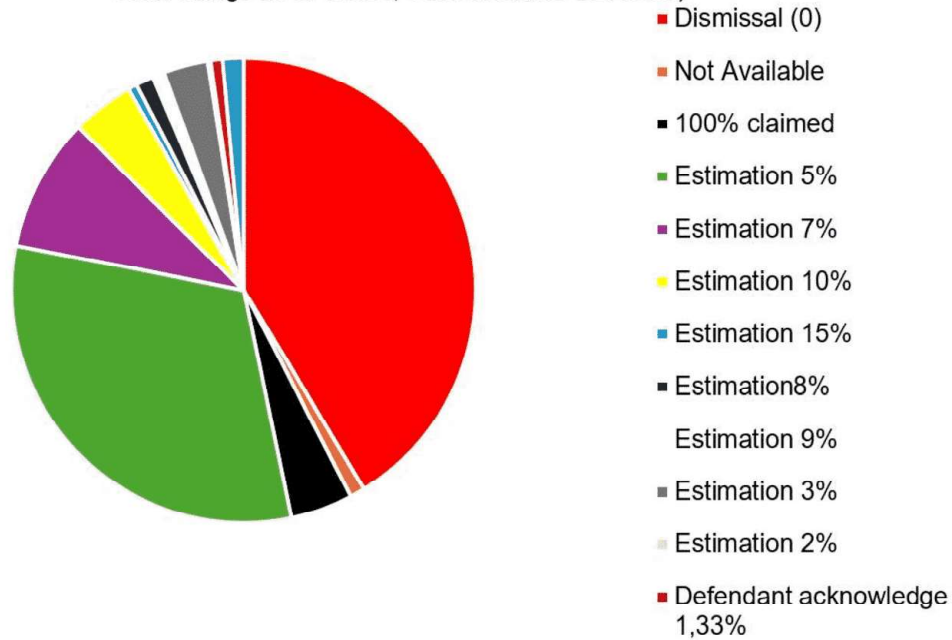
unique- resulting from the legitimate judicial discretion. Equality requires that it is not possible for different courts to make a different valuation of an expert's report arriving at different judicial estimates. Nor are different judicial estimates possible with respect to different expert reports.

In addition, the **5% of the purchase price as a measure of compensation has a remarkable expansive power** (even for other non-antitrust offenses, e.g. Dieselgate). That is the only possible aspiration of the victims in the truck cartel after the judgments issued by the Supreme Court on 14/3/24. Without any solid supporting basis, the estimation of an overcharge of 5% of the purchase price of the automobile is also the predominant one in the judgments on the damages caused by the automobile cartel (see figures 1 and 2 with the compensation awarded by more than 70 commercial courts and 17 Provincial Courts, although the particularities of the appeals due to the non-appealability of the commercial courts judgments make the situation more complex to assess).

Note: Includes the compensation awards that can be extracted from the numerous rulings of the Provincial Courts on the inadmissibility of appeals.

Figure 2. Damages Compensation in the automobile cartel (494 commercial court rulings as of 1/5/24, 65% available CENDOJ)

Conclusions

As has occurred in mass litigation in other matters, the Spanish Supreme Court has practised **equal justice in resolving claims for damages caused by the truck cartel**. Given that there are thousands of litigations in which there are similarities in the facts and applicable rules, the prescription of a standardized and uniform solution ensures consistency and predictability in judicial decisions and provides legal certainty.

The Spanish Supreme Court has used the “broad brush” of the principle of equality in drawing the judicial response to the truck cartel damages litigation. Based on the rulings handed down by the Court last March, litigation, in this case, should decrease, as it is easy to anticipate the courts’ response: compensation of 5% of the purchase price of the cartelized truck for all claimants who make a minimum effort to quantify the overcharge.

Regardless of the solution given to this case, as I have outlined in the final part of this post, the **“egalitarian tide” drawn by the Supreme Court provides undesirable incentives to claimants and infringers**. This makes it difficult for private enforcement of competition law – at least in “mass litigation” – to serve the purpose of deterring infringement, facilitating the claims of injured parties, ensuring them full compensation for the harm suffered.

** The contributor serves as an academic consultant of CCS Abogados, the law firm representing claimants in the judgments herein commented. The views and opinions expressed in this post are his own, and do not necessarily reflect the position of CCS.*

To make sure you do not miss out on regular updates from the Kluwer Competition Law Blog, please subscribe [here](#).

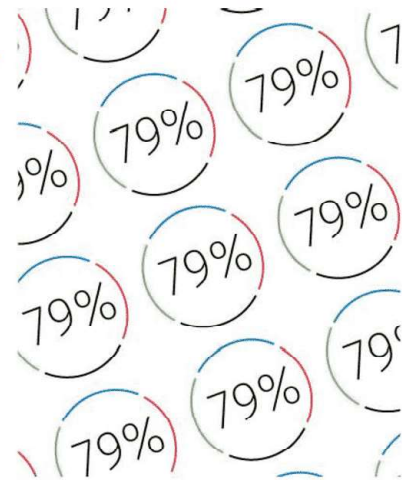
Kluwer Competition Law

The **2022 Future Ready Lawyer survey** showed that 79% of lawyers are coping with increased volume & complexity of information. Kluwer Competition Law enables you to make more informed decisions, more quickly from every preferred location. Are you, as a competition lawyer, ready for the future?

Learn how **Kluwer Competition Law** can support you.

79% of the lawyers experience significant impact on their work as they are coping with increased volume & complexity of information.

Discover how Kluwer Competition Law can help you.
Speed, Accuracy & Superior advice all in one.

2022 SURVEY REPORT
The Wolters Kluwer Future Ready Lawyer
Leading change

This entry was posted on Thursday, May 16th, 2024 at 10:51 am and is filed under [Source: OECD](#) > [Cartels](#), [Source: UNCTAD](#) > [Damages](#), [Economics](#), [Estimation](#), [Spain](#). You can follow any responses to this entry through the [Comments \(RSS\)](#) feed. You can leave a response, or [trackback](#) from your own site.

נספח 3

פסק דין בעניין Blue Cross

עמ' 166

IN THE UNITED STATES DISTRICT COURT
FOR THE NORTHERN DISTRICT OF ALABAMA
SOUTHERN DIVISION

IN RE: BLUE CROSS BLUE SHIELD ANTITRUST LITIGATION (MDL NO.: 2406)	} } } } } }	Master File No.: 2:13-CV-20000-RDP
--	----------------------------	------------------------------------

**ORDER AWARDING SUBSCRIBER PLAINTIFFS' COUNSEL
ATTORNEYS' FEES AND EXPENSES**

This matter is before the court on Subscriber Counsel's Motion for Approval of Their Attorneys' Fees and Expenses Application. (Doc. # 2733). In the Motion, Subscriber Counsel seek an order: (1) awarding attorneys' fees in the amount of \$626,583,372.10, and (2) awarding reimbursement of costs and expenses in the amount of \$40,916,627.90.

In accordance with the accompanying Order and Judgment Granting Final Approval of Class Action Settlement and Appointing Settlement Administrator, Subscriber Counsel's Motion for Approval of Their Attorneys' Fees and Expenses Application (Doc. # 2733) is **GRANTED**. It is **ORDERED** as follows:

1. This Order incorporates by reference the definitions in the Settlement Agreement dated October 16, 2020 (Doc. # 2610-2) (the "Settlement Agreement") and all capitalized terms not otherwise defined herein shall have the same meanings as set forth in the Settlement Agreement.

2. The court has jurisdiction to enter this Order, over the subject matter of the Subscriber Actions, and over all parties to the Subscriber Actions, including all Settlement Class Members.

3. Notice of Subscriber Counsel's request for an award of attorneys' fees and of costs and expenses was provided to all Settlement Class Members who could be identified with reasonable effort. The form and method of notifying the Settlement Class of the request for an award of attorneys' fees and expenses satisfied the requirements of Rule 23 of the Federal Rules of Civil Procedure, due process, and all other applicable law and rules, constituted the best notice practicable under the circumstances, and constituted due and sufficient notice to all persons and entities entitled thereto.

4. Subscriber Counsel are hereby **AWARDED** attorneys' fees in the amount of \$626,583,372.10, representing 23.47% of the Settlement Fund. The court **FINDS** this amount to be fair and reasonable. Subscriber Counsel are **FURTHER AWARDED** \$40,916,627.90 in payment of litigation costs and expenses to be paid from the Settlement Fund, which sum the court finds to be fair, adequately documented, reasonable, and necessary to the representation of the Settlement Class.¹

5. In making this award of attorneys' fees to be paid from the Settlement Fund, the court has applied the percentage of the fund method mandated by the Eleventh Circuit. *Camden I Condominium Ass'n, Inc. v. Dunkle*, 946 F.2d 768, 774 (11th Cir. 1991). The court has found that the attorneys' fee award, which represents less than 23.5 percent of the \$2.67 billion Settlement Fund that has been created for the benefit of the Subscriber Class, falls within the lower half of the "benchmark range" of 20% to 30% established in this Circuit. *In re Home Depot Inc.*, 931 F.3d 1065, 1076 (11th Cir. 2019). Moreover, although not required to do so, the court has cross-checked the fee by examining the factors that the Eleventh Circuit has directed courts to consider when

¹ In accordance with the terms of the Settlement Agreement, approved Subscribers Counsel may apply for up to \$7 million from the Notice and Administration Fund to "reimburse plaintiffs' counsel's actual and reasonable fees and expenses incurred for Notice and Administration." Settlement ¶ 28(h). These costs and expenses will be reimbursed from the Notice and Administration Fund, not the common fund generated for the Class.

evaluating a fee award. *Faught v. American Home Shield Corp.*, 668 F.3d 1233, 1242-43 (11th Cir. 2011). Such a cross-check shows that the award is fully supported by those factors:

(a) The Settlement has resulted in a substantial monetary award and in significant injunctive relief for the class;

(i) The Settlement has created a common fund of \$2,670,000,000 in cash that is to be paid within 30 calendar days of the Effective Date of the Settlement pursuant to the terms of the Settlement Agreement, distributed to authorized claimants in accordance with the Plan of Distribution that has been approved by this court, and which will benefit the members of the Subscribers Class; and

(ii) The Settlement also provides historic, transformative, pro-competitive injunctive and equitable relief that will greatly benefit the members of the Subscribers Class;

(b) The case presented a myriad of difficult factual issues, requiring substantial discovery to resolve, including the production of millions of pages of documents and the taking of scores of depositions;

(c) The case raised novel and complex legal questions;

(d) Through August 15, 2020, Subscribers Counsel had already devoted 434,054.6 hours to litigating the complex factual and contested legal questions presented in the Subscriber Actions, which had resulted in a lodestar of \$194,226,321.65;

(e) Subscriber Counsel are among the most experienced litigators in the country, and they conducted the litigation and worked to achieve the Settlement with skill, zeal, and expertise;

(f) The fee in this case was contingent upon obtaining relief for the Class, and there was a significant risk that Subscriber Counsel would recover nothing;

(g) Given the enormous commitments of time and resources, as well as the significant risk entailed in developing and litigating this case, few attorneys would have been willing to take it on;

(h) This private enforcement action required a substantial commitment of time, personnel, and other resources to this case effectively precluded Subscriber Counsel from other employment;

(i) The amount of attorneys' fees awarded and of costs and expenses to be paid from the Settlement Fund are fair and reasonable and consistent with awards in similarly complex cases; and

(j) Although the use of the lodestar cross-check is not required in this Circuit, *In re Home Depot*, 931 F.3d at 1091 n.25, the court nevertheless undertook that analysis. As the expert testimony presented in support of the Fee Motion confirms, the lodestar multiplier of 3.23 that the award represents would be fully consistent with the multipliers that courts have found reasonable in similarly complex mega-fund cases.

6. In making this \$40,916,627.90 award of litigation costs and expenses to be paid from the Settlement Fund, the court has considered and found that:

(a) The recovery of costs and expenses is authorized by the Settlement Agreement;

(b) Those costs and expenses have been adequately documented and reviewed by the Special Master appointed by the court; and

(c) Those costs and expenses were both reasonable, necessary, and incurred for the benefit of the Settlement Class.

7. Due and adequate notice has been given to the members of the Settlement Class in satisfaction of the requirements of Rules 23(c)(2) and 23(e)(1) of the Federal Rules of Civil

Procedure and Constitutional Due Process, stating that Subscriber Counsel may submit a fee and expense application seeking an award of attorneys' fees plus reimbursement of expenses up to a combined total of 25% of the \$2.67 billion fund, *i.e.*, \$667,500,000, and the court has concluded that no meritorious objections to the requested attorneys' fees and expenses were raised.

8. In early 2022, the court received Special Master Ed Gentle's *in camera* Report, and subsequent Supplement (containing the comments of impacted Counsel), making a recommendation regarding the allocation of the common benefit recovery among Subscriber and ASO Counsel.

a. Special Master Gentle conducted an innovative interview process which allowed each impacted Law Firm to describe for the Special Master what it did to advance the case and how its services might have been unique compared to those of others.

b. The court finds that the approach taken by the Special Master, in (1) compiling the time, capital and expense records that provided the data for the Report, and (2) weighting the data among the lawyers in the Report, was transparent and objective. The objectiveness of this approach was corroborated by the overwhelming support for the Report from impacted Counsel. As one commenter stated,

We want[] to commend the Report. It is obviously the result of careful and thoughtful work of you and your staff. The interview process that you conducted gave voice to the Firms that usually remain unseen in these cases, and it allowed Leadership and your office to probe into a Firm's accomplishments and contributions in order to assess their contributions to the case holistically. The Report was particularly innovative in this regard, and provides a robust record to support the (common benefit) allocation. That is in addition to the prowess of your accounting team that contemporaneously reviewed and audited the time and scores of 70+ law firms from more than 8 years. The proposed allocation is buttressed by both economic and objective support.

c. The court concludes that the allocation recommended in the *in camera* Report is fair and reasonable, and is hereby **APPROVED**.

9. The court takes notice of its previous Orders regarding protocols for Plaintiffs' Counsel time and expense submissions. (Docs. # 80 and 163). With Subscriber and ASO Counsel's duties with respect to this MDL, other than with regard to implementing the Subscriber and ASO Settlement with the Blue Cross Blue Shield Entities, being completed, the court hereby **RELIEVES** Subscribers and ASOs Counsel of any further obligations under these time and expense Orders. The court notes, however, that there will be additional time keeping by Subscriber and ASO Counsel in connection with the Settlement itself. These submissions will be reviewed by the Special Master and the Settlement Proponents.

10. Any appeal or any challenge affecting this court's approval regarding any attorneys' fees and expense application **SHALL** in no way disturb or affect the finality of the Judgment.

11. The court retains exclusive jurisdiction over the parties and the Settlement Class Members for all matters relating to this Settlement, including the administration, interpretation, effectuation or enforcement of this Order.

12. In the event that the Settlement is terminated or the Effective Date of the Settlement otherwise fails to occur, this Order shall be rendered null and void to the extent provided for in the Settlement Agreement.

DONE and **ORDERED** this August 9, 2022.

R. DAVID PROCTOR
UNITED STATES DISTRICT JUDGE

נספח 4

פסק דין בערעור Blue Cross

עמ' 173

[PUBLISH]

In the
United States Court of Appeals
For the Eleventh Circuit

No. 22-13051

IN RE: BLUE CROSS BLUE SHIELD ANTITRUST LITIGATION
MDL 2406

2:13-cv-20000-RDP

GALACTIC FUNK TOURING, INC.,
AMERICAN ELECTRIC MOTOR SERVICES, INC.,
CB ROOFING, LLC,
PEARCE, BEVILL, LEESBURG, MOORE, P.C.,
PETTUS PLUMBING & PIPING, INC., et al.,

Plaintiffs-Appellees,

TOPOGRAPHIC, INC.,
EMPLOYEE SERVICES INC.,
HOME DEPOT U.S.A., INC.,
JENNIFER COCHRAN,

2

Opinion of the Court

22-13051

AARON CRAKER,
DAVID G. BEHENNA,

Interested Parties-Appellants,

versus

ANTHEM, INC.,
EXCELLUS HEALTH PLAN, INC.,
d.b.a. Excellus BlueCrossBlueShield,
PREMERA BLUE CROSS,
BLUE CROSSBLUE SHIELD OF ARIZONA,
HEALTH CARE SERVICE CORPORATION, et al.,

Defendants-Appellees.

Appeals from the United States District Court
for the Northern District of Alabama
D.C. Docket No. 2:13-cv-20000-RDP

Before WILLIAM PRYOR, Chief Judge, ABUDU, Circuit Judge, and
BARBER,* District Judge.

* Honorable Thomas P. Barber, United States District Judge for the Middle District of Florida, sitting by designation.

22-13051

Opinion of the Court

3

WILLIAM PRYOR, Chief Judge:

This appeal requires us to determine whether the district court abused its discretion in approving a settlement agreement for a multi-district antitrust class action against the Blue Cross Blue Shield Association and its member plans. One objector, Home Depot U.S.A., Inc., contends that the settlement violates public policy by releasing prospective antitrust claims and violates due process and class-action rules by allowing the same counsel and class representatives to represent both an injunctive class and a damages class. Another objector, Topographic, Inc., argues that the district court misapplied the law and clearly erred in its factual findings in allocating the settlement fund between different groups of claimants. A third objector, David Behenna, contends that the district court erred in determining that the class counsels' fees were reasonable. And the final objectors, Jennifer Cochran and Aaron Craker, argue that the district court erred in allowing the settlement to treat the unclaimed settlement funds of employers differently than the unclaimed funds of employees and in approving a plan of distribution that fails to address the employers' disbursement obligations under the Employee Retirement Income Security Act of 1974 (ERISA). Because the district court did not abuse its discretion, we affirm.

I. BACKGROUND

The Blue Cross Blue Shield Association is a national health insurance company that owns and licenses its federal trademarks to local member plans and affiliated entities. The Association, its

member plans, and the affiliated entities together make up what is known colloquially as Blue Cross.

Over a decade ago, subscribers who bought health insurance filed a class action against Blue Cross, alleging that it violated the Sherman Antitrust Act, 15 U.S.C. §§ 1–3, by restricting the member plans’ ability to compete. The initial complaint sought to certify a class action and was the first of many filed across the country. *See* Complaint, *Cerven v. Blue Cross & Blue Shield of North Carolina*, No. 5:12-cv-17 (W.D.N.C. Feb. 7, 2012). Healthcare providers also filed antitrust claims against Blue Cross.

The actions against Blue Cross were consolidated in multi-district litigation in the Northern District of Alabama and split into two tracks: one for subscribers and another for providers. This appeal concerns the subscriber-track litigation. In their consolidated complaint, the subscribers alleged that Blue Cross allocated geographic territories, limited member plans’ competition by mandating a minimum percentage of business under the Blue Cross brand for each member doing business inside and outside their territories, restricted the right of member plans to be sold to companies outside the Association, and agreed to other ancillary restraints on competition. The subscribers sought money damages, treble damages, restitution, and injunctive relief.

In 2018, the district court granted partial summary judgment for the subscribers, ruling that, under section 1 of the Sherman Act, a *per se* standard applied to Blue Cross’s alleged “aggregation of competitive restraints.” *In re Blue Cross Blue Shield Antitrust Litig.*,

22-13051

Opinion of the Court

5

308 F. Supp. 3d 1241, 1267 (N.D. Ala. 2018). This ruling treated the challenged aggregated restraints as “necessarily illegal.” *Id.* at 1259 (quoting *Leegin Creative Leather Prods., Inc. v. PSKS, Inc.*, 551 U.S. 877, 886 (2007)). The district court did not rule on the standard that would govern individual restraints if considered separately. *Id.* at 1258.

Amid the ongoing litigation, the subscriber-track plaintiffs and Blue Cross began settlement discussions. Starting in 2017, a court-appointed special master assisted with the negotiations and held dozens of meetings and conference calls. The parties reached a settlement agreement after years of negotiations.

The settlement agreement divided the subscriber-track plaintiffs into two groups: a damages class under Federal Rule of Civil Procedure 23(b)(3) and an injunctive relief class under Rule 23(b)(2). The damages class includes “All Individual Members (excluding dependents and beneficiaries), Insured Groups (including employees, but excluding non-employee Members), and Self-Funded Accounts (including employees, but excluding non-employee Members) that purchased, were covered by, or were enrolled in a Blue-Branded Commercial Health Benefit Product.” The injunctive class includes “all Individual Members, Insured Groups, Self-Funded Accounts, and Members that purchased, were covered by, or were enrolled in a Blue-Branded Commercial Health Benefit Product sold, underwritten, insured, administered, or issued by any Settling Individual Blue Plan during the Settlement Class Period.” The two classes almost completely overlap in membership.

The main difference is that the injunctive class includes beneficiaries and dependents of employees, and the damages class does not.

The damages class and the injunctive class include both “fully insured accounts” and “self-funded accounts.” Fully insured accounts buy health insurance from Blue Cross, which as the insurer pays enrollees’ medical costs, bears the risk that enrollees’ claims will exceed premiums, controls the benefits structure, makes coverage decisions, and provides administrative services. The settlement class period for the fully insured claimants is February 7, 2008, through October 16, 2020.

Self-funded accounts do not buy health insurance. They instead purchase administrative services and unbundled products like vision, dental, and stop-loss insurance from Blue Cross. Self-funded accounts self-insure for healthcare costs, so the employer, not Blue Cross, pays for its employees’ healthcare costs at Blue Cross rates. The self-funded account employees might contribute to their premiums or to the cost of the products purchased by their employer. The parties and the district court refer to the self-funded claimants as “self-funded,” “self-insured,” and “ASOs” interchangeably. In July 2019, self-funded counsel and a self-funded claimants’ class representative were appointed to represent separately the self-funded claimants during the settlement negotiations. The settlement class period for the self-funded claimants is September 1, 2015, through October 16, 2020.

The parties first negotiated injunctive relief that requires Blue Cross to make structural reforms to increase competition

22-13051

Opinion of the Court

7

between its members. The structural changes include eliminating the “National Best Efforts Requirement,” which restricted the member plans’ ability to market under other brands; allowing member plans to submit competing bids that were previously prohibited; restricting the application of the “Local Best Efforts Requirement,” which required each member plan to generate a certain percentage of its revenue within its geographic service area using the Blue Cross brand; restricting the conditions that Blue Cross may place on acquisitions of member plans; eliminating several restrictions that Blue Cross had placed on contracts between self-funded accounts and healthcare providers; and restricting Blue Cross’s ability to include “Most Favored Nation-Differential” clauses in contracts with providers. Other features of Blue Cross’s structure, like the Exclusive Service Area policy, are allowed to remain in place post-settlement. The settlement agreement also establishes a monitoring committee to oversee compliance with the structural changes dictated by the agreement. The monitoring committee is charged with mediating certain disputes and reviewing certain rule changes that Blue Cross may make during the five-year monitoring period following approval of the settlement.

The parties next negotiated relief for the damages class that creates a common fund of \$2.67 billion to pay damages, provide for notice and administration, and pay attorneys’ fees and costs. The subscribers engaged Kenneth Feinberg, a respected mediator in the field of settlement allocations, to help determine an appropriate allocation of the settlement fund between the fully insured claimants and the self-funded claimants. The settlement provides a plan of

distribution that allocates 93.5 percent of the net settlement fund to the fully insured claimants and 6.5 percent to the self-funded claimants. This allocation is based on several factors, including the relative volume of payments by the fully insured claimants and the self-funded claimants, the strength of their respective claims, the shorter self-funded damages period, and the premiums paid for fully insured coverage in contrast with the administrative fees charged for self-funded accounts.

The plan of distribution provides a method for calculating damages for each kind of claimant. For fully insured claimants, the actual premiums paid by individual members and insured groups will be used to determine the pro-rata share of the fully insured claimants' net settlement fund for each member and group. Individuals collect all their pro-rata share. The damages for fully insured groups, which include employers and employees, require further calculations. For fully insured groups in which the employer makes a claim and no employees do so, the employer will receive that group's entire pro-rata distribution. If any employee makes a claim, the group's pro-rata share must be allocated between the employer and any claiming employees. The settlement agreement does not relieve employers of any ERISA obligations, including any fiduciary obligation to distribute claims proceeds to their employees.

Because both fully insured employers and employees can bear a portion of the burden of the premiums paid, the plan of distribution includes a default option for apportioning premiums

22-13051

Opinion of the Court

9

between fully insured employers and employees. Employees may decline to consent to the default option if they paid a higher contribution percentage than the default option and can provide proof supporting that higher percentage to the settlement administrator for approval. If an employee files a claim but his employer does not, the employee will receive credit for only his portion of the premium. Any money not claimed by employees is reallocated back to the employer. Any money not claimed by an employer is reallocated back to the fully insured claimants' net settlement fund.

For self-funded claimants, disbursements are allocated between employers and employees based on the estimated share of the administrative fees paid by each. The plan of distribution also creates a default option for self-funded accounts from which employees may opt out by presenting proof that they paid more money than the default option provides. The settlement agreement does not relieve self-funded employers from any ERISA obligations they have when distributing settlement funds to employees.

In addition to paying damages, the settlement fund pays attorneys' fees and costs. The parties agreed that the subscribers' counsel could seek a combined fee and expense award up to 25 percent of the \$2.67 billion settlement fund. Counsel filed a petition seeking that full amount, with the attorneys' fees accounting for 23.47 percent and incurred expenses accounting for the remainder. This request was supported by a declaration of counsel, a

declaration by the special master, and two expert reports that attested that the requested award was reasonable.

In exchange for the relief described above, the subscribers, on the effective date, release all claims “based upon, arising from, or relating in any way to” (i) the “factual predicates of the Subscriber Actions” as described in the relevant subscriber-track complaints from the beginning of time through the effective date; (ii) “any issue raised in any of the Subscriber Actions by pleading or motion,” or (iii) “mechanisms, rules, or regulations” adopted by Blue Cross that are “within the scope” of the settlement’s structural relief provisions and “approved through the Monitoring Committee Process during the Monitoring Period.”

Post-settlement, subscribers may still sue Blue Cross, depending on the claim and whether the subscriber opted out of the agreement. Subscribers retain their right to pursue claims relating to coverage, benefits, and administration of claims that are not “based in whole or in part on the factual predicates of the Subscriber Actions or any other component” of the released claims. Those opting out of the settlement may bring claims for individual injunctive or declaratory relief, except that injunctive class opt-outs may not seek indivisible injunctive relief. A self-funded claimant who opts out retains the right to seek some individual injunctive or declaratory relief as defined by the settlement agreement.

After the subscribers moved for final approval of the settlement agreement, the district court conducted a two-day fairness hearing and heard arguments in support of the agreement and

22-13051

Opinion of the Court

11

from objectors. Home Depot, a self-funded claimant and an opt-out from the damages class, objected to the scope of the release on the ground that it permits illegal conduct and violates public policy. Topographic, a self-funded claimant, objected to the allocation percentages between the fully insured claimants and the self-funded claimants as well as the self-funded claimants' shorter class period of five years.

The district court held another hearing to consider the Topographic objection to the allocation and allowed expert testimony and cross-examination. Before that hearing, Topographic sought to discover communications between the fully insured claimants' counsel and the self-funded claimants' economic expert witness, Dr. Joseph R. Mason. The district court denied the discovery request based on the common-interest privilege.

Individual class members also raised objections. Behenna, an individual class member, objected to the attorneys' fees request and argued that the settlement required the district court to use the lodestar methodology to determine the reasonableness of the attorneys' fees because the subscribers' claims arose under a fee-shifting statute and because the case was not a common fund case. Cochran and Craker, employees of fully insured employers, objected to the plan of distribution allocating unclaimed employee funds to their employer.

Finally, the Department of Labor, a nonparty, filed a statement of interest in response to the proposed settlement agreement. The Department did not object to the settlement, but it expressed

concerns that the settlement agreement might affect employers' and plan fiduciaries' obligations under ERISA. Specifically, the Department was concerned that the settlement did not account for ERISA at all.

The district court overruled all objections, rejected the concern raised by the Department of Labor, and approved the settlement agreement. In a separate order, it approved the subscriber counsel's attorneys' fees and expenses request. The district court also determined that there was "no just reason for delay in the entry of [the] Final Order and Judgment" and severed the subscriber action from unrelated, still-pending claims in the provider track litigation. The district court certified its order for appeal under Federal Rule of Civil Procedure 54(b). *See Jenkins v. Prime Ins.*, 32 F.4th 1343, 1345 (11th Cir. 2022) (permitting appealable judgment as to fewer than all claims).

II. STANDARD OF REVIEW

We review the approval of a class action settlement agreement for abuse of discretion. *Day v. Persels & Assocs.*, 729 F.3d 1309, 1316 (11th Cir. 2013). Because "determining the fairness of the settlement is left to the sound discretion of the trial court, we will not overturn its decision absent a *clear* showing of abuse of that discretion." *In re Equifax Inc. Customer Data Sec. Breach Litig.*, 999 F.3d 1247, 1273 (11th Cir. 2021) (alteration adopted) (citations and internal quotation marks omitted). "A district court abuses its discretion if it applies an incorrect legal standard, follows improper procedures in making the determination, or makes findings of fact that

22-13051

Opinion of the Court

13

are clearly erroneous.” *Chi. Trib. Co. v. Bridgestone/Firestone, Inc.*, 263 F.3d 1304, 1309 (11th Cir. 2001).

III. DISCUSSION

We divide our discussion into four parts. First, we address the issues raised by Home Depot. Second, we address the issues raised by Topographic. Third, we address Behenna’s appeal. And last, we address the issues raised by Cochran and Craker.

A. Home Depot

Home Depot makes three arguments on appeal. It first argues that release of prospective claims violates public policy, perpetuates clearly illegal conduct, and exceeds the identical-factual-predicate doctrine. It next argues that allowing the injunctive class and the damages class to be represented by the same counsel and class representatives violates Federal Rule of Civil Procedure 23(a) and the Due Process Clause of the Fifth Amendment. And it finally contends that intraclass conflicts within the injunctive class violate Rule 23(a). None of these arguments persuade us that the district court abused its discretion.

1. The District Court Did Not Err by Approving the Release of the Injunctive Class Members’ Claims.

We reject Home Depot’s arguments that the district court abused its discretion when it approved the release provision of the settlement agreement. First, no public policy prohibits prospective releases in antitrust cases. Second, the release does not perpetuate clearly illegal conduct. Third, the release provision permissibly

releases only claims based on an identical factual predicate to the underlying litigation.

a. The Release Does Not Violate Public Policy.

Home Depot argues that the release provision violates public policy because the antitrust laws depend on private enforcement, and prospective releases undermine that regime. But releases of future claims are an important part of many settlement agreements. *See, e.g., Adams v. S. Farm Bureau Life Ins.*, 493 F.3d 1276, 1286 (11th Cir. 2007); *In re Literary Works in Elec. Databases Copyright Litig.*, 654 F.3d 242, 247–48 (2d Cir. 2011); *Oswald v. McGarr*, 620 F.2d 1190, 1198 (7th Cir. 1980). And releases are commonly approved and enforced in class actions. *See Fager v. CenturyLink Commc'ns., LLC*, 854 F.3d 1167, 1176 (10th Cir. 2016) (“[I]nherent in the nature of a class-action settlement is the release of the claims of every class member (except those who opt out).”). The antitrust context is no different.

We have approved prospective releases of antitrust claims. For example, in *In re Managed Care*, 756 F.3d 1222, 1235–37 (11th Cir. 2014), we affirmed the approval of a settlement agreement that included a release of future antitrust claims arising from the same conduct. We have also reversed a refusal to enforce a “broad” release that extended to “any and all causes of action . . . of whatever kind, source, or character that are related to matters addressed in the class action, including antitrust and other statutory and common law claims.” *Thomas v. Blue Cross and Blue Shield Ass’n*, 594 F.3d 814, 822 (11th Cir. 2010) (internal quotation marks omitted). And

22-13051

Opinion of the Court

15

our predecessor court upheld the approval of an antitrust settlement that included a release of future claims. *In re Chicken Antitrust Litig. Am. Poultry*, 669 F.2d 228, 234 (5th Cir. Unit B 1982). It mentioned the importance of “total peace” for defendants in any settlement and stated that the release of future claims was important for the antitrust settlement at issue specifically. *Id.* at 238.

Our sister circuits have approved and enforced prospective releases in antitrust cases too. The Second Circuit has approved broad releases in antitrust settlement agreements and explained that “[b]road class action settlements are common, since defendants and their cohorts would otherwise face nearly limitless liability from related lawsuits in jurisdictions throughout the country.” *Wal-mart Stores, Inc. v. Visa U.S.A., Inc.*, 396 F.3d 96, 106 (2d Cir. 2005). The Seventh Circuit has also approved releases in antitrust settlements when the release involved claims based on conduct central to the underlying litigation, even if they were ongoing after the effective date of the settlement agreement. *See, e.g., MCM Partners, Inc. v. Andrews-Bartlett & Assocs.*, 161 F.3d 443, 448–49 (7th Cir. 1998). Public policy does not categorically prohibit releases of future antitrust claims.

Home Depot cites authorities that rejected releases for overbreadth, but those authorities are inapposite. For example, in one decision, the Supreme Court rejected a release in an international commercial arbitration agreement that completely barred the application of the Sherman Act. *Mitsubishi Motors Corp. v. Soler Chrysler-Plymouth, Inc.*, 473 U.S. 614, 616 (1985). The Court said that if

the choice-of-law clause in the arbitration agreement worked in tandem with the choice-of-forum clause to require all antitrust claims to be decided under Swiss law instead of the Sherman Act, it would constitute “a prospective waiver of a party’s right to pursue statutory remedies for antitrust violations” that would be “against public policy.” *Id.* at 637 n.19. The Court was concerned about the complete absence of a statutory remedy for any antitrust violation: it was possible that, under the arbitration agreement, the Sherman Act would never apply, no matter what the antitrust claims were or when they accrued. The Court did not hold that every prospective release of antitrust claims would violate public policy; it stated only that categorically barring parties from seeking relief under the Sherman Act regardless of the underlying claim would violate public policy. Similarly, in *Redel’s Inc. v. General Elec. Co.*, our predecessor court held that a general release in a franchise agreement could not bar antitrust claims arising after the effective date of the agreement because of public policy concerns. 498 F.2d 95, 99–100 (5th Cir. 1974). The release in *Redel’s* was broad—it released “all claims, demands, contracts, and liabilities.” *Id.* at 98 (internal quotation marks omitted). And the court held that if it were to bar claims arising from later antitrust violations without any factual or temporal limitation, the release would violate public policy. *Id.* at 99.

The release in this appeal is limited and affects the rights of only some private individuals to sue Blue Cross, and it does not affect public enforcement of the antitrust laws. Private enforcement is only one mechanism by which federal antitrust laws may

22-13051

Opinion of the Court

17

be vindicated. The government may also enforce the antitrust laws against companies like Blue Cross. 15 U.S.C. §§ 15a, 15c, 15f. And the settlement agreement does not bar the Department of Justice or state attorneys general from pursuing civil claims or criminal charges against Blue Cross. Home Depot's concern that the release will undermine the enforcement of the antitrust laws is overstated.

b. The Release Does Not Perpetuate Clearly Illegal Conduct.

Home Depot argues that the settlement should not have been approved because it perpetuates “clearly illegal conduct” by allowing the continuation of the Exclusive Service Area policy. In the antitrust context, a settlement agreement may perpetuate conduct when its illegality is uncertain. *Bennett v. Behring Corp.*, 737 F.2d 982, 987 (11th Cir. 1984). The classification of the conduct is crucial.

Under section 1 of the Sherman Act, two standards govern the review of challenged conduct: the per se rule and the rule of reason. *Fed. Trade Comm'n v. Ind. Fed'n of Dentists*, 476 U.S. 447, 457–58 (1986). Conduct governed by the per se rule “unequivocally” violates the Sherman Act. *Consultants & Designers, Inc. v. Butler Serv. Grp., Inc.*, 720 F.2d 1553, 1562 (11th Cir. 1983). Per se violations clearly restrain competition. *Id.* at 1561. The “rule of reason,” in contrast, governs conduct that does not per se violate the Act. *Ind. Fed'n of Dentists*, 476 U.S. at 457–58. “Under the rule of reason, the test of legality is whether the restraint imposed is such as merely regulates and perhaps thereby promotes competition or whether it

is such as may suppress or even destroy competition.” *Levine v. Cent. Fla. Med. Affiliates, Inc.*, 72 F.3d 1538, 1551 (11th Cir. 1996) (quoting *Chi. Bd. of Trade v. United States*, 246 U.S. 231, 238 (1918) (internal quotation marks omitted)). Conduct subject to the rule of reason does not necessarily violate the Sherman Act: a plaintiff must prove its anticompetitive effect. *Id.* So long as the conduct perpetuated under a settlement agreement does not per se violate antitrust law, the settlement may be approved, even if the perpetuated conduct might not withstand scrutiny under the rule of reason. *Bennett*, 737 F.2d at 987.

The district court did not abuse its discretion. Home Depot offers no evidence that the Exclusive Service Area policy is a per se violation of the Sherman Act. It instead argues that the district court already ruled that the Exclusive Service Area policy is subject to the per se rule. But the district court never made that ruling. It ruled only that the *aggregation* of all the challenged restraints constituted a per se violation of antitrust law; it did not rule that any individual restraint constituted a per se violation. Because Blue Cross materially changed its system by adding procompetitive features and eliminating some anticompetitive features, the district court concluded that the post-settlement system, which included the Exclusive Service Area policy, would not be clearly illegal. Its perpetuation was “no bar to approval.” *Id.*

22-13051

Opinion of the Court

19

c. The Release Covers Only Claims Based on an Identical Factual Predicate.

Home Depot argues that the settlement exceeds the limits of the identical-factual-predicate doctrine because it releases claims arising from “any issue raised in any of the Subscriber Actions by pleading or motion” and from “mechanisms, rules, or regulations” by the individual plans and the Association, within the scope of the settlement agreement as approved by the monitoring committee. Home Depot argues that this language exceeds the identical factual predicate because it requires only some overlap with a fact or issue raised in the litigation.

In its review of a settlement, “a court may permit the release of a claim based on the identical factual predicate as that underlying the claims in the settled class action.” *Matsushita Elec. Indus. Co. v. Epstein*, 516 U.S. 367, 377 (1996) (citation and internal quotation marks omitted). Under the identical-factual-predicate doctrine, a settlement agreement may release claims that share a common nucleus of operative fact with the claims in the underlying litigation. *See Adams*, 493 F.3d at 1289. In practice, the doctrine mirrors res judicata: a release may lawfully bar later actions arising from the same cause as the settled litigation. *TVPX ARS, Inc. v. Genworth Life and Annuity Ins.*, 959 F.3d 1318, 1325 (11th Cir. 2020). We have recognized that res judicata applies not only to the precise legal theory presented in the previous litigation but to all legal theories and claims arising out of a common nucleus of fact. *Trustmark Ins. v. ESLU, Inc.*, 299 F.3d 1265, 1270 n.3 (11th Cir. 2002).

The district court did not abuse its discretion. The release it approved is no broader than other releases we have approved. We have approved settlement agreements releasing claims “in any way related” to the factual predicate of the underlying litigation. *Thomas*, 594 F.3d at 817 (requiring the district court to enforce a release provision that “released and forever discharged” “all causes of action,” including antitrust claims, “that are, were or could have been asserted against any of the Released Parties by reason of, arising out of, or in any way related to any of the facts, acts, events, transactions, occurrences, courses of conduct, business practices, representations, omissions, circumstances or other matters referenced in the Action”); *see also In re Managed Care*, 756 F.3d at 1226 (holding that the district court did not abuse its discretion in enforcing a release that discharged all claims “based on” the releasing party’s prior conduct). So too here.

The settlement agreement limits the release to claims arising from the factual predicates of the subscriber action. It defines released claims as those “based upon, arising from, or relating in any way to: (i) the factual predicates of the Subscriber Actions . . . (ii) any issue raised in any of the Subscriber Actions by pleading or motion; or (iii) mechanisms, rules, or regulations by the Settling Individual Blue Plans and [the Association] within the scope of” the relief awarded to the injunctive class. This language cabins the scope of the release. The release does not extend beyond claims arising from the common nucleus of operative fact: all the released claims either were raised or could have been raised during the litigation that preceded the settlement. The release does not bar any

22-13051

Opinion of the Court

21

claims that could not have been litigated before settlement or any claims related to conduct that was not challenged in the underlying lawsuit.

2. The District Court Did Not Err by Approving a Settlement in Which the Same Named Plaintiffs and Counsel Represented Both the Injunctive Class and the Damages Class.

Home Depot next argues that the settlement violates Rule 23 and the Due Process Clause because the same named plaintiffs and counsel represented the injunctive class and the damages class when the classes had competing settlement priorities. *See* FED. R. CIV. P. 23(a)(4); U.S. CONST. amend. V. Rule 23(a)(4) and the Due Process Clause require adequate representation of settlement class members by the named representatives and counsel. Home Depot argues that the representation of the injunctive class was *inherently* inadequate because of the shared representation. We disagree.

Our precedents do not categorically prohibit the same plaintiffs and counsel from representing an injunctive relief class and a damages class. Minor conflicts are not enough to render representation inadequate: the conflict must be “substantial” and “fundamental” to the specific issues in controversy. *Valley Drug Co. v. Geneva Pharms., Inc.*, 350 F.3d 1181, 1189 (11th Cir. 2003) (citation and internal quotation marks omitted). “A fundamental conflict exists where some party members claim to have been harmed by the same conduct that benefitted other members of the class.” *Id.*

Home Depot fails to identify any substantial conflict between the settlement classes. It points out that the Rule 23(b)(2)

class would receive injunctive relief and the Rule 23(b)(3) class would receive distributions from the settlement fund. But it never explains why this difference is “fundamental.” *Id.* Unlike the two subclasses in *In re Payment Card Interchange Fee and Merch. Disc. Antitrust Litig.*, 827 F.3d 223, 233–34 (2d Cir. 2016), on which Home Depot relies, the classes’ memberships here are virtually identical. Considering that most of the class members were eligible for both injunctive and monetary relief, it does not follow that the class representatives and counsel had any incentive to trade away injunctive relief in favor of damages. Compare *In re Checking Acct. Overdraft Litig.*, No. 20-13367, 2022 WL 472057, at *4–5 (11th Cir. Feb. 16, 2022) (holding that common representation was adequate when different classes of plaintiffs were injured in the same way by the same conduct), with *In re Payment Card*, 827 F.3d at 235 (holding that representation was inadequate when there was little overlap between the Rule 23(b)(2) class and the Rule 23(b)(3) class). Given the near-complete overlap in class membership, Home Depot also does not offer any evidence that one class was harmed by conduct that benefitted the other. Because there was no fundamental conflict of interest between the representatives and the classes, the district court did not abuse its discretion.

3. Home Depot Forfeited Arguments about Intraclass Conflict.

Home Depot also argues that intraclass conflicts within the injunctive class violated Rule 23. The subscriber-proponents moved to strike those arguments because they were not made in the opening brief. We will not consider issues that a party fails to

22-13051

Opinion of the Court

23

brief adequately. “A party fails to adequately brief a claim when he does not plainly and prominently raise it, for instance by devoting a discrete section of his argument to those claims.” *Sapuppo v. All-state Floridian Ins.*, 739 F.3d 678, 681 (11th Cir. 2014) (citation and internal quotation marks omitted). If a party makes only passing references to an issue in its statement of the case or its summary of the argument in the opening brief, the issue is considered abandoned. *Id.* at 681–82. We will not consider arguments advanced by appellants for the first time in a reply brief. *Id.* at 683.

We agree that Home Depot abandoned these arguments by only briefly referencing potential intraclass conflicts in the summary of the argument in its opening brief. Home Depot did not devote a discrete section of its opening brief to developing the arguments. Each section Home Depot devoted to the adequacy of representation in its opening brief addresses only conflicts between the two classes, not conflicts *within* the classes. Yet Home Depot’s reply brief devotes nine pages to potential intraclass conflicts. Because those arguments were not developed in its opening brief, we will not consider them. We grant the subscriber-proponents’ motion to strike.

B. Topographic

Topographic challenges the allocation of the settlement funds. It argues that the district court misapplied Rule 23(e)(2)(D) and made erroneous findings in approving the allocation, and it contends that the district court abused its discretion when it approved a shorter damages period for the self-funded claimants. It

challenges the approval of the fund percentage allocated to the self-funded claimants. And it argues that the settlement fund should have been allocated to all claimants on the same basis. None of these arguments persuade us that the district court abused its discretion.

1. The District Court Applied the Correct Scrutiny to the Settlement Allocation.

Topographic contends that the district court failed to apply the correct scrutiny to the settlement allocation. It argues that the district court misapplied Rule 23(e)(2)(D) as amended because it approved a facially unequal allocation. It also contends that the district court based its approval of the allocation on inadequate evidence and erred in relying on Dr. Mason's expert report. Topographic contends that, in approving the allocation, the district court also erroneously found that self-funded claimants purchased only administrative services from Blue Cross. And Topographic argues that the district court erred when it denied discovery of emails between Dr. Mason and the fully insured claimants' counsel. We address each argument in turn.

a. The District Court Adhered to Rule 23(e)(2).

Topographic argues that the facially unequal allocation between the fully insured claimants and the self-funded claimants establishes that the district court misapplied Rule 23(e)(2)(D), which requires class members to be treated equitably. *See* FED. R. CIV. P. 23(e)(2)(D) ("If the proposal would bind class members, the court may approve it only after a hearing and only on finding that

22-13051

Opinion of the Court

25

it is fair, reasonable, and adequate after considering whether . . . the proposal treats class members equitably relative to each other.”). But the text of the amended rule requires equity, not equality, and treating class members equitably does not necessarily mean treating them all equally.

Topographic highlights that some of our sister circuits have explained that since Rule 23(e)(2) was amended, a settlement should not be given a presumption of reasonableness whenever it is the product of an arm’s-length negotiation. *See, e.g., Moses v. N.Y. Times Co.*, 79 F.4th 235, 243 (2d Cir. 2023); *Roes, 1-2 v. SFBSC Mgmt., LLC*, 944 F.3d 1035, 1049 n.12 (9th Cir. 2019). Although we have not interpreted the 2018 amendment, we have recognized that “the district court should consider the impact of Congress’ 2018 amendments” to Rule 23(e) when applying it. *Williams v. Reckitt Benckiser LLC*, 65 F.4th 1243, 1261 (11th Cir. 2023). But the district court did not presume that the allocation was reasonable because it was negotiated at arm’s length.

The district court instead reviewed the allocation under each subpart of Rule 23(e)(2). It found that the class members were adequately represented in the light of counsel’s experience, vigorous advocacy over the course of the litigation, and diligent efforts to obtain discovery and engage expert witnesses. *See* FED. R. CIV. P. 23(e)(2)(A). It determined that the settlement was negotiated at arm’s length because there was no evidence of collusion and counsel worked diligently through multiple impasses with the special master and mediators to achieve resolution. *See id.* at 23(e)(2)(B).

The district court then analyzed the adequacy of relief, considering the costs, risks, and potential delay of trial and appeal, the effectiveness of distributing relief to the class, and the reasonableness of the requested attorneys' fees. *See id.* at 23(e)(2)(C). It considered the length and expense of continued litigation, the efficacy of the plan of distribution, the opportunity for claimants to participate, and the retention of an outside firm to process claims. And the district court found that no collateral agreements needed to be identified for Rule 23(e)(2)(C)(iv). Finally, the district court ruled that the proposal treats class members equitably relative to each other, as required by Rule 23(e)(2)(D). It considered the differences between the self-funded claimants and the fully insured claimants like differing litigation risks, incurred costs, and claim strengths before concluding that the two were treated equitably. The district court did not presume that the settlement was reasonable because it was negotiated at arm's length.

Topographic argues that the district court abused its discretion because our precedent requires settlement proponents to meet a heightened evidentiary burden under *Holmes v. Cont'l Can Co.*, 706 F.2d 1144 (11th Cir. 1983). But Topographic misunderstands that precedent. Although we have stated that "a disparate distribution favoring the named plaintiffs requires careful judicial scrutiny into whether the settlement allocation is fair to the absent members of the class," *id.* at 1148, we have not extended this rule to all unequal distributions of settlement allocations. We impose a heightened burden only when named plaintiffs receive a benefit at the expense of the absent class members. *Id.* at 1147–48.

22-13051

Opinion of the Court

27

There is no *Holmes* issue here: the self-funded claimants were represented by their own counsel and class representatives in the settlement negotiations and received some compensation from the settlement. Although the settlement agreement's allocation is facially unequal, it is not facially unfair. The district court did not abuse its discretion.

b. The District Court Had Evidentiary Support for the Settlement Allocation.

Topographic next argues that the district court approved the settlement allocation based on inadequate evidence and erroneous factual findings. It contends that the allocation could not be approved without a separate analysis of damages for the self-funded claimants. But “when there are subclasses, each independently represented, an allocation formula may be negotiated without each subclass undertaking extensive analysis of its relative damages if the available evidence is, at the time of the negotiations, insufficient to indicate a need for it.” *In re Corrugated Container Antitrust Litig.*, 643 F.2d 195, 219 (5th Cir. 1981). The self-funded claimants were represented by separate counsel during the settlement negotiations, and Topographic offers no evidence of a need for a separate analysis. Topographic also points to no caselaw suggesting that a separate analysis for the self-funded claimants was necessary.

Topographic argues that the district court abused its discretion in approving the settlement allocation without evidentiary support. In approving a settlement agreement, the district court must undertake an analysis of the facts and the law relevant to the

proposed compromise and support its conclusions “by memorandum opinion or otherwise in the record.” *Cotton v. Hinton*, 559 F.2d 1326, 1330 (5th Cir. 1977). The district court must provide us a basis for reviewing the exercise of its discretion. *Holmes*, 706 F.2d at 1147.

Topographic accuses the district court of adopting the representations of class counsel and the mediator without evidentiary support. But the district court cited extensive evidence to support its finding that the allocation was reasonable because of the comparative strengths of each class’s antitrust claims and relative competitiveness of the fully insured market. For example, the district court cited several exhibits establishing that fully insured accounts are four to ten times more profitable than self-funded accounts. It also pointed to evidence that self-funded accounts were often loss-leaders for Blue Cross. It relied on expert testimony that the self-funded market was significantly more competitive, more price sensitive, and less capable of sustaining overcharges than the fully insured market. These facts supported the comparative strength of the fully insured claimants’ underlying antitrust claims. The district court based its decision on more than the assurances of counsel and the mediator.

c. The District Court Did Not Abuse its Discretion in Relying on Dr. Mason’s Expert Report.

Topographic argues that the district court abused its discretion in relying on the expert report of Dr. Joseph Mason, an economist, in its approval of the settlement allocation. Topographic contends that Dr. Mason’s report lacks evidentiary support and

22-13051

Opinion of the Court

29

that the district court needed to justify its reliance on Dr. Mason's report over the other experts. We disagree.

Dr. Mason's report has an evidentiary basis. The record, including evidence from Blue Cross about the differences between the fully insured market and the self-funded market, supports Dr. Mason's conclusions. For example, the record contains documents from Blue Cross that establish differences in profitability between fully insured accounts and self-funded accounts, as well as documents that establish differences between the fully insured market and the self-funded market. And contrary to Topographic's argument, Dr. Mason's report was not based on the assumption that self-funded accounts purchase only administrative services from Blue Cross. In his report, Dr. Mason used four proxy methods to analyze the relative costs borne by the two classes of claimants. In addition to directly comparing fully insured accounts' premiums with self-funded accounts' administrative fees, the analysis compared the relative net revenue, overcharge differentials, operating gain differentials, and revenue-per-member growth differences between fully insured and self-funded accounts. The record belies any assertion that Dr. Mason's report depended solely on comparing administrative fees with fully insured premiums. The district court also explained why it credited Dr. Mason's testimony. It recounted Dr. Mason's credentials and experience and cited evidence supporting his expert opinions.

Topographic argues that the district court failed to discuss the Topographic expert's report, and that the failure to do so led to

a series of errors. But choosing to credit one expert opinion over another is within the sound discretion of the district court. *Battle v. United States*, 419 F.3d 1292, 1299 (11th Cir. 2005) (“[A] district court does not clearly err simply by crediting one opinion over another where other record evidence exists to support the conclusion.” (citation omitted)). The district court cited evidence that supported its decision to credit Dr. Mason’s report, which is all our precedent required it to do. See *In re Corrugated Container*, 643 F.2d at 215.

d. The District Court Did Not Erroneously Find that
Self-Funded Claimants Pay Only Administrative
Fees.

Topographic argues next that the district court erroneously found that self-funded claimants pay only administrative fees. Topographic asserts that some self-funded claimants also purchase other unbundled services like dental, vision, or stop-loss insurance from Blue Cross. It contends that this factual error was central to the approval of the settlement agreement. Several state insurance departments as *amici curiae* echo this concern. They worry that the district court’s opinion could be misconstrued as ruling that stop-loss insurance is not insurance, which could cast doubt on the states’ authority to regulate stop-loss insurance products.

The district court made no error when it described the differences between the two groups of claimants. It did not rule that self-funded claimants pay only claims processing fees or that stop-loss insurance is not insurance. Instead, it described the distinction between the fully insured claimants and the self-funded claimants:

22-13051

Opinion of the Court

31

one buys full-service health insurance, and the other does not. Self-funded accounts are often called “administrative services only” or “ASOs”—in fact, the self-funded claimants are sometimes referred to as “the ASOs” in the briefing.

Even if the district court’s statement were a factual finding, it is not clear how the “finding that [the] Self-Funded [Claimants] ‘purchased administrative services only,’ not ‘insurance’ or other ancillary services,” was central to the approval of the settlement. Nothing in the record suggests that the district court’s analysis would have changed even if it had defined self-funded accounts as those that purchased administrative services, stop-loss insurance, dental insurance, vision insurance, and other unbundled products. What matters is whether there is a difference between the markets in which the fully insured claimants and self-funded claimants participated. Because the fully insured claimants purchased full-service health insurance from Blue Cross, they paid premiums and other charges that the self-funded claimants did not. That some self-funded claimants purchased additional unbundled products does not change that reality. So even if the statement that the self-funded claimants “purchased administrative services only” were a finding, it was not central to the approval of the settlement and was not reversible error.

e. The District Court Correctly Denied the Self-Funded Objectors' Discovery Request under the Common-Interest Privilege.

The district court also did not abuse its discretion when it denied the self-funded objectors' request to discover communications between the fully insured claimants' counsel and Dr. Mason under the common-interest privilege, which applies when "multiple clients share a common interest about a legal matter." *United States v. Almeida*, 341 F.3d 1318, 1324 (11th Cir. 2003) (citations and internal quotation marks omitted). The privilege "serves to protect the confidentiality of communications passing from one party to the attorney for another party where a joint defense effort or strategy has been decided upon and undertaken by the parties and their respective counsel." *United States v. Schwimmer*, 892 F.2d 237, 243 (2d Cir. 1989). "The need to protect the free flow of information from client to attorney logically exists whenever multiple clients share a common interest about a legal matter." *Almeida*, 341 F.3d at 1324 (citations and internal quotations omitted). The common-interest privilege requires only "a substantially similar legal interest," *In re Teleglobe Commc'ns Corp.*, 493 F.3d 345, 365 (3d Cir. 2007), not a "complete unity of interests among the participants," *United States v. Bergonzi*, 216 F.R.D. 487, 495 (N.D. Cal. 2003). And "it may apply where the parties' interests are adverse in substantial respects." *Id.*

The district court did not abuse its discretion when it denied the self-funded objectors' discovery request based on the common-

22-13051

Opinion of the Court

33

interest privilege. The self-funded objectors sought to discover communications between their expert, Dr. Mason, and the fully insured claimants' counsel to determine "Fully Insured [Claimants'] counsel's input into the Mason Report." The self-funded claimants and the fully insured claimants had a substantially similar interest in the litigation against Blue Cross and in the settlement negotiations. That the details of the settlement put them in adverse positions does not undermine their broader mutual interest.

Even if the district court misapplied the common-interest privilege, we would not overturn its decision without any proof that the application harmed the self-funded objectors. "[W]e will not overturn discovery rulings unless . . . [the] ruling resulted in substantial harm to the appellant's case." *Harrison v. Culliver*, 746 F.3d 1288, 1297 (11th Cir. 2014) (citation and internal quotation marks omitted). On appeal, Topographic makes no showing of harm. It instead suggests that there *could have been* collusion between Dr. Mason and the fully insured claimants' counsel and that discovery could have unearthed it. But Topographic admitted to the district court that there was no evidence of collusion and that it did not believe collusion tainted the settlement. The district court did not abuse its discretion when it denied the objectors' discovery request.

2. The District Court Did Not Abuse its Discretion when It
Approved the Self-Funded Claimants' Shorter
Damages Period.

Topographic argues that the district court abused its discretion in approving the self-funded claimants' five-year damages period while also approving the fully insured claimants' 12.5-year damages period. The shorter damages period, Topographic contends, is based on the erroneous determination that the self-funded claimants did not join the litigation until September 1, 2015. Topographic argues that the original subscriber complaint notified Blue Cross of the self-funded claimants' damages claims, and so the self-funded claimants are entitled to a damages period dating to 2008—the same starting date as the fully insured claimants. And even if self-funded accounts were not included in the *Cerven* damages class, Topographic argues that because the *Cerven* complaint included claims for injunctive relief brought on behalf of the self-funded accounts, the ruling that the self-funded claimants' later request for damages did not relate back under Federal Rule of Civil Procedure 15(c) was erroneous.

Whether the self-funded claimants' damages period dates to 2008 depends on whether the self-funded claimants were included in the *Cerven* complaint. Under Rule 15(c), the original complaint must put the defendants on notice of the claims being asserted. *Makro Cap. of Am., Inc. v. UBS AG*, 543 F.3d 1254, 1260 (11th Cir. 2008); FED. R. CIV. P. 15(c). Topographic cites record evidence that could be read to suggest that Blue Cross had notice of the self-

22-13051

Opinion of the Court

35

funded claimants' damages claims, and the proponents of the settlement agreement offer contrary evidence. But what matters is whether any *pleading* gave Blue Cross notice of the self-funded claimants' request for damages.

The *Cerven* complaint does not include self-funded accounts in its definition of the damages class. It defines the damages class as “[a]ll persons or entities who . . . have paid health insurance premiums to [Blue Cross North Carolina] for individual or small group full-service commercial health insurance.” See Complaint, *Cerven*, No. 5:12-cv-17. Self-funded accounts do not buy “full-service commercial health insurance” from Blue Cross and do not pay health insurance premiums. The damages class, as defined in the complaint, did not include self-funded claimants, and it did not give Blue Cross notice of the self-funded claimants' potential claims for damages.

Topographic argues that even if self-funded accounts were not included in the damages class of the *Cerven* complaint, self-funded accounts were included in the injunctive class, which should have put Blue Cross on notice that self-funded accounts could later seek damages. But the injunctive class definition also does not clearly include self-funded accounts. The complaint defines the injunctive class as “[a]ll persons or entities . . . who are currently insured by any health insurance plan that is currently a party to a license agreement with [Blue Cross] that restricts the ability of that health insurance plan to do business outside of any geographically defined area.” Although some self-funded accounts

purchase insurance products like stop-loss insurance from Blue Cross, they are not “insured” for healthcare. Self-funded accounts pay their own costs for employee healthcare. In other words, instead of having Blue Cross pay for healthcare costs, self-funded accounts pay for administrative services and to obtain insurer rates with healthcare providers. The self-funded employers pay their employees’ healthcare costs. It is not clear from the *Cerven* complaint’s definition of the injunctive class that self-funded accounts are included because they are not necessarily “insured by [a] health insurance plan.”

Other parts of the *Cerven* complaint confirm that self-funded accounts were not included in the damages or injunctive classes. The complaint defines self-funded accounts as those that purchase only administrative services, highlighting the difference between self-funded and fully insured accounts. In its description of the anticompetitive structure that it attacks, the complaint never mentions stop-loss insurance or other unbundled products. That the *Cerven* complaint attacks “the Blue structure” is not enough for the self-funded claimants’ damages claims to relate back. The complaint did not put Blue Cross on notice that the self-funded claimants would seek damages, and the complaint did not challenge anticompetitive conduct in the self-funded market. *See Caron v. NCL (Bahamas), Ltd.*, 910 F.3d 1359, 1368 (11th Cir. 2018) (finding that the plaintiffs’ new claim did not relate back because the original complaint “did not put [the defendant] on notice” that the new claim “could be relevant to the case”). The district court did not abuse its discretion in ruling that the self-funded claimants’ request

22-13051

Opinion of the Court

37

for damages did not relate back to the *Cerven* complaint and in approving a settlement allocation with a shorter damages period for them.

3. The District Court Did Not Abuse its Discretion in Approving the 6.5 Percent Allocation for the Self-Funded Claimants.

Topographic also argues that the 6.5 percent settlement allocation for the self-funded claimants was based on “an arbitrary, retrospective 50% discount on top of the truncated class period.” Approving the 6.5 percent allocation on top of a shorter damages period, according to Topographic, “halv[ed] the Self-Funded [Claimants’] damages allocation a second time.” Topographic argues that the district court made three errors in approving the allocation: (1) its approval was based on the clearly erroneous finding that self-funded plans arrived late to the litigation, (2) it approved the application of the 50 percent discount factor without legal or factual support, and (3) it failed to scrutinize the unequal treatment of the self-funded claimants compared with the fully insured claimants.

Topographic is wrong on all three points. First, as we have explained, the district court did not err when it ruled that the self-funded claimants “arrived late to the litigation” because they were not included in either class in the *Cerven* complaint. Second, the argument that there is no “legal or factual support” for the discount is a gross misstatement. The discount, which Dr. Mason applied in his expert report, reflects that the self-funded claimants, had they

been forced to litigate independently without the benefit of the work done by the fully insured claimants, would have faced many years of uncertain and expensive litigation. And the self-funded claimants had comparatively weaker antitrust claims because of the relative competitiveness of the self-funded market. These facts support the approval of the allocation. *See, e.g., In re Corrugated Container*, 643 F.2d at 220; *In re Holocaust Victim Assets Litig.*, 413 F.3d 183, 186 (2d Cir. 2005); *In re Agent Orange Prod. Liab. Litig.* MDL No. 381, 818 F.2d 179, 183 (2d Cir. 1987). The district court did not abuse its discretion.

4. The District Court Did Not Abuse Its Discretion when It Allocated the Settlement Fund Between the Claimants.

Finally, Topographic argues that instead of dividing the claimants into classes and allocating the settlement fund between them, the settlement should have been distributed to all subscribers on the same basis. Topographic contends that the district court created a “fundamental intra-class conflict” by creating two subclasses. *See Dewey v. Volkswagen Aktiengesellschaft*, 681 F.3d 170, 188–89 (3d Cir. 2012).

But the inverse is true. There might have been a fundamental intraclass conflict had the district court *not* created a subclass for self-funded accounts. The self-funded claimants and the fully insured claimants incurred different costs during the litigation, and their respective antitrust claims involved different markets. Had the district court not divided them into two subclasses, the potentially adverse interests of the self-funded accounts and the fully

22-13051

Opinion of the Court

39

insured accounts could have led to a conflict of interest. *See id.* at 189–90.

In any event, dividing a class with potentially adverse interests into subclasses is within the sound discretion of the trial court. *See Califano v. Yamasaki*, 442 U.S. 682, 703 (1979); *Clark Equip. Co. v. Int’l Union, Allied Indus. Workers of Am., AFL-CIO*, 803 F.2d 878, 880 (6th Cir. 1986). And the record supports the conclusion that the self-funded claimants and the fully insured claimants had at least potentially adverse interests. The district court did not abuse its discretion in dividing them into subclasses.

C. Behenna

Behenna, a *pro se* class member, argues that the district court erred in not applying a bifurcated analysis when determining the reasonableness of the attorneys’ fees award. Because Behenna failed to raise this issue before the district court, it is forfeited. And even if the issue were not forfeited, the district court did not abuse its discretion.

1. Behenna Forfeited the Bifurcated Analysis Issue.

Behenna contends that the district court erred in failing to analyze separately attorneys’ fees for billings related to injunctive relief and billings related to damages when approving the attorneys’ fees in the settlement agreement. He argues that the district court should have used the lodestar methodology to assess appropriate fees for work related to the injunctive relief and then used the common fund doctrine to assess appropriate fees for work

related to the monetary relief. But Behenna forfeited that issue by failing to raise it in the district court.

If a party tries to raise an issue for the first time on appeal, we ordinarily will not consider it. *Access Now, Inc. v. Sw. Airlines Co.*, 385 F.3d 1324, 1331 (11th Cir. 2004). Behenna made two objections in the district court: first, that the lodestar methodology should be used to determine the subscriber counsel's fee, and second, that the case is not a common fund action. Neither objection hinted at the bifurcated analysis that Behenna now requests. Indeed, his objection that the settlement is not a common fund case directly contradicts his argument on appeal that the district court should have applied a common fund analysis to the damages-related attorneys' fees.

2. Alternatively, the District Court Did Not Abuse its Discretion.

Even if the bifurcated analysis issue were not forfeited, the district court did not abuse its discretion. Behenna contends that a bifurcated analysis was necessary because fee-shifting statutory awards are subject to the lodestar methodology, and Section 16 of the Clayton Act, which governs the injunctive class's claims, is a fee-shifting statute. But whether the claim arose under a fee-shifting statute "is of no consequence." *In re Equifax*, 999 F.3d at 1279 n.24. What matters is the kind of fund that the settlement agreement creates. *See In re Home Depot Inc.*, 931 F.3d 1065, 1082 (11th Cir. 2019) ("Where there has been a settlement, the basis for the statutory fee has been discharged, and it is only the fund that remains." (citation and internal quotation marks omitted)). The settlement agreement

22-13051

Opinion of the Court

41

created a common fund. And, in this context, our precedents make clear that the percentage-of-the-fund methodology should be used to determine the reasonableness of attorneys' fees. *See In re Equifax*, 999 F.3d at 1280; *see also Camden I Condo. Ass'n v. Dunkle*, 946 F.2d 768, 774 (11th Cir. 1991). The district court did not abuse its discretion in using the percentage-of-the-fund analysis, not the lodestar methodology or some combination of the two.

The district court also correctly applied the percentage-of-the-fund doctrine. In a common fund settlement, attorneys' fees "shall be based upon a reasonable percentage of the fund established for the benefit of the class." *Camden I*, 946 F.2d at 774. Courts typically award fees of 20 to 30 percent of the common fund, *see In re Home Depot*, 931 F.3d at 1076, and view the mean of that range—25 percent—as a rough benchmark, *Camden I*, 946 F.2d at 775. If a fee award falls between 20 and 25 percent, it is presumptively reasonable. *See Faught v. Am. Home Shield Corp.*, 668 F.3d 1233, 1242 (11th Cir. 2011). If the fee exceeds 25 percent, the district court must assess the reasonableness of the percentage using the 12 *Johnson* factors. *See Johnson v. Ga. Highway Express, Inc.*, 488 F.2d 714, 717–19 (5th Cir. 1974), *abrogated on other grounds by Blanchard v. Bergeron*, 489 U.S. 87 (1989). The actual fee sought by the subscribers' counsel was 23.47 percent of the common fund. Even though this fee fell within the range of reasonableness, *Faught*, 668 F.3d at 1242, the district court reviewed the percentage under the *Johnson* factors. As a cross-check, the district court then used the lodestar to confirm the reasonableness of the percentage. The *Johnson* factors and the lodestar cross-check confirmed that a fee award of 23.47

percent was reasonable. That thorough analysis followed our precedents and was not an abuse of discretion.

D. Cochran and Craker

Cochran and Craker make two arguments on appeal. First, they argue that the plan of distribution violates Rule 23(e)(2)(D) because the unequal distribution of unclaimed funds suggests inadequacy of representation for the employees of fully insured employers. Second, they argue that the district court abused its discretion in failing to address ERISA concerns raised by the settlement agreement. We address these arguments in turn.

1. The Plan of Distribution Does Not Violate Rule 23(e)(2)(D).

The district court did not abuse its discretion in approving a distribution of unclaimed funds that differently allocates the unclaimed funds of the fully insured employers and the unclaimed funds of those employers' employees. Cochran and Craker argue that the settlement agreement's plan of distribution is fundamentally unfair because it reallocates the unclaimed funds of fully insured employers back into the settlement fund to be distributed on a pro-rata basis to other fully insured claimants but reallocates the unclaimed funds of the employees to the employers. This distribution scheme, Cochran and Craker argue, suggests an adequacy of representation issue under Rule 23(e).

The premise of Cochran and Craker's critique of the plan of distribution—that it is fundamentally unfair—is false. Cochran and Craker argue that the district court abused its discretion in approving the plan of distribution despite Rule 23(e)(2)(D)'s requirement

22-13051

Opinion of the Court

43

that all class members be treated equitably relative to each other. That some class members' unclaimed funds are treated differently than others, they argue, is inherently inequitable and shows that the employees of fully insured employers were not adequately represented. But like *Topographic*, *Cochran* and *Craker* conflate the terms "equitably" and "equally." The plan of distribution undoubtedly treats funds unclaimed by employers differently than the funds unclaimed by their employees, but the record shows that the plan of distribution was fair and reasonable.

The fully insured employers bore a heavier monetary burden than their employees because most employers paid a portion of their employees' premiums. And some employees of fully insured employers did not pay *any* portion of the premiums for their health insurance coverage. The plan of distribution might be unequal, but it is not inequitable.

Cochran and *Craker* also fail to show that the employees of the fully insured employers were not adequately represented or that the district court abused its discretion in not creating a separate subclass for the employees. A conflict of interest must be based on differences in the economic interests of class representatives and unnamed class members, and the conflict must be so clear and substantial that it is "fundamental" to the issues in controversy. *Valley Drug Co.*, 350 F.3d at 1189 (citation and internal quotation marks omitted). Neither requirement is satisfied here.

The alleged inequity is not between class representatives and absent class members. It is between fully insured employers—

only some of whom are class representatives—and their employees. There is no fundamental conflict between these two groups. Dividing them into subclasses would be necessary only if they had divergent interests. *See In re Ins. Brokerage Antitrust Litig.*, 579 F.3d 241, 272 (3d Cir. 2009). But the district court made clear that the subscriber class representatives share the same interests as absent class members, assert the same or substantially similar claims stemming from a common event, and share the same kinds of injuries. Because fully insured employers made more payments to Blue Cross on behalf of their employees and both employers and employees were subject to the same Blue Cross health insurance plans, it is hard to see how these two groups would have divergent interests requiring separate representation.

2. ERISA Is No Impediment to Approving the Settlement Agreement.

Cochran and Craker also echo the concern of the Department of Labor that the settlement agreement may affect the duties that employers and plan fiduciaries have under ERISA. They argue that because the plan of distribution does not expressly instruct employers to comply with ERISA, its silence could lead to violations when the settlement proceeds are disbursed. But as the district court explained, nothing in the settlement agreement changes ERISA rights: the order approving the settlement states that “all ERISA duties still apply” and that “all ERISA fiduciaries must comply with those duties.” Plans and employees retain their rights to

22-13051 Opinion of the Court 45

sue under ERISA. The fear of a speculative violation is no reason to reject the settlement.

IV. CONCLUSION

We **AFFIRM** the judgment approving the settlement agreement.

נספח 5

חשבון משרד האוספלד

עמ' 219

DRAFT INVOICE

Jacob Sabo, Advocates
 #3 Daniel Frisch St. (24th Floor)
 Tel-Aviv 64731
 Israel

Date (VAT Point): 09 December 2025

DRAFT Invoice

Our Ref: 500256.0001

VAT Registration No: GB 975 2487 76

TO OUR PROFESSIONAL CHARGES: : For services rendered related to the above-mentioned matter, providing consulting advice in relation to a collective trucks cartel claim in the Israeli Courts in return for US\$ 40.75 per truck, including analysis & rebuttal of arguments raised by defendants, advice on methodologies for calculating damages, reporting important developments in other jurisdictions and advice on settlement strategy.

	Net \$	VAT \$	TOTAL \$
<u>Hausfeld Fees</u>			
Hausfeld Fees	1,433,951.75	0.00	1,433,951.75

Balance Due (VATable)	1,433,951.75	0.00	1,433,951.75
Less Monies Held on Account	(0.00)	(0.00)	(0.00)
Balance Due to Hausfeld & Co LLP (USD)			1,433,951.75

Please e-sign

Please submit payment to: Hausfeld Co. LLP Client Account USD, The Royal Bank of Scotland
 Sort Code: 16-00-15 Account No: 00583506, BIC: RBOSGB2L, IBAN:GB63RBOS16630000583506

Payment Terms: Within 219 days of date of invoice.

Working Timekeeper Summary

Timekeeper	Title	Location
Bolster, Tom (5128)	Partner	London/Paris
Boyle, Nicola (5118)	Partner	London
Bullion, Andrew (5132)	Partner	London
Campbell, Scott (5440)	Partner	London
Geelhand, Laurent (5169)	Partner	Brussels
Towell, William (5502)	Counsel	London
Labbe, Genevieve (5222)	Of Counsel	London/Paris
Riquier, Antoine (5464)	Senior Associate	London/Paris
Lulof, Ines (5687)	Associate	London
Von Eitzen Peretz, Julia (5498)	Associate	London
Derksen, Samantha (5496)	Associate	London
Predal, Alexandre (5639)	Associate	London/Paris
Groves, James (5217)	Associate	London
Amice, Tiphaine (5561)	Paralegal	London/Paris
Yap, Samson (5231)	Paralegal	London

Please submit payment to: Hausfeld Co. LLP Client Account USD, The Royal Bank of Scotland
Sort Code: 16-00-15 Account No: 00583506, BIC: RBOSGB2L, IBAN:GB63RBOS16630000583506

Payment Terms: Within 220 days of date of invoice.